ИЗБРАНА СВЕТОВНА ФАНТАСТИКА

Номиниран за наградата Хюго

ФАНТАСТИКА 168

КОРИ ДОКТОРОУ

МАЛКИЯ БРАТ

„Ужасяващ поглед в бъдещето, а може би и в настоящето"
Киркъс Ривю

ЕГМОНТ БАРД

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

„Ужасяващ поглед в бъдещето, а може би в настоящето“ Киркъс Ривю Действието на романа се развива в близкото бъдеще и майсторски размива границите между съществуващи и потенциални технологии. Читателите ще останат възхитени от детайлните описания на методите, с които главният герой Маркъс разпалва своята технологична революция. Доктороу разисква важни проблеми, като същевременно ни запознава с необятните възможности на информационните мрежи и криптологията.

- Кори Доктороу
  - 1.
  - 2.
  - 3.
  - 4.
  - 5.
  - 6.
  - 7.
  - 8.
  - 9.
  - 10.
  - 11.
  - 12.
  - 13.
  - 14.
  - 15.
  - 16.
  - 17.
  - 18.
  - 19.
  - 20.
  - 21.
  - Епилог
  - Благодарности
- notes
  - 1
  - 2
  - 3
  - 4
  - 5
  - 6

○ 7
○ 8

Кори Доктороу
Малкия брат
Малкия брат #1

На Алис, която ме прави цял

1.

Аз уча последна година в гимназия „Сезар Чавес“[1] в слънчевия квартал Мишън в Сан Франциско и това ме прави един от най-наблюдаваните хора на света. Казвам се Маркъс Ялоу, но когато тази история започна, се подвизавах като w1n5t0n. Произнася се „Уинстън“.

А не „дабълю-едно-ен-пет-те-нула-ен“ — освен ако не си невеж служител на училището, толкова изостанал, че още да наричаш Интернет „информационната магистрала“.

Познавам точно такъв човек и името му е Фред Бенсън, един от тримата заместник-директори на „Сезар Чавес“. Той е наистина голям досадник. Но пък ако ще си имаш тъмничар, по-добре да е невеж, отколкото истински разбирач.

— Маркъс Ялоу — каза той по високоговорителя една петъчна сутрин. Принципно уредбата не е много добра и като прибавим хроничното мрънкане на Бенсън, се получава по-скоро звук от храносмилателни проблеми, а не училищно съобщение. Но хората са добри в различаването на имената си в звукова суматоха — въпрос на оцеляване.

Грабнах си чантата, затворих лаптопа само на три четвърти, защото не исках да си прецаквам даунлоуда, и се приготвих за неизбежното.

— Явете се незабавно в администрацията.

Учителката ми по социални науки, мис Галвес, извъртя очи и аз й отвърнах със същото. Бенсън непрекъснато ме тормозеше само защото нямах проблем с училищния файъруол и прецаквах разпознавателния софтуер на входа и гадните чипове, с които ни следяха. Галвес е печена и никога не ми се сърди, особено когато й помагам с компютъра, за да може да говори с брат си, който служи в Ирак.

Моят човек, Дарил, ме перна по задника, когато минавах край него. Двамата се познаваме от времето, когато бяхме с памперси, и бягахме от забавачката. Оттогава непрекъснато го забърквам в неприятности и го измъквам от тях. Вдигнах ръце над главата като професионален боксьор, излизащ на ринга, и се отправих към кабинета.

По средата на пътя телефонът ми изписука. Това е поредното нарушение. Телефоните са „муй проибидо“[2] в гимназия „Чавес“, но нима това трябва да ме спира? Кривнах към тоалетната и се скатах в средната кабинка. Най-далечната винаги е най-гадна, защото повечето хора автоматично се насочват към нея, с надеждата да избегнат мизерията. Правилният ход и добрата

хигиена е винаги в средата. Проверих си телефона. Домашният компютър ми беше изпратил мейл, че е излязло нещо ново в „Хараджуку Фън Меднес“, най-яката игра на света.

Ухилих се. Петъците в училище и без това бяха тъпи, а сега поне имах повод за бягство.

Довлачих се до кабинета на Бенсън и му махнах на влизане.

— И това ако не е Дабълю-едно-ен-пет-те-нула-ен — каза той.

Фредрик Бенсън — осигурителен номер 5450302343, дата на раждане 15 август 1962, по майчино име Ди Бона, роден в Петалума — е доста по-висок от мен. Аз съм около един и седемдесет и пет, а той към два метра. Дните, в който е играл баскетбол в колежа, са безвъзвратно отминали, а мускулите на гърдите му са провиснали почти като цици и се виждат през евтинките ризи, които носи. Изглежда така, сякаш непрекъснато се готви да ти нарита задника, и обича да повишава глас за драматичен ефект. И двете започват да губят сила, когато се използват постоянно.

— Съжалявам — отвърнах аз. — Не съм чувал за този R2D2[3].

— W1n5t0n — повтори той отново буква по буква. Изгледа ме изпод рошавите си вежди, очаквайки да потръпна. Разбира се, това беше моят ник и го ползвах от години. Под това име пишех в няколко форума, където давах своя принос в областта на приложните системи за сигурност. Нали се сещате, неща като измъкване от училище и обезвреждане на проследяващите устройства в телефона. Но той не знаеше, че това съм аз. Много малко хора бяха наясно, а на тях вярвах безгранично.

— Ами, не стоплям. — Правил съм доста печени неща из училище под това име и ако успееха да ме свържат с тях, щях да загазя. Понякога ми се иска по-късно да не бях избрал нещо толкова близко до истинското ми име, но никой не ме е наричал Мики. Дори родителите ми. Винаги съм бил само Маркъс.

Бенсън се облегна назад и започна да почуква с пръстен по бюрото. Винаги прави така, когато нещата не му се получават. В покера наричат подобни жестове „знак“. Те ти показват какво минава в главата на опонента. А аз знаех „знаците“ на Бенсън наизуст.

— Маркъс, надявам се, разбираш колко е сериозно.

— Ще разбера веднага щом ми обясните, сър. — Винаги казвам „сър“ на хората, когато се занасям с тях. Това е собственият ми знак.

Той поклати глава и погледна надолу. Още един издайнически знак. Всеки момент щеше да се разкрещи.

— Слушай, хлапе! Време е да осъзнаеш, че знаем какви ги вършиш и повече няма да го търпим. Ще имаш късмет, ако не те

изключа още сега. Искаш ли да завършиш?

— Мистър Бенсън, още не сте ми казали какъв е проблемът.

Той удари по бюрото и ме посочи с пръст.

— Проблемът, мистър Ялоу, е, че вие се замесен в криминална конспирация за преодоляване на училищната система за сигурност и предоставяте мерки за заобикалянето ѝ на своите съученици. Знаете, че изключихме Габриела Уриарте миналата седмица заради едно от вашите устройства. — Уриарте се беше издънила. Беше си купила радиозаглушител от един магазин до спирката на влака на 16-а улица, който бе задействал училищните системи в коридора. Не беше мое дело, но все пак ѝ съчувствах.

— И вие мислите, че съм замесен в това?

— Имаме достоверна информация, че ти си w1n5t0n. — Той отново го спелува и започнах да се чудя дали наистина не разбира, че 1 е „И“, а 3 е „Е“. — Знаем, че това лице е отговорно за кражбата на миналогодишните тестове. — Всъщност и това не беше моя работа, но ми стана приятно, че ми приписват подобно майсторско хакване. — Такова престъпление се наказва със затвор, освен ако не сътрудничиш.

— Имате достоверна информация? Бих искал да я видя.

Той се намръщи.

— Това поведение няма да ти помогне.

— Сър, ако имате доказателства, извикайте полиция и ме предайте. Това звучи като сериозно престъпление и не бих искал да преча на разследването на компетентните органи.

— Искаш да повикам полиция?

— Да. Както и родителите ми. Така ще е най-добре.

Двамата се взряхме един в друг над бюрото. Очевидно очакваше да се огъна, щом ми стовари обвиненията, но аз не го направих. Имам си номер, когато се гледаме с хора като Бенсън. Гледам малко вляво от лицето му и си мисля за текстовете на старите ирландски песни. От онези с по триста стиха. Така изглеждам абсолютно спокоен и уверен.

„Крилото беше, на птицата, птицата мътеше яйцето, яйцето беше в гнездото, гнездото беше в листата, листата бяха на клоните, клоните бяха на дънера, дънерът беше в блатото, блатото долу в долината — ой! Хей-хой блатото, блатото долу в долината, хой…“

— Може да се върнеш в клас — каза той. — Ще те извикам, когато полицаите са готови да те разпитат.

— Няма ли да им се обадите сега?

— Процедурата не е никак проста. Надявах се да се разберем честно и почтено, но щом настояваш…

— Мога да изчакам — отвърнах аз. — Няма проблем.

Той почука отново с пръстена си и аз се приготвих за избухването.

— Махай се! Марш от кабинета ми, нещастен малък…

Изнесох се, запазвайки неутрално изражение. Нямаше да повика полиция. Ако имаше достатъчно сериозни доказателства, щеше да ги е извикал още в началото. Той ме мразеше и в червата. Сигурно бе дочул някой слух и се надяваше да ме сплаши, за да си призная.

Движех се по коридора с равномерна крачка, за да може камерите да разпознаят походката ми. Те бяха инсталирани миналата година и аз ги обичах заради абсолютната идиотщина, която представляваха. Преди това имахме опознавателна система за лица на всеки ъгъл, но съдът реши, че е противоконституционна. Затова Бенсън и останалите параноидни администратори похарчиха парите за учебници за тези глупави камери, които можели да разпознаят човек по походката. Да бе.

Върнах се в клас и си седнах, а мис Галвес ме посрещна топло. Извадих стандартния училищен лаптоп и го пуснах. Тези машинки са сред най-големите доносници. Записват всеки удар по клавиатурата и преглеждат целия трафик за съмнителни думи. Следят всяка прелитаща мисъл, която оставяш в нета. Раздадоха ни ги предната година, но много бързо спряхме да им се радваме. Щом разбрахме, че всъщност са системи за следене и показват безспирен поток от досадни реклами, тези „безплатни“ лаптопи започнаха да ни се струват голямо бреме.

Поне не беше никак трудно да си го кракна. Кракът се появи в мрежата само месец след машината и беше много прост. Трябваше да се свали едно дивиди, да се запише и след това да стартираш лаптопа, задържайки няколко клавиша. Дивидито вършеше останалото, инсталирайки купчина програми, които оставаха скрити за дистанционните проверки на Образователния борд. Софтуерът трябваше да се ъпдейтва от време на време, за да е в крак с мерките на Борда, но това беше малка цена за получаването на контрол над машината.

Стартирах IMParanoid, тайната комуникационна програма, която използвах, когато исках да говоря по време на час. Дарил вече беше влязъл в нея.

— Играта започна! Пич, задава се нещо голямо в „Хараджуку фън Меднес“. Участваш ли?

— Няма. Начин. Човече, ако ме спипат да бягам за трети път, ще ме изключат. Ще отидем след даскало.

— Трябва да обядваме, а след това имаме

занималия, нали? Това са два часа. Може да проверим следата и да се върнем, преди да усетят, че ни няма. Аз ще събера отбора.

„Хараджуку Фън Меднес“ е възможно най-яката игра. Знам, че вече го казах, но трябва да повторя. Тя е АРИ, или Игра в Алтернативна Реалност. Според историята група японски тийнейджъри откриват чудотворен диамант в храма на Хараджуку, мястото, където японските хлапета измислиха всяка важна субкултура през последните години. Те са преследвани от зли монаси, Якудза, извънземни, данъчни, родители и побъркан изкуствен интелект. Изпращат на играчите кодирани съобщения, които трябва да се разшифроват, за да се намерят следващите указания и кодове.

Представете си най-готиния следобед с размотаване из целия град, търсейки забутани магазинчета и всякакви шемети. Прибавете издирване на съкровище, което изисква сериозно проучване на стари филми и песни, и на тийнкултурата на целия свят. Отгоре на всичко това е състезание и четворката победител ще прекара десет дни в Токио. Ще може да се помотаеш в Акихабара, на моста „Хараджуку“ и да помъкнеш колкото си искаш сувенири на Астро Бой. Макар че в Япония го наричат „Атом Бой“.

Това е „Хараджуку Фън Меднес“ и след като решите два-три пъзела, няма отърване от крастата.

— Не мога, човече. Не. Не ме врънкай.

— Трябваш ми, Ди. Ти си най-добрият. Кълна се, че ще ни измъкна, без да усетят. Знаеш, че мога, нали?

— Знам.

— Значи си навит?

— Не, по дяволите.

— Стига, Дарил. Нима на смъртния си одър ще съжаляваш, че не си висял повече в училище?

— Определено няма да съжалявам, че не съм играл повече АРИ.

— Но със сигурност ще съжаляваш, че не си прекарал повече време с Ванеса Пак, нали?

Ван е част от моя отбор. Тя учи в частно девическо училище в Ист Бей, но знаех, че ще избяга, за да минем новата мисия. Дарил си пада по нея от години. Още преди пубертетът да я окичи с някои щедри дарове. Той е влюбен в ума ѝ. Наистина тъжна работа.

— Да го духаш.
— Идваш ли?

Той ме погледна и поклати глава. След това кимна. Намигнах му и се заех да издиря останалите от отбора.

Невинаги съм харесвал АРИ. Всъщност имам мрачна тайна. Едно време се занимавах с ЛАРП — Лайв Екшън Роул Плей, или ролева игра на живо. Представлява точно това: търчиш, облечен с костюм, говориш с акцент и се представяш за таен агент, вампир или рицар. Нещо като „Плени знамето“ с малко театрална самодейност. Най-добрите игри ставаха по време на скаутските лагери в Сонома или долу на полуострова. Тези тридневни мероприятия включваха дълги походи, епични битки с пластмасови мечове и хвърляне на магии чрез кесийки с боб и крещене: „Файърбол!“. Отлично забавление, макар да звучи глуповато. По-малко малоумно е, отколкото да стоиш над масата с миниатюрните фигурки и да обсъждаш какво ще направи твоят елф, и физически по-активно от това да изпаднеш в кома пред компа, цъкайки някоя от масив мултиплейър игрите вкъщи.

Това, което ме вкара в беля, бяха миниигрите в хотелите. Когато в града имаше научнофантастична конвенция, някой убеждаваше организаторите да ни позволят шестчасова сесия, която влизаше в наема на хотела. Ентусиазираните хлапета в костюми придаваха колорит на събитието, а ние пък се забавлявахме сред хора, които бяха по-откачени дори от нас.

Проблемът на хотелите е, че в тях има не само играчи. Има нормални хора, които не четат фантастика и идват от щати, които започват и завършват с гласни. На почивка.

И някои от тях не разбират естеството на играта.

Но по-добре да спрем дотук, ОК?

Часът щеше да свърши след десетина минути и нямах много време за подготовка. Първо трябваше да се справя с камерите. Както ви казах, тези за разпознаване на лице бяха обявени за противоконституционни. Доколкото знам, съдът не беше обявил разпознаващите походката за по-легални, но докато не се произнесеше по въпроса, трябваше да ги търпим.

Походката всъщност е начинът, по който ходите. Хората са доста добри в разпознаването му. Пробвайте другия път, когато отидете на екскурзия. Загледайте се в светлината от фенерчето на някой приятел, който се приближава. Има шанс да го познаете само по движението на светлината, характерното клатене на фенерчето издава на маймунските ни мозъци, че приближава

човек.

Опознавателният софтуер снима движението, опитва се да изолира силуета ви и да ви разпознае сред базата данни. Това е биометричен идентификатор, като отпечатъците и сканирането на ретината, само че има доста повече съвпадения. Биометрично съвпадение е когато данните съвпадат с повече от един човек. Например пръстовите отпечатъци са уникални, но походката ти съвпада с множество други.

Не напълно, разбира се. Твоята походка, сантиметър по сантиметър си е уникална. Проблемът е, че тя се променя непрекъснато в зависимост от умората, настилката на пода, от смяната на обувките или от това дали си навехнал глезена си на баскетбол. Системата ти прави профил и търси хора, които ходят приблизително по този начин.

Такива има много. Освен това е съвсем лесно да не ходиш като себе си. Просто трябва да махнеш едната си обувка. Разбира се, ако го правиш постоянно, камерите ще създадат профил и рано или късно пак ще те познаят. Затова аз предпочитам да вкарвам повече вариативност в атаките над системата. Слагам си по няколко камъчета във всяка обувка. Евтино и ефективно. Няма да направите две еднакви крачки. Освен това получавате рефлексологичен масаж. (Шегувам се. Рефлексологията е научно полезна, колкото и разпознаването на походката.)

Системата се задействаше всеки път, когато някой неразпознат се появи на територията на училището.

Това, разбира се, не работеше.

Алармата се включваше през десет минути: когато мине пощаджията; когато дойде някой родител; когато от поддръжката дойдат да оправят баскетболното игрище; когато някой ученик си купи нови обувки.

Затова системата сега просто следи кой къде се намира. Ако някой опита да излезе по време на час, се проверява дали походката му съвпада с тази на ученик от гимназията и пиу-пиу, зазвучава аларма!

Гимназия „Чавес“ има пътечки, настлани с чакъл. Винаги си държа две-три шепи камъчета в раницата. Мълчаливо подадох на Даръл десетина по-остри и двамата заредихме обувките си.

Часът щеше да свърши и осъзнах, че не съм проверил сайта на „Хараджуку Фън Меднес“ за новите указания! Бях се съсредоточил над бягството и още не знаех накъде всъщност ще бягаме.

Обърнах се към училищния лаптоп. Машината имаше инсталиран браузър. Орязана шпионска версия на „Интернет Експлорър“ — бъгливото лайно на „Майкрософт“, което никой

под 40 години не използва доброволно.

Имах „Файърфокс“ на USB-то на часовника ми, но това не беше достатъчно. Училищните лаптопи бяха с „Уиндоус Виста фор Скулс“, антична операционна система, която създаваше илюзия на администрацията, че контролира достъпа на учениците до програмите.

Но самата „Виста фор Скулс“ е най-лошият си враг. Има множество програми, които не ви дава да изключите — кийлогове, цензура и други. Тези програми вървят в специален режим и са невидими. Не може да ги спрете, защото не ги виждате.

Всяка програма, която започва със SYS, е скрита за операционната система. Не се показва при преглеждане на текущите процеси. Затова съм кръстил моя браузър SYSFirefox и когато го стартирам, той остава скрит зад „Уиндоус“ и за шпионските програми в мрежата.

След като разполагам с независим браузър, имам нужда и от независима мрежа. Училищната отчита всичко, влизащо и излизащо от системата, което е лоша новина, ако се опитваш да отвориш „Хараджуку Фън Меднес“ за малко извънкласни забавления.

Отговорът е в нещо, наречено ЛУР — Луков Рутер. Луковият рутер е интернет сайт, който приема заявки за отваряне на уебстраници и ги предава на поредица от други лукови рутери, докато един от тях не отвори страницата и не я върне през слоевете на лука обратно до теб. Трафикът през луковите рутери е кодиран и училището не може да види какво искаш да отвориш, а отделните слоеве не знаят за кого работят. Има милиони разклонения. Програмата е разработена от Военноморското разузнаване, за да помогне на агентите в страни като Сирия и Китай да заобикалят цензурата. Това значи, че е напълно пригодна за ограниченията на средностатистическа американска гимназия.

Тази схема работи, защото училището има определен списък от забранени сайтове, но адресите на рутерите се променят непрекъснато и няма как да бъдат следени постоянно. Така с помощта на „Файърфокс“ станах невидим за Образователния борд и можех спокойно да проверя какво се случва в „Хараджуку Фън Меднес“.

Ето го и новото указание. Както обикновено имаше три компонента: физически, онлайн и умствен. Онлайн компонентът представлява решаване на пъзел, като за целта трябва да се отговори на множество неясни въпроси. Специално този беше свързан със сюжетите на доджинши — японски комикси,

направени от феновете на манга. Често се случва да са по-големи от оригиналния комикс, който ги е вдъхновил, и винаги са по-странни. Има множество пресичания с други истории, глуповати песни и екшън. Както и любовни истории, разбира се. Всички обичат да гледат как любимите рисувани герои се свалят.

Щях да реша тези загадки вкъщи. Доста лесни са, когато целият отбор се хване да сваля комикси и да търси отговорите.

Привършвах със записването на указанията, когато звънецът прозвуча и ние започнахме бягството си. Наместих камъчетата в австралийските си полуботи. Бяха удобни за бягане и катерене и нямаха връзки, което ги правеше идеални за металните детектори, дебнещи отвсякъде.

Трябваше да се измъкнем и от реалното наблюдение, но това ставаше все по-лесно с напредването на технологиите. Всичките звънци и аларми създаваха фалшиво чувство за сигурност в училищната управа. Понесохме се с тълпата към любимия ми страничен изход. Бяхме почти по средата на пътя, когато Дарил се сепна.

— Мамка му! Забравих, че нося книга от библиотеката.

— Не се ебавай. — Набутах го в най-близката тоалетна. Книгите от библиотеката бяха лоша новина. Всяка от тях има радиочестотен идентификатор, вграден в обшивката. Така библиотекарите знаят на кого дават книгите и кога те не са на мястото си. Освен това той позволява на училището да те следи през цялото време. Още една от правните дупки. Съдът не би им позволил да следят нас с радиоизлъчватели, но могат да следят книгите си и да сверяват в регистъра коя при кого е.

Разполагах с малък джоб на Фарадей, нещо като портмоне с обшивка от медни жици, която да блокира радиосигналите. Но те са направени за неутрализиране на идентификационни карти, а не на книги като…

— „Въведение във физиката“? — изстенах аз.

Учебникът беше с размерите на речник.

2.

— Мисля да запиша физика, когато вляза в Бъркли — отвърна Дарил. Баща му е преподавател в Калифорнийския университет, Бъркли, което значи, че той можеше да учи там безплатно. Затова нямаше никакво колебание къде ще продължи след гимназията.

— Супер, но не може ли да учиш онлайн?

— Баща ми настоя да прочета учебника. Освен това днес не мислех да върша престъпления.

— Бягането от училище не е престъпление, а нарушение. Съвсем различни неща са.

— Какво ще правим, Маркъс?

— Не мога да го скрия, така че ще трябва да го изпържа. — Унищожаването на радиоидентификатори е мръсна работа. Магазинерите не искат недоброномерените клиенти да заличават баркодове от стоките и затова производителите не залагат „убиващ сигнал“, който да изключва идентификаторите. С подходяща екипировка човек може да ги препрограмира, но не исках да правя това с книга от библиотеката. То е почти като късането на страници. Препрограмираната книга нямаше да може да бъде открита на рафта и щеше буквално да се превърне в игла в купа сено.

Така ми оставаше само едно — буквално да изпържа нещото. Трийсет секунди в микровълнова бяха достатъчни за всеки идентификатор. А когато Ди върнеше книгата без сигнал, библиотекарите щяха да й принтират нов и да променят информацията в каталога. Така всичко щеше да е наред.

Сега ни трябваше само микровълнова.

— Изчакай две минути и учителската стая ще е празна — казах аз.

Дарил грабна книгата си и тръгна към вратата.

— Забрави. Връщам се в час.

Хванах го за лакътя и го дръпнах назад.

— Стига, Ди. Спокойно. Всичко ще е наред.

— Учителската стая ли? Ти май не разбираш, Маркъс. Ако ме спипат още веднъж, ще ме изключат. Чуваш ли? Ще ме изключат.

— Няма да те хванат. — В учителската нямаше да има никого. — Ще минем отзад. — Стаята разполагаше с малка кухня с вход за учители, които искат да си налеят чаша кафе. Микровълновата, която винаги миришеше на пуканки и супа, беше точно над малкия хладилник.

Дарил изстена, а аз му казах:

— Виж, звънецът вече би. Ако се появиш сега, ще ти пишат закъснение. Няма смисъл да влизаш. Ди, знаеш, че мога да вляза и изляза от всяка стая в училището. Виждал си ме да го правя. Ще те измъкна, брато.

Той изстена отново. Това е неговият „знак“. Като започне да стене, значи е готов да се предаде.

— Хайде — подкарах го аз.

Промъкнахме се край класните стаи до задните стълби към мазето и се качихме по предното стълбище до учителската стая. Не се чуваше никакъв шум и аз натиснах бравата, като влачех Дарил след себе си.

Учебникът едва се побра в микровълновата, която беше дори по-мръсна от последния път, когато я бях ползвал. За по-сигурно го завих в салфетки, преди да го тикна вътре.

— Учителите са прасета — изсумтях аз, а пребледнелият Дарил не каза нищо.

Радиоидентификаторът умря сред дъжд от искри, което беше доста красиво. (Е, не колкото при замразеното грозде. Трябва да го видите, за да разберете за какво говоря.)

Време беше да се ексфилтрираме от училище в пълна анонимност.

Дарил отвори вратата, а аз го последвах по петите. След миг той ме забута обратно, като ме ръгаше с лакът.

— Назад — прошепна той. — Бързо, идва Чарлз!

С Чарлз Уокър не се разбираме. Двамата сме в един клас и го познавам от времето, когато се сприятелихме с Дарил, но приликите свършват дотук. Чарлз винаги е бил едър, а откакто е във футболния отбор, е напрано огромен. Има проблеми със сдържането на гнева си. В трети клас успя да ми избие един от млечните зъби, а за да се опази от неприятности, през годините се беше превърнал в един от най-активните доносници в училище.

Много кофти комбинация — побойник, който доносничи и изпитва удоволствие от това. Бенсън обожава Чарлз. Чарлз непрекъснато се оплаква от някакъв неопределен проблем с пикочния мехур, което му дава извинение да се мотае по коридорите и да дебне за жертви.

Последния път, когато успя да изрови нещо мръсно за мен, се отказах от ЛАРП-а. Нямах намерение да му позволя да ме хване отново.

— Какво прави?

— Идва насам. — Дарил се беше разтреперил.

— Добре. Време е за аварийни мерки. — Извадих телефона си. Бях се подготвил от доста време. Чарлз нямаше да ме спипа

отново. Изпратих мейл на домашния си сървър и той се задейства.

След няколко секунди телефонът на Чарлз направо избухна. Бях изпратил десетки хиляди обаждания и текстови съобщения, които задействаха всяка звукова аларма. Атаката беше извършена чрез ботмрежа, заради което се почувствах малко гадно, но пък каузата бе добра.

Ботмрежите са местата, където агонизират заразените компютри. Когато компютърът ви хване червей или троянец, той изпраща съобщение в чат канал в IRC. Това съобщение казва на човека, който е пратил вируса, че компютърът ви е готов да му се подчини. Ботмрежите са много мощни, защото могат да компрометират стотици хиляди закачени към Интернет компютри. Повечето машини работят за притежателя си, но при сигнал стават като зомбита и следват повелите на бота.

В Интернет има толкова много заразени компютри, че цената за ползването на час-два от ботмрежата направо се срина. Обикновено я използват спамботове, които наводняват пощата ви с реклами на хапчета за надървяне или ви пращат нови вируси, за да заразят и вашата машина.

Току-що бях наел десет секунди на три хиляди компютъра и всеки от тях беше изпратил на Чарлз съобщение или позвъняване. Отмъкнах номера му при едно от предишните си посещения в кабинета на Бенсън.

Не е нужно да ви обяснявам, че телефонът не можеше да се справи с това. Първо съобщенията задръстиха паметта му и той започна да се дави в рутинните операции, като управляването на тоновете за звънене и запаметяването на обажданията от всички фалшиви номера. (Знаете ли, че е наистина лесно да покажете фалшив насрещен номер на обаждащия се? Има поне петдесет начина. Просто проверете в „Гугъл“.)

Чарлз погледна телефона невярващо и започна да натиска гневно бутоните. Гъстите му вежди се бяха сбърчили, докато се бореше с демоните, обзели най-личната му вещ. Планът работеше, но Чарлз не реагираше според очакванията ми. Трябваше да намери някое уединено място и да седне да умува как да оправи телефона.

— Какво прави? — полита Дарил.

— Скапах му телефона, но той само стои и го гледа. — Не че можеше да го рестартира. След като паметта бе задръстена, щеше да е трудно да се изтрият фалшивите съобщения. Отгоре на всичко трябваше да ги маха едно по едно.

Дарил ме избута и погледна през ключалката. След малко раменете му започнаха да се тресат. Реших, че се тресе от страх,

но когато се обърна, видях, че се смее до сълзи.

— Галвес току-що го спипа, че се мотае в коридора по време на час с включен телефон. Трябваше да я видиш. Чак на нея й стана хубаво.

Поздравихме се и излязохме в коридора. Оттам по стълбите, през задната врата, покрай оградата и се озовахме в слънчевия Мишън. Валенсия Стрийт ми се стори по-красива от всякога. Погледнах си часовника и подскочих.

— Да побързаме. Останалите ще ни чакат при трамвая след двайсет минути.

Ван ни забеляза първа. Беше се присламчила към група корейски туристи, което е любимото й прикритие, когато бяга от училище. Откакто въведоха мрежата срещу бягане от даскало, светът ни се изпълни с досадни продавачи и доносници, които качват снимките ни в мрежата за употреба от училищната администрация.

Ван излезе от тълпата и тръгна към нас. Дарил е влюбен в нея, откакто се познават, но Ван е достатъчно мила, за да се преструва, че не знае. Прегърна ме, след което се приближи до него и го целуна сестрински по бузата, а той се изчерви.

Двамата са странна двойка. Дарил е малко едричък, но изглежда добре. Има розов тен, а бузите му се зачервяват, когато се възбуди. Когато стана на четиринайсет, си пусна брада, но за щастие я обръсна след кратък период, наричан от нас „Годините на Линкълн“. Освен това е висок. Ама много, като баскетболист.

Ван пък е с половин глава по-ниска от мен, кльощава и има дълга черна коса, сплетена на плитки, които изравя от интернет. Има мургава кожа, тъмни очи и обича големи стъклени пръстени, които тракат, когато танцува.

— Къде е Хулу? — попита тя.

— Как си, Ван? — обади се приглушено Дарил. Винаги е крачка назад в разговора, когато тя е наблизо.

— Добре съм, Ди. Как е малкото ти нещо? — Това беше подло. Дарил почти припадна.

Хулу го спаси от излагация, появявайки се в този момент. Носеше твърде голямо кожено яке, гуменки и плетена шапка, рекламираща любимия ни мексикански маскиран кечист Ел Санто Джуниър. Хулу е Хуан Луис Торес, последният член на нашата четворка. Той учи в суперстриктно католическо училище в Аутър Ричмънд и не му е лесно да се измъква.

Но пък винаги успява. Никой не бяга от даскало така добре като Хулу. Той обича голямото си яке не само заради стила, а и

защото прикрива гадната католическа униформа, която е като мишена за всички доносници, изпращащи снимки в училищната мрежа.

— Готови ли сте? — попитах, когато приключихме с поздравите. Извадих телефона и им показах картата, която бях свалил във влака. — Доколкото виждам, трябва да се качим до „Нико“, после една пресечка до „СГФаръл“ и оттам наляво към „Ван Нес“. Някъде там трябва да намерим безжичния сигнал.

Ван се намръщи.

— Това е в гадната част на Тендърлоин.

Нямаше спор. Този наистина е от гадните квартали на Сан Франциско. Ако излезете от предната врата на „Хилтън“, сте в туристическата част, със семейните ресторанти и старите трамваи. Но ако излезете отзад, попадате в Лоин, където са травеститите, сутеньорите, наркодилърите и повечето клошари. Никой от нас не беше достатъчно възрастен, за да се интересува от занаятите им, макар че доста от проститутките бяха на нашите години.

— Погледнете го от добрата страна — отвърнах аз. — Най-доброто време да се мотаем там е през деня. Никой от другите отбори няма да припари дотам преди утре сутрин. В АРИ наричаме това „чудовищна преднина“.

Хулу се ухили.

— От твоята уста звучи почти приятно.

— По-готино е от яденото на уни.

— Ще дрънкаме или ще се хванем да спечелим? — обади се Ван. След мен тя е най-коравият играч в групата. Отнася се към победата много, много сериозно.

И така, четирима добри приятели тръгнахме да разкодираме указание, да спечелим игра — и да загубим всичко, което сме обичали, завинаги.

Физическият компонент от днешното указание беше набор от GPS координати. Имаше такива за всеки град, където се играеше „Хараджуку Фън Меднес“. На тях трябваше да намерим безжичен сигнал. Той беше нарочно блокиран от друга безжична мрежа, така че да не може да бъде засечен от конвенционалните уайфайндъри, които ти съобщават за достъпните безплатни мрежи.

Трябваше да намерим „скрития“ сигнал, като измерваме силата на видимия за най-слабото място. Там щеше да има ново указание. Последния път то беше специалитетът на изтънчения суши ресторант „Анзу“ в хотел „Нико“. Хотелът беше собственост

на „Джапан Еърлайнс“, един от спонсорите на играта. Персоналът направи истинско представление, когато успяхме да открием указанието. Сервираха ни супа мису и ни караха да опитаме уни — суши с вид на развалено сирене и миризма на кучешки лайна. Но на вкус било много добро. Поне така ми каза Дарил. Не можаха да ме принудят да пробвам.

Засякох сигнала с моя телефон малко преди Хайд Стрийт, пред съмнително студио за азиатски масаж, на чийто прозорец имаше мигащ червен надпис „ЗАТВОРЕНО“. Мрежата се казваше „ХараджукуФМ“ и ние разбрахме, че сме на точното място.

— Не влизам там — обади се Дарил.

— Нали всички имате уайфайндъри?

Дарил и Ван имаха вградени, а Хулу, който беше твърде печен, за да носи телефон, по-голям от кутрето му, си имаше отделно устройство.

— Добре. Разпръснете се да видим какво ще открием. Търсим рязко падане на сигнала, който ще отслабва колкото повече се приближаваме.

Направих крачка назад и стъпих на нечии пръсти. Женски глас изстена и аз отскочих, притеснен, че някоя курва ще ме наръга, защото съм й счупил токчето.

Вместо това се озовах пред момиче на моята възраст. Имаше яркорозова коса и остро като на гризач лице, а слънчевите й очила приличаха на военна екипировка. Носеше раирани чорапогащи и черна бабешка рокля с множество японски дрънкулки — аниме герои, стари световни лидери и емблеми.

Тя вдигна фотоапарата си и снима мен и приятелите ми.

— Усмивка. Участвате в скрита доносническа камера.

— Няма начин. Не би го…

— Напротив — отвърна момичето. — Ще изпратя снимката в училищната мрежа след трийсет секунди, ако не оставите отбора ми пръв да търси указанието. Вие елате след един час. Мисля, че така е честно.

Погледнах зад нея и видях още три момичета с подобни дрешки. Бяха със съответно синя, зелена и лилава коса.

— Кои сте вие? Отряд „Близалка“?

— Ние сме отборът, който ще ви нарита задниците на „Хараджуку Фън Ме днес“. А аз съм тази, която след секунда ще качи снимката в мрежата и ще загазите сериозно…

Усетих, че Ван се размърда зад мен. Девическото й училище е известно с боевете и бях сигурен, че се готви да ошамари мацето.

В този момент светът се промени завинаги.

Почувствахме ужасяващото потръпване на асфалта, познато на всеки калифорниец — земетресение. Първият ми инстинкт,

както винаги, беше да се измъкна. „Когато не знаеш какво става ти, тичай наоколо и пищи.“ Само че сега бяхме на относително най-безопасното място. Извън сграда, която да се срути, и далеч от евентуални падащи отломки.

Принципно земетресенията са тихи. Поне отначало. Това беше шумно. Тътенът беше невероятен, по-силен от всичко, което бях чувал. Звукът беше толкова страшен, че паднах на земята, и не само аз. Дарил ме дръпна и посочи над сградите. Тогава го видяхме. Огромен черен облак, издигащ се от североизток, откъм Залива.

Последва нов грохот и облакът се разпростря, добивайки познатата ни от филмите форма. Някой беше взривил нещо голямо.

Последваха още грохот и тътени. По прозорците започнаха да се появяват лица. Всички гледахме мълчаливо облака.

След това завиха сирените.

Бях чувал този звук и преди. „Гражданска защита“ регулярно ги пускаше профилактично. Но иначе ми беше познат само от старите военни филми и от видеоигрите, като сигнал, че започва бомбардировка. Виещите сирени караха всичко да изглежда почти нереално.

— Незабавно се насочете към убежищата. — Сякаш гласът на Бог се разнесе от всички посоки. На някои от електрическите стълбове имаше високоговорители. Преди не им бях обръщал внимание, но сега се бяха включили едновременно.

— Незабавно се насочете към убежищата. — Убежища? Всички се спогледахме объркано. Какви убежища? Облакът продължаваше да се разпростира. Дали беше ядрен? Нима изживявахме последните си мигове?

Момичето с розовата коса и дружките й хукнаха към станцията на влака, която се намираше в подножието на хълма.

— НЕЗАБАВНО СЕ НАСОЧЕТЕ КЪМ УБЕЖИЩАТА. — Вече имаше писъци и хората търчаха наоколо. Туристите — човек винаги може да ги познае, защото смятат, че в Калифорния винаги е топло, и мръзнат по тениски и къси гащи в Сан Франциско — се щураха без посока.

— Да се махаме! — Едва чух Дарил заради воя на сирените, към които се бяха присъединили и полицейски. Дузина патрулни коли профучаха покрай нас.

— НЕЗАБАВНО СЕ НАСОЧЕТЕ КЪМ УБЕЖИЩАТА.

— Към станцията на влака — извиках аз. Приятелите ми кимнаха и хукнахме заедно надолу по хълма.

3.

Задминахме доста хора, докато стигнем до станцията на Пауъл Стрийт. Някои тичаха, други вървяха бавно, пребледнели и мълчаливи или паникьосани и крещящи. Бездомниците се бяха притиснали към входовете на сградите, а някакъв висок черен травестит крещеше нещо на двама мустакати младежи.

Суматохата стана още по-голяма, щом наближихме станцията. На стълбите се бе събрала огромна тълпа, която се блъскаше надолу. Лицето ми беше затиснато в нечий гръб, а някой непрекъснато ме буташе отзад.

Дарил все още беше до мен. Той е достатъчно едър, за да не го ръчкат. Хулу беше зад него и практически висеше на кръста му. Мърнах Ван наблизо, затисната между хората.

— Майната ти! — чух вика й. — Перверзник! Спри да ме опипваш!

Извъртях се и я видях да гледа с отвращение възрастен мъж, който й се мръщеше. Тя започна да рови в чантата си и аз осъзнах какво се готви да направи.

— Не го пръскай! — изкрещях в глъчката. — Ще ни обгазиш всички.

Мъжът се сепна и започна да отстъпва въпреки натиска на тълпата. Обърнах се напред и видях как една жена в хипарска рокля залита и пада. Изпищя и опита да се надигне, но натискът беше твърде голям. Когато я приближих, пробвах да й помогна, но ме блъснаха и щях да падна. Без да искам, стъпих на корема й и тълпата ме повлече надолу, но мисля, че жената вече не чувстваше нищо.

Никога не съм бил по-уплашен. Вече отвсякъде долитаха писъци и имаше още тела по земята. Натискът отзад ставаше все по-силен. Правех всичко възможно да се задържа на крака.

Намирахме се до въртележките на входа. Тук положението не беше по-добро. Глъчката в затвореното пространство, миризмата на телата и цялата блъсканица ме накараха да изпитам клаустрофобия, към която не подозирах, че съм предразположен.

Хората продължаваха да се стичат по стълбите и да се блъскат пред въртележките. Беше очевидно, че това няма да завърши добре.

— Искаш ли да си пробваме късмета навън? — обърнах се към Дарил.

— Да, по дяволите. Тук е касапница.

Обърнах се към Ванеса. Нямаше начин да ме чуе, затова извадих телефона си и й пратих съобщение:

Махаме се.

Тя усети вибрацията, погледна го за миг и ми кимна енергично. Междувременно Дарил беше светнал Хулу.

— Какъв е планът? — изкрещя Дарил в ухото ми.

— Трябва да се върнем горе! — Посочих към продължаващата блъсканица.

— Невъзможно!

— Ако почакаме, ще стане по-трудно!

Той сви рамене. Ван успя да си пробие път до нас и ме хвана за ръка. Аз сграбчих Дарил, а той хвана Хулу и тръгнахме нагоре.

Не беше лесно. В началото напредвахме с по десет сантиметра на минута, а на стълбището даже с по-малко. Хората, които разбутвахме, не бяха никак щастливи. Неколцина ни напсуваха, а един искаше да ме удари, но не можа да си освободи ръцете в блъсканицата. Подминахме още трима прегазени, но нямаше как да им помогна. В този момент въобще не мислех да помагам на някого. Мислех само как да продължа нагоре и как да не изпусна Дарил и Ван.

Сякаш след цяла вечност изскочихме като тапа от шампанско на улицата и примижахме на сивото небе. Сирените за тревога още виеха, а тези на линейките и патрулните, които фучаха по Маркет Стрийт, бяха станали по-силни. По улиците вече нямаше почти никого. Само хора, които се опитваха да слязат под земята. Повечето плачеха. Видях няколко празни пейки, които обикновено бяха заети от алкохолици, и посочих към тях.

Тръгнахме натам присвили рамене заради сирените и пушека. Щом се добрахме до пейките, Дарил политна напред.

Всички изпищяхме и Ванеса се наведе да го обърне към нас. Ризата му беше почервеняла и петното се разпростираше. Ван разкопча ризата и разкри дълга и дълбока рана отстрани.

— Някой шибаняк го е наръгал в тълпата — извика Хулу със стиснати юмруци. — Исусе, това е гадно.

Дарил изстена и ни погледна, след това сведе очи към раната, изстена отново и отметна глава назад.

Ванеса свали дънковото си яке, извади подплатата от памучната качулка и я притисна към раната на Дарил.

— Вдигни му главата — обърна се тя към мен, а след това каза на Хулу: — Повдигни му краката. Използвай якето си. — Хулу се задейства мигновено. Майката на Ванеса е медицинска сестра, а и тя караше курс за първа помощ на всеки летен лагер. Обожава да гледа неправдоподобни медицински сцени по филмите и да се гаври с тях. Радвах се, че беше с нас в този момент.

Поседяхме известно време, притискайки качулката към раната на Дарил. Той настояваше, че е добре и да го оставим на мира, а Ван му казваше да лежи неподвижно, за да не му нарита задника.

— Защо не се обадим на 911? — предложи Хулу.

Почувствах се като идиот. Извадих телефона си и набрах цифрите. Звукът, който се чу, дори не беше „заето“, а по-скоро предсмъртен писък на телефонната система. Подобно нещо се чува, когато три милиона души звънят на един номер. На кого му трябват ботмрежи, като има терористи?

— Ами Уикипедия? — отново се обади Хулу.

— Като няма сигнал, няма нет.

— Ами те? — Дарил посочи към улицата. Вдигнах поглед с надеждата да зърна полицай или парамедик, но нямаше никого.

— Всичко е наред, приятел, дръж се.

— Не, идиот такъв! Говоря за полицаите в колите? Ето, там!

Беше прав. През пет секунди край нас профучаваше линейка, патрулка или пожарна. Те можеха да ни помогнат. Наистина бях идиот.

— Нека те преместим така, че да се виждаш — казах на Дарил.

Ванеса не хареса идеята, но се съмнявах, че в такъв ден полицаите ще спрат пред хлапе, размахващо шапката си. Но ако видеха ранения Дарил, можеше да решат да помогнат. Поспорихме малко, но Дарил разреши нещата, като се надигна и тръгна към Маркет Стрийт.

Първата линейка, която мина, дори не намали. Нито патрулната, нито пожарната, нито следващите три патрулни. Дарил се влошаваше. Беше пребледнял и дишаше тежко. Суитшъртът на Ван беше подгизнал от кръв.

Писна ми да ни подминават. Когато се зададе следващата кола, изскочих на улицата и замахах с ръце, крещейки да спрат. Машината намали и чак в този момент забелязах, че не е патрулна, линейка или пожарна.

Беше военен джип, нещо като брониран хамър, но без опознавателни знаци. Колата спря рязко, а аз отскочих назад и паднах на асфалта. Чух, че вратите се отварят, и мярнах крака, обути в кубинки. Вдигнах поглед и видях мъже с бойни униформи, солидни автомати и противогази със затъмнен визьор.

Преди да реагирам, оръжията им се насочиха към мен. Досега не бях заставал пред цев, но всичко, което сте чували за това усещане, е вярно. Замръзваш, времето сякаш спира и сърцето ти затуптява силно. Отворих уста, след това я затворих и бавно вдигнах ръце.

Мъжете с невидими лица продължаваха да държат оръжията си насочени към мен. Ван пищеше, а Хулу викаше нещо. Погледнах към тях и в този миг ми нахлупиха торба на главата и я затегнаха така силно около гърлото ми, че не можах да си поема дъх. Събориха ме по корем, след което нещо се уви два пъти около китките ми и ги стегна. Имах чувството, че са ме вързали с тел. Извиках, но гласът ми беше приглушен от качулката.

Не виждах абсолютно нищо и се напънах да чуя какво се случва с приятелите ми. Те викаха нещо. След секунда бях изправен на крака, като някой ме издърпа за китките и ръцете ми пламнаха от болка.

Запрепъвах се слепешком, наведоха главата ми и ме бутнаха в хамъра. Около мен имаше още тела.

— Ехо? — извиках и някой ме фрасна по главата. Чух отговора на Хулу, последван от ново тупване. Ушите ми звънтяха като гонг.

— Ей — опитах се да извикам на войниците. — Чуйте ме! Ние сме ученици. Исках да ви спра, защото приятелят ми е ранен. Някой го намушка. — Нямах представа какво се чува през качулката, но продължих да говоря: — Това е недоразумение. Трябва да закараме приятеля ми до болницата…

Отново ме удариха. Май използваха някаква палка, защото не бях усещал нещо по-твърдо. Очите ми се насълзиха и буквално не можех да си поема дъх от болка. След малко вдишах, но замълчах. Научих си урока.

Кои бяха тези клоуни? Нямаха опознавателни знаци. Може би бяха терористи! До този ден въобще не вярвах в терористите. Знаех, че съществуват някъде по света, но не мислех, че представляват риск за мен. Има милиони по-вероятни начини да загина — например да ме блъсне пиян шофьор по „Валенсия“, — отколкото да ме убият терористи. Те причиняват много по-малко жертви от подхлъзване в банята и токов удар. Да се страхувам от тях ми се струваше безсмислено, все едно да се притеснявам, че може да ме удари гръм.

Сега, докато седях в хамъра, с торба на главата, със завързани ръце и изгарящ от болка, тероризмът внезапно ми се стори съвсем реален.

Колата друсаше и вървеше нагоре. Изглежда, изкачвахме хълм и като съдех по ъгъла на пресечките, разбрах, че караме по Калифорния Стрийт.

След малко вече се спускахме. Ако картата в главата ми беше вярна, се движехме към Рибарския кей. Оттам можеше да се избяга лесно с лодка. Това пасваше на хипотезите ми за

тероризъм. Но защо терористите биха отвлекли група гимназисти?

Спряхме все още под наклон. Двигателят угасна и вратата се отвори. Някой ме измъкна и ме забута по павираната улица. След няколко секунди си ударих пищялите в метално стълбище. Невидимите ръце ме бутнаха отново и аз тръгнах внимателно нагоре. Стигнах до третото стъпало, но когато посегнах за четвърто, се оказа, че няма такова. Щях да падна отново, но някой ме подхвана и ме смъкна на колене на стоманения под, след което закопчаха ръцете ми за нещо отзад.

Още движение и усетих, че оковават и други до мен. Стонове и приглушени звуци. Смях. След това продължителна пауза в мрака, в която чувах само собственото си дишане в качулката.

Всъщност почти задрямах така, на колене и с торба на главата. В рамките на трийсет минути тялото ми беше произвело адреналин като за една година. Това може да ти даде сила да повдигнеш автомобил, затиснал любимата ти, или да скочиш от горяща сграда, но последствията винаги са неприятни.

Събудих се, когато някой ми свали качулката. Не бяха груби, нито внимателни — просто рутинирани. Като хората в „Макдоналдс“, които приготвят хамбургери.

Светлината беше твърде ярка и аз затворих очи, но постепенно взех да отлепям клепачи и се огледах наоколо.

Намирахме се в камион, от големите, с по шестнайсет колела. Той беше превърнат в нещо като мобилен команден пост/затвор. Покрай стените имаше стоманени бюра, а над тях — множество плоски екрани на специални поставки, за да може да се нареждат около оператора. Всяко бюро имаше разкошен офис стол с всевъзможни опции за нагласяне.

Имаше и част за арестанти — стоманени тръби в предната част на камиона, максимално далече от вратите, за които бяха закопчани затворниците.

Веднага забелязах Ван и Хулу. Дарил вероятно беше някъде сред останалите десетима, но не можех да го видя от мястото си. В камиона миришеше на пот и на страх.

Ванеса ме погледна и прехапа устна. Беше уплашена. Както и аз. Хулу също. Очите му се въртяха лудешки. Беше ме страх, а отгоре на всичко страшно ми се пикаеше.

Огледах се за нашите похитители. Досега избягвах до го правя, така както не гледаш към тъмния ъгъл на килера, където въображението ти рисува чудовища. Не искаш да се окажеш прав.

Въпреки това трябваше да разбера кой ни отвлече. Исках да

знам дали са терористи. Не че имах представа как изглеждат терористите. Телевизионните сериали непрекъснато ни убеждаваха, че са мургави араби с големи бради, плетени шапчици и дълги памучни роби.

Нашите похитители не бяха такива. Спокойно можеха да участват в шоуто на полувремето на Суперкупата. Имаха типичен американски вид. Правилни челюсти и къси подстрижки, но не типично военни. Мъже и жени с всякакъв цвят на кожата, които се усмихваха, разговаряха и пиеха кафе в другия край на камиона. Това не бяха афганистанци. По-скоро приличаха на туристи от Небраска.

Вторачих се в една бяла жена с кестенява коса, която беше с няколко години по-голяма от мен. Изглеждаше готина, тип леко строга униформена служителка. Ако се взираш достатъчно дълго в някого, рано или късно той ще те погледне. Тя вдигна очи и лицето й се промени тотално, добивайки безстрастно, почти роботско изражение. Усмивката й беше изчезнала.

— Ей — започнах аз. — Вижте, не знам какво става, но наистина трябва да пикая. Разбирате ли?

Тя погледна през мен, сякаш въобще не ме беше чула.

— Говоря сериозно. Ако не отида скоро, ще се случи неприятен инцидент. Тук ще се размирише ужасно.

Жената се обърна към трима от колегите си, които водеха приглушен разговор. Не можех да ги чуя заради бръмченето на компютрите. След малко тя отново се завъртя към мен.

— Задръж десетина минути. След това всички ще можете да идете до тоалетна.

— Не мисля, че ще издържа десет минути. — Вложих малко повече спешност в думите си, отколкото ситуацията налагаше. — Наистина, госпожо, сега или никога.

Тя поклати глава и ме погледна, сякаш бях някакъв пълен смотаняк. Поговори още малко с колегите си и един мъж пристъпи напред. Беше по-възрастен, някъде над трийсет, и имаше широки рамене. Явно изкарваше доста време във фитнеса. Приличаше на китаец или кореец — понякога дори Ван трудно ги различава, — но имаше онзи неопределен вид, който подсказваше, че е роден в Америка.

Разтвори късото си яке, за да ми покаже екипировката си. Имаше пистолет, електрошок и някакъв флакон със спрей.

— Без глупости.

— Ясно — съгласих се аз.

Натисна нещо на колана си и оковите зад мен се отвориха. Все едно носеше колана на Батман — дистанционно за окови! Хитро. Така не се налага да се навеждаш над пленниците си с

цялата железария, която мъкнеш. Някой може да измъкне пистолета със зъби и да натисне спусъка с език, или нещо подобно.

Ръцете ми още бяха закопчани с пластмасови белезници, но сега, лишен от опората на оковите, открих, че краката ми са абсолютно изтръпнали. Накратко, паднах по очи на пода. Имах чувството, че ме пробождат хиляди иглички.

Мъжът ме изправи и ме съпроводи до самия край на камиона, където имаше портативна тоалетна. Опитах се да видя Дарил, но не го различих сред сгърчените тела.

— Влизай — каза мъжът.

Размърдах китки.

— Махнете ги, моля? — Пръстите ми вече бяха отекли.

Мъжът не помръдна.

— Виж — опитах да не звуча саркастично, нито гневно, а това не беше лесно. — Или ми освободи ръцете, или ще трябва да ми помогнеш. Така няма да се оправя. — Някой в камиона се изкикоти. Мъжът не ме харесваше, ако се съдеше по стегнатата му челюст. Леле, тези хора бяха доста напрегнати.

Той извади от колана си странен сгъваем нож, преряза белезниците и аз размърдах ръце.

— Благодаря.

Мъжът ме избута в тоалетната. Ръцете ми бяха безполезни, като направени от глина. Започнах да присвивам пръсти и щипещото усещане премина в пареща болка, от която почти заплаках. Смъкнах седалката, свалих си панталоните и седнах. Боях се, че няма да се задържа прав.

Заедно с мехура се освободиха и очите ми. Започнах да плача и да се клатя напред-назад, а сълзите се стичаха по лицето ми. Само това можех да сторя, за да не започна да ридая. Затиснах уста с длани. Не исках да им правя кефа.

Най-сетне се изпиках и наплаках, а мъжът отвън заудря по вратата. Почистих си лицето с хартия и пуснах водата. Погледнах за мивка, но имаше само дезинфектант, на чийто етикет пишеше срещу какво действа. Натърках малко на ръцете си и излязох навън.

— Какво правеше там? — попита мъжът.

— Използвах тоалетната.

Той ме обърна и усетих как около китките ми се стяга нов чифт пластмасови белезници. Дланите ми бяха подпухнали и белезниците се впиха болезнено в тях, но нямаше да му доставя удоволствие, като изохкам.

Той ме окова на същото място и сграбчи следващия човек. Видях, че е Хулу. Имаше неприятна синина на бузата.

— Добре ли си? — попитах.

Моят приятел със специалния колан опря длан на челото ми и ме блъсна назад така, че ударих глава в стената на камиона. Изкънтя като гонг.

— Без приказки — каза той, докато опитвах да фокусирам погледа си.

Тези хора не ми харесваха. В този момент реших, че един ден ще си платят за всичко.

Всички пленници посетиха тоалетната и бяха върнати обратно. Когато приключиха, пазачът се върна при другарите си, които пиеха кафе от „Старбъкс“ и водеха свободен разговор с доста смях.

След това вратата на камиона се отвори. Нахлу свеж въздух, без помен от пушек. Преди да затворят, видях, че навън е тъмно и вали типичен за Сан Франциско дъжд, примесен с мъгла.

В камиона влезе мъж с военна униформа. Американска военна униформа. Останалите му отдадоха чест и аз разбрах, че не са ме отвлекли терористи, а съм пленник на Съединените американски щати.

Издигнаха параван в единия край на камиона и ни извеждаха един по един. Опитвах се да броя секундите — един хипопотам, два хипопотама, — разпитите траеха по около седем минути. Главата ме болеше от дехидратацията и липсата на кофеин.

Бях трети. Една късо подстригана жена се приближи до мен. Имаше уморен вид и торбички под очите.

— Благодаря — казах аз автоматично, след като тя отключи оковите дистанционно и ме изправи. Мразех се заради автоматичната учтивост, но тя беше заложена дълбоко в мен.

Нито един мускул на лицето ѝ не помръдна. Тръгнах пред нея към паравана. Там имаше един сгъваем стол и аз се настаних на него. Жена и мъжът с колана се надвесиха над мен от ергономичните си суперстолове.

Между тях имаше малка масичка, на която лежеше съдържанието на портфейла и раницата ми.

— Здравей, Маркъс — каза жената. — Имаме няколко въпроса към теб.

— Арестуван ли съм? — попитах. Това не беше тъп въпрос. Ако не си арестуван, има ограничения на нещата, които ченгетата могат да ти направят. Не може да те държат дълго, без да те арестуват и да ти позволят телефонен разговор и среща с адвокат. А аз нямах търпение да се докопам до адвокат.

— Какво е това? — Тя вдигна телефона ми. Екранът

показваше съобщението за грешка, което се появяваше, когато опитваш да го отвориш, без да знаеш паролата. Съобщението беше малко грубо — анимирана ръка, показваща универсалния жест. Обичам да си играя с настройките.

— Арестуван ли съм? — повторих. Не могат да те карат да отговаряш на въпроси, ако не си арестуван. А ако си, трябва да те уведомят. Такива са правилата.

— Задържан си от Службата за вътрешна сигурност — процеди жената.

— Арестуван ли съм?

— Маркъс, започни да сътрудничиш веднага. — Тя не каза „иначе“, но намекът беше достатъчно ясен.

— Искам да говоря с адвокат. Искам да знам в какво съм обвинен. Бих искал да видя идентификационните ви документи.

Двамата се спогледаха.

— Мисля, че трябва да промениш отношението си към ситуацията — каза жената. — И то веднага. Намерихме множество подозрителни устройства у теб. С твоите спътници бяхте близо до мястото на най-голямата терористична атака в тази държава. Като съберем фактите, нещата не изглеждат никак добре за теб, Маркъс. Трябва да сътрудничиш, иначе много ще съжаляваш. Кажи сега, какво е това?

— Мислите, че съм терорист? Та аз съм на седемнайсет години!

— Подходяща възраст. „Ал Каида“ обича да вербува хлапета идеалисти. Проверихме те с „Гугъл“. Публикувал си доста неприятни неща в мрежата.

— Искам да говоря с адвокат — казах аз.

Късо подстриганата жена ме изгледа, сякаш бях хлебарка.

— Останал си с грешното впечатление, че си задържан от полицията за престъпление. Ти си задържан от правителството на САЩ като потенциален вражески агент. На твое място щях да мисля как да ни убедя в обратното. Много старателно. Защото има множество дълбоки дупки, в които да изчезнат вражеските агенти. Тъмни и дълбоки дупки, където ще изчезнеш завинаги. Чуваш ли ме, младежо? Искам да отключиш телефона и да разшифроваш цялата информация вътре. Искам да обясниш какво правеше на тази улица? Какво знаеш за атаката над града?

— Няма да си отключа телефона — отвърнах непокорно. В паметта имаше всякакви лични неща, снимки, хакове, имейли и модове, които си бях инсталирал. — Това са лични неща.

— Какво имаш да криеш?

— Имам право на лична свобода. Искам да говоря с адвокат.

— Последен шанс, хлапе. Почтените хора нямат какво да

крият.

— Искам адвокат. — Родителите ми щяха да го платят. Вече беше ясно за ареста. Трябваше да упорствам, без значение какво казват. Нищо добро не би излязло от разговор с ченгета без присъствието на адвокат. Тези повтаряха, че не са полицаи, но ако това не беше арест, тогава какво?

Сега като се замисля, май щеше да е по-добре да бях отключил телефона.

4.

Отново ми сложиха оковите и качулката. Доста по-късно камионът тръгна надолу по хълма. Когато спря, ме изправиха и аз паднах мигновено. Краката ми бяха така отекли, че ги чувствах като буци лед, а коленете ми бяха подути от клечането.

Нечии ръце ме грабнаха и повдигнаха като чувал с картофи. Чувах неясни гласове. Някой плачеше, друг псуваше.

Пренесоха ме на късо разстояние и отново ме оковаха към някакъв парапет. Коленете ми пак поддадоха и аз се проснах напред, увисвайки на веригата на белезниците.

Пак се движехме, но този път не бяхме в камион. Подът се клатеше леко и вибрираше от дизеловия двигател и аз разбрах, че съм на кораб! Стомахът ми стана на буца лед. Отвеждаха ме извън брегове на Америка, кой знае къде? И преди бях уплашен, но сега направо се ужасих, парализиран и безмълвен. Осъзнах, че може никога вече да не видя родителите си, и усетих лек вкус на повръщано в устата си. Качулката ми пречеше да дишам, а усуканата ми поза влошаваше нещата.

За щастие не пътувахме дълго. Тогава ми се стори като час, но сега знам, че е било около петнайсет минути. Усетих, че акостирахме, и чух стъпки — отвеждаха останалите затворници. Когато дойдоха за мен, опитах да се изправя, но не успях и пак ме пренесоха, безстрастно и грубо.

Щом ми махнаха качулката, открих, че се намирам в килия.

Килията беше стара, малка и миришеше на морски въздух. Имаше само едно високо прозорче с ръждясали решетки. На пода беше захвърлено одеяло, а на стената имаше малка метална тоалетна без седалка. Пазачът, който ми махна качулката, се ухили и затвори масивната метална врата.

Пъшкайки от болка, започнах да си масажирам краката, за да възвърна кръвообращението си. След известно време успях да се надигна и да направя няколко крачки. Чувах хора да говорят, плачат и викат. Реших и аз да се включа.

— Хулу! Дарил! Ванеса!

От останалите килии също започнаха да викат имена и обиди. Най-близките звучаха като пияни метъли на открит концерт. Може би и аз звучах така.

Пазачите ни закрещяха да мълчим, но това само усили викането. Всички пищяхме и виехме, докато не ни заболяха гърлата. Защо не? Какво имахме да губим?

Когато дойдоха за следващия разпит, бях мръсен, уморен, жаден и гладен. Късо подстриганата жена отново беше тук, заедно с трима мъжаги, които ме разнасяха като парче месо. Единият беше черен, а другите бели, макар че единият може би имаше и латино кръв. Всички бяха въоръжени. Бяха като смесица от реклама на „Бенетон“[4] и „Каунтър-Страйк“.

Изведоха ме от килията и оковаха ръцете и краката ми заедно. Оглеждах се, докато вървяхме. Отвън се чуваше плисък на вълни и аз предположих, че може да сме на Алкатраз. Все пак си е затвор, нищо, че е туристическа атракция от поколения. Там са лежали Ал Капоне и другите гангстери от неговото време. Но от училище ни бяха водили на Алкатраз и мястото изглеждаше старо и порутено, като от Средновековието. Това тук беше по-скоро от Втората световна, а не от колониалните времена.

По вратите на килиите имаше лазерно принтирани стикери с бар кодове и номера, но нямаше как да видя кой е вътре.

Стаята за разпити беше модерна, с флуоресцентни лампи, голяма дървена маса и ергономични столове. Не за мен, естествено. За мен имаше сгъваем пластмасов градински стол. На едната стена имаше огледално стъкло, точно като в полицейските филми, и аз реших, че някой наблюдава оттам. Жената с късата коса и приятелите й си наляха кафе от кафеварката на помощната масичка. Идеше ми да й прегриза гърлото и да изтръгна чашата от ръцете й. Пред мен оставиха стиропорена чаша с вода, но не освободиха ръцете ми от оковите зад гърба, така че не можех да пия. Ха-ха, много смешно.

— Здравей, Маркъс — започна жената. — Как ще се държиш днес?

Не отговорих нищо.

— Знаеш ли, лошото още не е започнало — продължи тя. — Дори да ни кажеш каквото искаме, дори да ни убедиш, че си бил на грешно място в грешен момент, вече си белязан човек. Ще те наблюдаваме където и да отидеш, каквото и да правиш. Държиш се така, сякаш има какво да криеш, а на нас това не ни харесва.

Звучи жалко, но мозъкът ми регистрира само фразата „да ни убедиш, че си бил на грешно място в грешен момент“. Това бе най-лошото нещо, което ми се е случвало. Никога не съм бил по-изплашен. Тези шест думи, „на грешно място в грешен момент“, бяха като спасително въже, люлеещо се пред мен, докато опитвах да се задържа на повърхността.

— Ей, Маркъс? — Тя щракна с пръсти пред очите ми. — Събуди се, Маркъс. — На лицето й се изписа лека усмивка и аз се намразих, че й позволих да види страха ми. — Може да стане много по-лошо. Това далеч не е най-неприятното място, където

можем да те пратим.

Жената извади куфарче изпод масата и го отвори. Вътре бяха моят телефон, клониращото устройство за радиосигнали, уайфайндърът и преносимата памет. Нареди ги едно до друго на масата.

— Ето какво искаме от теб. Днес ще си отключиш телефона. Направи го и ще получиш привилегии за къпане и разходка. Ще можеш да си вземеш душ и да излезеш на двора. Утре ще поискаме да разкодираш информацията на тези флашки. Ако го направиш, ще можеш да се храниш в общата столова. На другия ден ще ни дадеш паролата за пощата си и ще можеш да ползваш библиотеката.

Думата „не“ беше в устата ми, подобно на оригване, но не излезе.

— Защо? — попитах вместо това.

— Искаме да се уверим, че си този, за когото се представяш. Става дума и за твоята сигурност, Маркъс. Да речем, че си невинен. Може и да си, макар да не разбирам защо невинен човек ще се държи така, сякаш има какво да крие. Но да приемем, че си невинен: можеше ти да си на взривения мост. Или твоите родители. Приятелите ти. Не искаш ли да заловим хората, които нападнаха дома ти?

Странно, че докато говореше как ще получа привилегии, тя успя да ме изплаши до подчинение. Имах чувството, че наистина съм направил нещо, за да се озова в такова положение, че вината е моя и не съм сторил нищо, за да го предотвратя.

Но щом превключи на лайната за безопасност и сигурност, гръбнакът ми отново се втвърди.

— Госпожо, говорите за атака над дома ми, но доволното знам, вие сте единствените, които ме нападнаха. Мислех, че живея в страна с конституция. Мислех, че живея в страна, в която имам права. Нима ще защитавате свободата ми, като потъпквате Хартата за правата.

За миг по лицето ѝ пробяга раздразнение.

— Много мелодраматично, Маркъс. Никой не те е нападал. Задържан си от правителството, защото събираме данни за най-тежкото терористично нападение на наша почва. Можеш да ни помогнеш да се борим с враговете на нацията. Искаш да опазиш Хартата за правата? Помогни ни да попречим на лошите да взривят твоя град. Сега имаш точно трийсет секунди да отключиш телефона, преди да те върна в килията. Днес ни чакат много разпити.

Тя си погледна часовника. Размърдах китки, дрънчейки с веригите, които ми пречеха да се протегна и да отключа

телефона. Да, щях да го направя. Беше ми показала пътя към свободата, към външния свят, към родителите ми и ми беше дала надежда. Сега заплашваше да ме махне от този път, стъпквайки надеждата, и аз мислех само как да се върна на него.

Затова продължих да дрънча с вериги, опитвайки да стигна до телефона, а тя ме гледаше студено и следеше часовника.

— Паролата — казах, когато най-накрая проумях какво се иска от мен. Тя искаше да я кажа на глас, за да може да я запише и нейните приятели да чуят. Не искаше да отключа телефона, а да й се подчиня. Да призная контрола й. Да издам всяка лична тайна. Паролата — повторих аз и след това й я казах. Бог да ми е на помощ, подчиних й се.

Тя се усмихна леко, като ледената кралица, което явно беше нейният начин да триумфира при отбелязване на тъчдаун. Пазачите ме отведоха, но преди вратата да се затвори, видях, че жената се навежда и набира паролата на клавиатурата.

Иска ми се да кажа, че бях предвидил подобна възможност и бях създал фалшива парола, която да отваря напълно чист дял на телефона ми, но никога не съм бил толкова параноиден/умен.

Вече сигурно се чудите какви тъмни тайни крия на телефона, флашките и мейла си. Та аз съм хлапе все пак.

Истината е, че имах да крия и много, и малко. От телефона и флашките може да разберете кои са приятелите ми, какво мисля за тях и какви сме ги вършили. Може да прочетете транскрипции на всички електронни спорове, които сме водили, и на всички помирявания.

Разбирате ли, аз не трия нищо. Че защо да го правя? Складът е евтин, а никога не знаеш кога ще поискаш да прегледаш пак тези неща. Особено глупостите. Сещате ли се за онова чувство, когато чакате сами метрото и се сещате за някой разгорещен спор и за горчивите неща, които сте казали? Е, обикновено не е така лошо, както си го спомняте. Възможността да се върнете и да го прегледате отново ви показва, че не сте толкова ужасна личност, за каквато се мислите. С Дарил се бяхме карали повече пъти, отколкото мога да си спомня.

Дори не става дума за това. Знам, че телефонът и флашките са защитени. Това е заради криптографията — кодирането на съобщения. Математиката зад тази криптография е добра и солидна, защото е същата като на банките и Агенцията за национална сигурност. Има само един вид криптиране, който се ползва от всички. Отворен и достъпен. Така си сигурен, че работи.

Има нещо истински освобождаващо в това да си имаш собствено ъгълче в живота, където никой не наднича. Това е като

нудизма и срането. Всеки се мотае гол понякога. Всеки ходи в кенефа. Няма нищо срамно, нередно или странно. Но какво ще стане, ако всеки път, когато се налага да разтоварваш, трябва да го правиш гол в стъклена кабинка на Таймс Скуеър?

Дори да няма нищо странно и срамно в твоето тяло, а малцина от нас могат да се похвалят с това, трябва да си доста извратен, за да ти хареса. Повечето хора биха побягнали с писъци. Повечето хора биха стискали, докато не се пръснат.

Не става въпрос за нещо срамно, а за нещо лично. За това, че твоят живот си принадлежи на теб.

Те ми отнемаха това чувство късче по късче. Докато се връщах към килията, чувството за вина ме споходи отново. Нарушавал съм доста правила през живота си и винаги съм се измъквал. Може би това беше възмездието. Може би миналото ми търсеше справедливост. В крайна сметка нямаше да попадна в тази ситуация, ако не бях избягал от училище.

Получих обещания душ. След това ми позволиха и разходка на двора. Виждах парче от небето и въздухът носеше характерната миризма на залива, но нямах представа къде точно се намираме. Наоколо нямаше други затворници и скоро ми стана скучно да обикалям в кръг. Напъвах се да доловя нещо, което да ми подскаже какво е това място, но се чуваха само приглушени разговори и далечен шум от автомобили и кацащи самолети.

Върнаха ме в килията и ме нахраниха с половин пеперони пай от „Гоут Хил Пица“ на Потреро Хил.

Опаковката с познатия знак и телефон 415 ми напомни, че само преди ден бях свободен човек в свободна страна, а в момента съм затворник. Притеснявах се за Дарил и останалите. Може би те бяха по-отзивчиви и вече ги бяха пуснали. Може би бяха казали на родителите ми и те трескаво търсеха начин да ме освободят.

А може би не.

Килията беше пуста като душата ми. Гледах отсрещната стена и си представях, че е екран, който мога да хакна, за да отворя вратата. Мечтаех си за работния си плот и за всичките си проекти: старите кутии, които превръщах в озвучителна система. Хвърчилото с камерата за въздушно наблюдение и собственоръчно сглобения лаптоп.

Исках да се измъкна оттук. Исках да се прибера вкъщи и да си върна приятелите, родителите, училището и живота. Копнеех да се разхождам свободно където си искам, а не да обикалям из тясната клетка.

На другия ден взеха паролата за USB флашките. В тях имаше някои интересни дискусии, които бях смъкнал от нета, транскрипции на чатове, знания, с които хората ми бяха помагали, за да свърша някои неща. Разбира се, всичко това можеше да се намери в „Гугъл“, но този факт едва ли щеше да ми помогне.

След обяд отново ми позволиха да се разходя. Този път на двора имаше и други затворници. Четирима мъже и две жени от всякаква възраст и етнос. Явно доста хора правеха разни неща, за да заслужат „привилегиите“.

Бяха ми отпуснали половин час и пробвах да завържа разговор с най-нормално изглеждащия — чернокож младеж на моите години с къса афроприческа. Когато се представих и протегнах ръка, той стрелна поглед към камерите, монтирани в ъглите на двора, и продължи да се разхожда, без да промени изражението си.

Малко преди да ме повикат да се прибирам, вратата се отвори и на двора се появи Ванеса! Никога не съм бил по-щастлив да видя приятелско лице. Тя изглеждаше уморена и кисела, но не беше наранена. Щом ме зърна, извика името ми и затича към мен. Двамата се прегърнахме силно и аз осъзнах, че треперя. Усетих, че и тя трепери.

— Добре ли си? — попита Ван.

— Да — отговорих. — Казаха, че ще ме пуснат, ако им дам паролите си.

— Непрекъснато ми задават въпроси за теб и Дарил.

— Отговаряй им — отвърнах аз мигновено. — Каквото и да попитат, отговаряй, ако това ще ти помогне да се измъкнеш.

— Как са Дарил и Хулу?

— Не съм ги виждал.

По високоговорителя прогърмя глас, който ни нареждаше да спрем да говорим и да продължим разходката, но ние не му обърнахме внимание.

Вратите се отвориха с трясък и на двора нахлуха четирима надзиратели. Двама се насочиха към мен, а другите — към Ванеса. Събориха ме на земята и извиха главата ми, но чувах, че и с нея се случва същото. Поставиха ми пластмасови белезници и ме върнаха в килията.

Тази нощ нямаше вечеря. Нито закуска на следващата сутрин. Никой не ме отведе в стаята за разпит, за да измъкнат още тайни. Никой не ми свали белезниците. Раменете ми изтръпнаха, след това ме заболяха, после станаха безчувствени, а накрая пак пламнаха. По някое време напълно изгубих чувствителност в

ръцете.

Трябваше да пикая, но не можех да откопча панталоните си. Наистина трябваше да пикая.

Напиках се.

Дойдоха за мен, когато урината беше изстинала и мръсните ми дънки бяха станали още по-лепкави. Поведоха ме по дългия коридор с вратите с баркодове, зад всяка от които имаше затворник като мен. Стигнахме до залата за разпити, която изглеждаше като място от друга планета, където всичко беше нормално и не смърдеше на урина. Бях толкова мръсен и засрамен, че чувството, че съм си заслужил наказанието, се завърна.

Късо подстриганата жена вече ме очакваше. Беше перфектна и дори си бе сложила лек грим. Можех да помириша шампоана й. Щом ме видя, сбърчи нос и аз потънах в земята от срам.

— Ти си бил голям мърляч. Може ли такава мръсотия?

Срам. Сведох поглед към масата. Не можех да вдигна очи. Исках да й кажа паролата за имейла и да приключваме.

— За какво си говорихте с твоята приятелка на двора?

Не издържах и се засмях.

— Казах й да отговаря на вашите въпроси. Да сътрудничи.

— Значи ти даваш заповедите?

Ушите ми забучаха.

— Стига де. Играем заедно игра, която се казва „Хараджуку Фън Меднес“. Аз съм капитан на отбора. Не сме терористи, а гимназисти. Казах й да бъде честна с вас, за да изчистим подозренията и да се махнем оттук.

Тя не отвърна нищо.

— Как е Дарил? — попитах.

— Кой?

— Дарил. Арестувахте ни заедно. Моят приятел. Някой го наръга в станцията на Пауъл Стрийт. Затова бяхме горе. Търсехме помощ.

— Сигурна съм, че е добре — отвърна тя.

Стомахът ми се сви и щях да повърна.

— Не знаете ли? Нима не сте го прибрали тук?

— Кой е тук не е твоя работа. Маркъс, вече видя какво става, като не сътрудничиш. Видя какво става, като не се подчиняваш на заповеди. Напоследък стана по-послушен и това те доближава до освобождаването. Ако искаш то да стане реалност, просто отговаряй на въпросите ми.

Не казах нищо.

— Явно схващаш, браво. Моля, паролата за имейла.

Бях готов за това. Дадох им всичко: адреса на сървъра,

потребителско име, парола. Нямаше значение. Нямам писма на сървъра. Пазя ги на лаптопа си, който е програмиран да сваля и да трие писмата на всеки шейсет секунди. Нямаше да получат нищо от мейла ми, всичко беше прибрано на лаптопа вкъщи.

Върнаха ме в килията, но преди това ми махнаха белезниците и ми позволиха да се изкъпя. Получих оранжеви затворнически панталони. Бяха ми твърде големи и ми висяха като на мексиканските бандитчета от Мишън. Знаете ли откъде идва модата на увисналите гащи? От пандиза. Но, да ви кажа, въобще не е забавно, когато ги носиш не заради модните тенденции.

Взеха ми дънките и изкарах цял ден в килията. Стените бяха от цимент и арматурни железа, които бяха ръждясали от соления въздух и се виждаха под зелената боя. Взирах се в прозорчето. Родителите ми бяха някъде от другата страна.

Дойдоха за мен на следващия ден.

— Наблюдаваме пощата ти от вчера. Променихме паролата, за да не може домашният компютър да я покрива.

Ама, разбира се. Като се замисля, и аз бих сторил същото.

— Вече имаме достатъчно, за да те затворим за дълго, Маркъс. Притежанието на тези неща — тя махна към всичките ми джаджи, — информацията от телефона и флашките, както и несъмнените улики, които ще открием, ако претърсим дома ти, са достатъчни, за да лежиш, докато остарееш. Разбираш ли?

Не й се вързах и за секунда. Нямаше съдия, който да каже, че съм извършил някакво престъпление. Имаше свобода на словото и на технологичното човъркане. Това не бяха престъпления.

Но пък кой казваше, че тези хора ще ме изправят пред съдия.

— Знаем къде живееш и кои са приятелите ти. Знаем как действаш и мислиш.

Тогава се усетих. Щяха да ме пуснат. Стаята изведнъж ми се стори по-светла. Дишането ми се учести.

— Искаме да знаем само едно: как доставихте бомбите до моста?

Затаих дъх. Помещението отново помръкна.

— Какво?

— Имаше десет бомби по протежението на моста. Не са били в коли. Били са поставени предварително. Кой ги е поставил и как е успял?

— Какво? — повторих аз.

— Това е последният ти шанс, Маркъс. — Жената изглеждаше тъжна. — Справи се толкова добре досега. Кажи ни и можеш да си отидеш вкъщи. Ще си намериш адвокат, който да те защитава в съда. Сигурно има смекчаващи обстоятелства, с които да оправдаеш действията си. Кажи ни само това и ще те освободим.

— Не знам за какво говорите! — Плачех, но не ми пукаше. Продължих, подсмърчайки: — Нямам представа за какво говорите.

Тя поклати глава.

— Маркъс, моля те. Нека ти помогнем. Вече знаеш, че винаги получаваме това, което търсим.

Нещо прищрака в главата ми. Тези бяха откачени. Стегнах се, за да спра да плача.

— Госпожо, това е лудост. Вече проверихте нещата ми. Аз съм седемнайсетгодишен ученик, а не терорист! Не може да смятате…

— Маркъс, още ли не си проумял, че сме сериозни? — Тя поклати глава. — Имаш доста добри оценки. Мислех, че ще си по-умен. — Направи жест и надзирателите ме помъкнаха отново.

В килията измислих стотици малки речи. Французите го наричат „есприт д'ескалие“ — духът на стълбището. Това са мигновените реакции, които ви хрумват, след като сте напуснали помещението. В представите си се изправях и заявявах, че обичам свободата си, което ме правеше патриот, а нея — предател. Обвинявах я, че е превърнала държавата в концентрационен лагер. В представите си бях брилянтен и спокоен и я докарвах до сълзи.

Но знаете ли какво? Нито една от тези красиви думи не ми хрумна, когато дойдоха за мен на следващия ден. Мислех само за свободата. За родителите си.

— Здрасти, Маркъс — каза жената. — Как се чувстваш?

Сведох поглед към масата. Там имаше спретната купчина документи и неизменната чаша от „Старбъкс“. Стори ми се някак успокояващо. Напомняше ми, че някъде отвън, отвъд стените, съществува истински свят.

— Засега приключихме с твоето разследване. — Тя замълча за момент. Може би това означаваше, че ще ме пуснат. А може би щяха да ме хвърлят в някоя дупка и да забравят, че съществувам.

— И? — попитах накрая.

— Искам да ти намекна отново колко сме сериозни. Страната ни понесе най-тежката атака на родна почва. Колко пъти трябва да се повтори 9/11, за да започнеш да сътрудничиш? Подробностите по разследването са секретни. Няма да се спрем пред нищо, докато не изправим извършителите пред правосъдието. Разбираш ли?

— Да — смотолевих аз.

— Днес ще те изпратим вкъщи, но вече си белязан. Не си свободен от подозрение. Пускаме те само защото приключихме с въпросите засега. Но вече принадлежиш на нас. Ще те наблюдаваме. Ще чакаме да направиш грешка. Знаеш, че ще те

наблюдаваме внимателно, нали?

— Да — отново смотолевих аз.

— Добре. Няма да говориш за случилото се тук, никога. Това е въпрос на национална сигурност. Нали знаеш, че още има смъртна присъда за предателство по време на война?

— Да.

— Добро момче. Трябва да подпишеш няколко документа. — Тя избута купчината на масата към мен и един от надзирателите ми махна белезниците.

Запрелиствах страниците с насълзени очи. Не можех да ги разбера. Напънах се да вникна в правната терминология. Изглежда, подписвах декларация, че доброволно съм останал под арест и съм бил разпитван с мое съгласие.

— Какво ще стане, ако не ги подпиша? — попитах аз.

Тя дръпна документите и махна на пазачите, които ме изправиха на крака.

— Чакайте! — изпищях. — Моля ви! Ще подпиша! — Помъкнаха ме към вратата. Можех да мисля единствено за това как тя се затваря зад мен.

Не издържах. Заплаках. Молех се да подпиша документите. Бях толкова близо до свободата, а сега тя ми се изплъзваше. Бях готов на всичко. Чувал съм безброй пъти как някой казва „по-добре да умра, отколкото да направя еди-какво-си“. Самият аз съм го изричал. За първи път наистина разбирах какво означава. Бях готов да умра, но да не се връщам в килията.

Молех се, докато ме влачеха по коридора. Казах, че ще подпиша каквото искат.

Жената се провикна и пазачите спряха. Върнаха ме обратно. Сложиха ме да седна. Един от тях тикна химикалка в ръката ми.

Разбира се, че подписах, и подписах, и подписах.

Тениската и дънките ми бяха в килията. Изпрани и сгънати. Миришеха на препарат. Облякох се, измих си лицето, седнах на нара и се втренчих в отсрещната стена. Бяха ми отнели всичко. Първо интимността, после достойнството. Бях готов да подпиша всичко. Щях да призная, че съм убил Ейбрахам Линкълн, ако трябваше.

Исках да заплача, но сълзите ми бяха пресъхнали.

Пазачите се появиха отново. Единият носеше качулка, като тази, с която ме бяха прибрали преди дни, може би преди седмици.

Сложиха ми качулката и я затегнаха на врата ми. Отново не виждах нищо и ми беше трудно да дишам. Изправих се и тръгнах

по коридора, по стълбите и навън. Минах по някаква рампа и се озовах на стоманената палуба на кораб. Оковаха ръцете ми за някакво перило. Клекнах на палубата и заслушах бученето на дизеловите двигатели.

Корабът потегли. През качулката проникна следа от морски въздух. Беше влажно и дрехите ми подгизнаха. Но все пак бях навън, въпреки торбата на главата. Бях навън, съвсем близо до свободата.

Свалиха ме от кораба на неравна земя. Изкачих три метални стъпала. Освободиха ръцете ми и махнаха качулката.

Отново бях в камиона. Късо подстриганата жена беше там и пак седеше зад бюрото си. Носеше чанта с цип, в която се намираха телефонът, портфейлът и останалите ми принадлежности. Тя ми ги подаде безмълвно.

Напъхах ги в джобовете си. Беше странно отново да разполагам с вещите си и да нося своите дрехи. Отвън чувах познатите звуци на родния град.

Един пазач ми подаде раницата. Жената отвори вратата и протегна ръка. Аз само я изгледах и тя се усмихна кисело. След това направи жест, сякаш си закопчава устата, и ми посочи вратата.

Навън беше ден, сив и дъждовен. Намирахме се в някаква алея, а по улицата фучаха коли и мотори. Бях замръзнал на първото стъпало и се взирах в свободата.

Коленете ми трепереха. Знаех, че си играят с мен. След миг стражите щяха да ме издърпат, ще ми сложат качулката и ще ме върнат в затвора, към безкрайните въпроси, на които нямах отговор. Едва се сдържах да не прехапя длан.

Насилих се и слязох едно стъпало. Още едно. Последното. Стъпих на мръсната алея. Счупени стъкла, спринцовки, чакъл. Направих една крачка. Още една. Стигнах края на алеята и се качих на тротоара.

Никой не ме сграбчи.

Бях свободен.

След това нечии силни ръце се увиха около мен. Почти изпищях.

5.

Беше Ван. Тя плачеше и ме прегръщаше толкова силно, че не можех да дишам. Въобще не ми пукаше. Прегърнах я и зарових лице в косите ѝ.

— Добре си!

— Добре съм — потвърдих аз.

Тя ме пусна и веднага ме прегърна друг. Хулу!

— В безопасност си, брато — прошепна той и ме стисна поздраво и от Ванеса.

Когато ме пусна, се огледах.

— Къде е Дарил?

Двамата размениха погледи.

— Може би още е в камиона — предположи Хулу. Обърнахме се към края на алеята. Камионът беше стандартен с осемнайсет колела и боядисан в бяло. Вече бяха прибрали сгъваемите стъпала. Задните светлини мигаха и машината се приближаваше към нас на заден ход.

— Чакайте! — разкрещях се аз. — Чакайте! Ами Дарил? — Камионът се приближи съвсем. — Какво става с Дарил?

Хулу и Ванеса ме сграбчиха за ръцете и ме издърпаха. Борех се с тях и продължавах да крещя. Камионът излезе от алеята на заден, направи маневра и потегли надолу по хълма. Щях да хукна след него, но Хулу и Ван не ми позволиха.

Седнах на тротоара, прегърнах коленете си и заплаках. Ревях с пълен глас, което не ми се беше случвало от малък. Не можех да спра. Не можех да спра да треперя.

Ванеса и Хулу ме изправиха и ме поведоха към пейката на близката автобусна спирка. Те също плачеха. Известно време седяхме прегърнати и плачехме за Дарил, когото не очаквахме да видим отново.

Бяхме на север от Чайнатаун. В този квартал имаше доста неонови стрип клубове, тук бе и легендарната книжарница „Сити Лайте“, където беше започнало битническото движение през петдесетте.

Познавах добре тази част на града. Любимият италиански ресторант на нашите е тук и често ходехме там за големи купи сладолед със захаросани плодове и еспресо.

Сега обаче беше различно. Тук вкусвах свободата за първи път от цяла вечност.

Събрахме пари и решихме да седнем на външна маса в един

от италианските ресторанти. Красивата сервитьорка запали газовия нагревател, взе поръчките ни и влезе вътре. Усещането да давам нареждане, да контролирам съдбата си, беше невероятно.

— Колко време прекарахме там? — попитах аз.

— Шест дни — отговори Ванеса.

— Аз преброих пет — отвърна Хулу.

— Аз не ги броих.

— Какво ти направиха? — попита Ван. Не исках да говорим за това, но и двамата се бяха вторачили в мен. Щом започнах, нямаше спиране. Разказах им всичко, дори това, че се напиках, и те го приеха мълчаливо. Спрях, когато сервитьорката ни донесе безалкохолните, изчаках я да се отдалечи и продължих. Събитията ми изглеждаха все по-далечни. Когато приключих, не можех да преценя дали съм украсил истината, или съм го изкарал не чак толкова лошо. Спомените ми бяха като малки рибки, които трябваше да улавям, и от време на време някоя ми се изплъзваше.

Хулу поклати глава.

— Били са доста твърди с теб, пич. — Той ни разказа за своя престой. Бяха го разпитвали предимно за мен и той се придържал към простите факти от онзи ден и от нашето приятелство. Постоянно го карали да повтаря историята, но не бяха си играли с него психоигрички като с мен. Хранел се в обща столова заедно с други хора и дори им позволявали да гледат миналогодишните хитове на видео.

Историята на Банера беше почти същата. След разговора с мен на двора й дали оранжев гащеризон и я държали два дни в килията. Но поне я хранели редовно. Иначе било като при Хулу, едни и същи въпроси до безкрай.

— Наистина те мразеха — каза Хулу. — Бяха ти много наточени. Защо?

Не можех да си представя. После си спомних.

„Трябва да сътрудничиш, иначе ще съжаляваш много.“

— Защото не си отключих телефона първата вечер. Затова ме набелязаха. — Не беше за вярване, но нямаше друго обяснение. Ставаше дума за чиста злоба. Потръпнах при тази мисъл. Бяха ми причинили всичко това като наказание, задето им се бях опълчил.

Преди бях уплашен, а сега се ядосах.

— Копелета. Направиха го, за да ми върнат, че им се изрепчих.

Хулу изпсува, а Ванеса заговори на корейски, нещо, което правеше само когато беше страшно ядосана.

— Ще им го върна — прошепнах аз, втренчен в содата си. — Ще им го върна.

Хули поклати глава.

— Не можеш. Не можеш да се бориш с тях.

Никой от нас не искаше да говори за отмъщение в този момент. Обсъдихме само какво ще правим. Трябваше да се приберем по домовете си. Батериите на телефоните ни бяха издъхнали, а в този квартал нямаше автомати от години. Просто трябваше да се приберем. Помислих да хвана такси, но нямахме достатъчно пари и тръгнахме пеш.

На ъгъла купихме „Сан Франциско Кроникъл“. Бяха изминали пет дни от взривовете, но темата още беше на първата страница.

Късо подстриганата жена беше споменала взривен мост и аз реших, че става дума за Голдън Гейт, но грешах. Терористите бяха взривили Бей Бридж.

— Защо им е да взривяват Бей Бридж? — възкликнах. — Голдън Гейт е на всички картички. — И да не си стъпвал в Сан Франциско, знаеш какво е Голдън Гейт. Това е големият оранжев висящ мост, който се спуска драматично от старата военна база „Президио“ до Саусалито. Там са всички малки градчета, където произвеждат вино, пълни са с художествени галерии и магазинчета за ароматни свещи. Мостът е страшно впечатляващ и на практика е символ на щата Калифорния. Ако посетите Дисниленд Калифорния, точно до вратите има макет на моста, по който минава влакчето.

Затова и предположих, че ако някой ще взривява мост в Сан Франциско, Голдън Гейт ще е логичният избор.

— Сигурно са се уплашили от камерите и охраната там — предположи Хулу. Националната гвардия има пунктове в двата края, а и онези огради срещу самоубийци… — Хората се хвърляха от моста още след откриването му през 1937-а. Даже бяха спрели да ги броят след хилядното самоубийство през 1995-а.

— Да — обади се Ванеса. — Освен това Бей Бридж всъщност води нанякъде. — Бей Бридж свързва Сан Франциско с Оукланд, а оттам с Бъркли и останалите малки градчета в залива, където живееха много от хората, работещи в мегаполиса. Там бяха малкото места в района, където нормален човек може да си позволи къща, достатъчно голяма, за да се протегнеш в нея. Плюс това там са университетът и множество предприятия от леката индустрия. Влакът минава под залива и свързва двата града, но все пак основният трафик е по моста. Голдън Гейт е за туристи или богати пенсионери, живеещи във винарската провинция, но има предимно декоративна роля. Бей Бридж е — беше — основният мост на Сан Франциско. Така че беше нормално да ударят там, след като на Голдън Гейт имаше толкова камери, а

летищата се напълниха с детектори и скенери. — Замислих се пак, зяпайки преминаващите коли и пешеходци. — Терористите не мразят мостове или самолети. Те обичат терора. — Беше толкова очевидно, чак не можех да повярвам, че не съм се замислял досега. Явно фактът, че ме бяха третирали като терорист, бе прояснил представите ми.

Останалите ме гледаха с интерес.

— Прав съм, нали? Всички боклуци, като рентгенови скенери и детектори са безполезни, нали?

Те кимнаха бавно.

— Даже по-лошо — повиших глас. — Заради тях ни вкараха в затвора, а Дарил… — Не се бях замислял за него, откакто седнахме в заведението, и сега отново ме обзе горчивина. Приятелят ми беше изчезнал. Замълчах и стиснах зъби.

— Трябва да кажем на родителите си — каза Хулу.

— Да си вземем адвокат — допълни Ванеса.

Замислих се дали да разкажа моята история. Да споделя със света какво се е случило. Представих си видеоклиповете, които щяха да се появят. Как плача и скимтя като изплашено животно.

— Не можем да кажем нищо — заявих без колебание.

— Как така? — попита Ван.

— Не можем да им кажем нищо — повторих аз. — Чухте я. Ако проговорим, ще дойдат за нас. Ще ни сторят същото, каквото направиха с Дарил.

— Шегуваш се — прекъсна ме Хулу. — Нима искаш…

— Искам да се борим. А за делта трябва да съм на свобода. Ако се разприказваме, ще кажат, че сме деца и си измисляме. Дори не знаем къде ни държаха! Никой няма да ни повярва. А после ще дойдат да ни приберат. Ще кажа на нашите, че съм бил в един от лагерите от другата страна на Залива. Отишъл съм там при вас, били сме откъснати заради взрива и чак днес се прибираме. Във вестника пише, че хората още не са се върнали по домовете си.

— Не мога да направя това — каза Ванеса. — Как можа да си го помислиш след всичко, което ти сториха?

— Сториха го на мен, това е важното. Сега е между мен и тях. Ще им го върна, ще открия Дарил. Няма да ги оставя намира. Но замесим ли родителите си, всичко ще свърши. Никой няма да ни повярва и никой няма да го е грижа. А ако го направим по моя начин, хората ще се заинтересуват.

— Кой начин? — попита Хулу. — Какъв е планът?

— Не знам още — признах. — Дайте ми време поне до утре сутрин. — Знаех, че ако решим да пазим тайна за ден, ще мълчим завинаги. Родителите ни щяха да станат още по-скептични, ако

внезапно споменем, че сме били в таен държавен затвор, а не в бежански лагер.

Ван и Хулу се спогледаха.

— Дайте ми шанс. Ще нагласим историята по пътя. Дайте ми един ден, само един.

Те кимнаха мрачно и тръгнахме надолу по хълма. Аз живея на Потреро Хил, Ванеса в Северен Мишън, а Хулу в Ное Вали — три съвсем различни квартала само на минути път един от друг.

Завихме по Маркет Стрийт и замръзнахме. На всеки ъгъл имаше барикада. Пресечките бяха оставени с по едно платно и навсякъде бяха паркирани големи бели камиони.

От камионите стърчаха стоманени стъпала и наоколо кипеше активност. Войници, полицаи и костюмирани цивилни непрекъснато влизаха и излизаха от камионите. Костюмарите имаха малки значки, които войниците сканираха. Безжични идентификационни значки. Докато минавахме покрай един камион, видях познатото лого: Служба за вътрешна сигурност. Един войник видя, че зяпам, и се намръщи.

Схванах посланието и продължих. На „Ван Нес“ се разделих с останалите. Прегърнахме се и обещахме да се чуем по-късно.

Изкачването по Потреро Хил има лесен и труден маршрут. Вторият те прекарва по някои от най-стръмните склонове в града, като онези от филмовите преследвания с прелитащи на фона на залеза коли. Винаги вървя по трудния маршрут. Минавам по улички с викториански къщи, наричани „шарените дами“ заради пъстрите си цветове и предните, пълни с цветя градинки. Котки те гледат от зелените плетове и няма бездомници.

Беше толкова тихо, че почти ми се прииска да поема по другия маршрут през Мишън, който е… изпълнен с глъчка. Там има пияници, припаднали наркомани, баби, които клюкарстват на пейките, гъзари с открити коли и надути до край уредби. Има хипари и емо арт студенти, класически пънкари и дядовци с ризи от времето на Кенеди. А също и травестити, улични банди и художници на графити.

Тръгнах по Гоут Хил и минах покрай пицарията, което ме подсети за затвора. Наложи се да седна на една пейка и да изчакам треперенето ми да отмине. В този момент забелязах безличен бял камион с метална стълбичка. Станах и тръгнах. Имах чувството, че ме наблюдават от всички посоки.

Изминах бързо останалата част от пътя. Не гледах към боядисаните къщи, плетовете и котките. Гледах в земята.

Колите на родителите ми бяха спрени на алеята, въпреки че беше още обед. Разбира се. Татко работи в Ист Бей, така че щеше да си е вкъщи, докато не оправят моста. А защо мама се беше

прибрала.

Бяха си у дома заради мен.

Още преди да отключа, вратата се отвори широко и моите посивели и изморени родители се вторачиха в мен. Поседяхме така за момент, след това се втурнаха едновременно напред и ме издърпаха в къщата, като едва не ме събориха. И двамата говореха толкова бързо, че не разбирах почти нищо. Плачеха и ме прегръщаха и аз също плачех. Стояхме така в антрето, докато не се успокоихме, после се преместихме в кухнята.

Постъпих както винаги. Напълних си вода от филтъра и взех няколко бисквити от бисквитеното буренце, подарък от леля ми от Англия. Нормалността на тези действия помогна на сърцето ми да настигне мозъка и всички се настанихме около масата.

— Къде беше? — попитаха и двамата в унисон.

Бях мислил доста по пътя.

— Заседнах. В Оукланд. Бях там с няколко приятели заради един проект и ни поставиха под карантина.

— За пет дни?

— Аха. Беше наистина гадно. — Бях прочел за карантината във вестника и започнах да цитирам най-безсрамно. — Да. Всички, които са били под облака. Мислеха, че сме нападнати с биологично оръжие, и ни натикаха в контейнери на пристанището. Беше много топло и лепкаво. И нямаше много храна.

— Боже! — Татко сви юмруци на масата. Той преподава три пъти седмично в Бъркли, работи с дипломанти по библиотечната програма. През останалото време консултира клиенти в града и на Полуострова. Предимно такива, които се занимават с архиви. По професия е библиотекар, но през шейсетте е бил истински радикал и е тренирал борба в гимназията. Виждал съм го да се ядосва. Даже самият аз съм го ядосвал. Ако си изтърве нервите, става като Хълк. Веднъж хвърли цяла люлка от „Икеа“ през моравата на дядо ми, след като не можа да я сглоби и при петнайсетия опит.

— Варвари — допълни мама. Тя живее в Америка от тийнейджър, но си остава британка, щом се сблъска с полицаи, охрана на летищата, лекари и бездомници. Нарича ги варвари, при това със силен акцент. Ходили сме на гости в Лондон два пъти и не бих казал, че е по-цивилизован от Сан Франциско. Само е по-претъпкан.

— Днес ни пуснаха и ни прекараха с ферибот. — Тук вече импровизирах.

— Боли ли те нещо? — попита мама. — Гладен ли си?

— Спи ли ти се?

— По малко от всичко. — Изредих имената на останалите от седемте джуджета. Това е стара семейна шега. Двамата се усмихнаха, но очите им бяха още влажни. Съжалявах ги. Сигурно бяха откачили от притеснение. Възползвах се от възможността да сменя темата. — Определено бих хапнал.

— Ще поръчам пица от „Гоут Хил“ — каза татко.

— Не, не. — Изгледаха ме, сякаш ми беше поникнала антена. Принципно си падам по пиците. Направо съм ненаситен към храната. Тъпча се, докато не свърши или не пукна от преяждане. Опитах да се усмихна. — Днес не ми се яде пица. Хайде да си поръчаме къри. Може ли? — Слава богу, че в Сан Франциско има огромен избор.

Мама отиде до шкафа и извади менютата (поредното нормално нещо, което ми действаше като глътка вода на пресъхнало гърло). Заровихме се в менюто на един пакистански ресторант на „Валенсия“. Спрях се на смесен тандури грил, спанак със сирене, солено манго ласи (по-добро е, отколкото звучи) и малки пържени сладки със захарен сироп.

Щом поръчахме храната, въпросите започнаха отново. Естествено мама и татко се бяха чули с родителите на Ван, Хулу и Дарил и бяха пробвали да ни обявят за изчезнали. Полицаите записваха имена, но при цялото объркване нямаше да започнат издирване, ако човекът не липсва поне от седмица.

Междувременно се бяха появили милиони сайтове за издирване. Няколко от тях бяха клонинги на MySpace пред фалит, които бяха видели възможност за нов живот в ситуацията. Доста богати хора бяха загубили близки в района на Залива. Може би ако намереха някого, сайтовете щяха да привлекат нови инвестиции. Взех лаптопа на татко и се зарових в тях. Бяха натъпкани с реклами и снимки на изчезнали хора, предимно от дипломиране, сватби и други подобни. Беше наистина призрачно.

Открих моята снимка, свързана с тези на Хулу, Ван и Дарил. Имаше малки отметки за намерените хора и място за бележки за още липсващите. Попълних полетата за мен, Хулу и Ван и оставих това на Дарил празно.

— Забрави Дарил — каза татко. Той не го харесва особено, след като веднъж откри, че няколко пръста водка липсват от бутилката в барчето, и аз най-безсрамно приписах това на Дарил. Естествено двамата просто си бяхме забъркали водка с кола по време на една изтощителна гейминг сесия.

— Той не беше с нас — казах. Лъжата имаше горчив вкус.

— О, Боже! — възкликна мама и сплете пръсти. — Предположихме, че всички сте били заедно.

— Не. — Лъжата продължи да расте. — Трябваше да се

срещнем, но така и не се появи. Може би е заседнал в Бъркли. Смяташе да дойде с влака.

Мама изстена, а татко поклати глава и затвори очи.

— Не знаеш ли за влака?

Поклатих глава. Виждах накъде отиват нещата. Имах чувството, че земята ще се надигне и ще ме удари.

— Взривиха го — каза татко. — Копелетата го взривиха едновременно с моста.

Това не беше на първа страница. Но пък взривяването на влака под водата не е толкова живописно като руините на моста в залива. Тунелът от Ембаркадеро в Сан Франциско до Западен Оукланд беше наводнен.

Прегледах заглавията от компютъра на татко. Все още не беше ясно, но жертвите бяха хиляди. Броят им постоянно растеше. Един репортер твърдеше, че е взел интервю от фалшификатор на документи, който помогнал на десетки хора да се измъкнат от затрудненията си след атаката.

Татко се беше просълзил, а мама направо плачеше. Прегърнаха ме отново, сякаш да се уверят, че наистина съм тук. Непрекъснато ми повтаряха, че ме обичат. И аз им го казвах.

Вечерята беше сълзлива и двамата изпиха по няколко чаши вино, а това си е доста за тях. Казах, че ми се спи, което беше вярно, и се изнесох към стаята си. Все пак не мислех да лягам. Трябваше да вляза в мрежата и да видя какво става. Трябваше да говоря с Ван и Хулу и да започна да издирвам Дарил.

Довлачих се до стаята и отворих вратата. Имах чувството, че не съм виждал леглото си от векове. Посегнах към нощното шкафче за лаптопа. Явно не бях свързал зарядното както трябва — кабелът е малко хлабав — и батерията беше паднала. Нагласих го и му дадох няколко минути да се зареди, преди да го пусна. В това време се преоблякох, хвърлих старите си дрехи в ъгъла — не исках да ги виждам повече — и си сложих нови боксерки и тениска. Изпраното бельо от гардероба беше познато и успокояващо, също като прегръдките на родителите ми.

Включих лаптопа и нагласих няколко възглавници зад гърба си. Настаних се и сложих машината на коленете си. Все още зареждаше, но гледката на изплуващите икони ми се понрави. Почти мигновено се появи съобщение за падане на батерията. Разклатих кабела и нещата се оправиха. Захранването наистина беше скапано.

Всъщност беше толкова зле, че не можех да направя нищо. Пуснех ли кабела, компютърът започваше да се оплаква за батерията. Реших да огледам по-подробно.

Цялата кутия беше леко разместена. Процепът на сглобката

беше тесен, но се разширяваше назад.

Понякога откриваш нещо подобно в някоя машина и се чудиш дали винаги си е било така. Може би просто не си го забелязвал преди.

Но с моя лаптоп това не е възможно, защото сам съм го сглобил. След като Образователният борд ни раздаде машини, нашите не искаха да ми купят собствена, въпреки че училищната технически не беше моя и нямах право да инсталирам софтуер.

Имах малко спестени пари — работих през ваканцията, Коледи, рождени дни, няколко добри сделки в и-бей. Но стигаха само за абсолютно скапана петгодишна машина.

Затова с Дарил решихме да направим компютър. Можеш да си купиш кутия за лаптоп, също като тези за настолен компютър, макар че са малко по-специални. През годините бяхме сглобили няколко компютъра, събирайки части от гаражни разпродажби и от евтините тайвански доставчици в интернет. Реших, че ако си го сглобя сам, ще получа желаната мощност с наличния бюджет.

За да си сглобиш лаптоп, трябва да си поръчаш основа — машина със съвсем малко хардуер и множество свободни слотове. Добрата новина е, че накрая компютърът щеше да е доста по-лек от модела на „Дел“, който си бях харесал, щеше да върви по-бързо и да струва три пъти по-малко. Лошата новина е, че сглобяването на лаптоп е като строенето на кораб в бутилка. Пипкава работа. Използваш пинцети и увеличаващи очила, докато събереш всичко в малката кутия. За разлика от настолните компютри, които са пълни предимно с въздух, в лаптопа всеки кубичен милиметър е важен. Всеки път, когато решавах, че съм готов, се оказваше, че нещо стърчи и кутията не може да се затвори, и започвах отначало.

Така че знаех как точно изглежда процепа на кутията и определено не трябваше да е такъв.

Продължих да човъркам адаптера, но беше безнадеждно. Не можех да подкарам лаптопа, без да го разглобя. Изръмжах и го оставих на леглото. Щях да го оправя на сутринта.

Поне такова беше намерението ми. Два часа по-късно още се взирах в тавана и прехвърлях събитията в ума си — какво ми бяха направили, какво трябваше аз да направя, съжаления и „есприт д’ескалие“.

Станах от леглото. Наближаваше полунощ, а нашите си бяха легнали към единайсет. Взех лаптопа и разчистих място на бюрото. Пуснах малките лампички на увеличаващите очила и извадих комплект миниатюрни отвертки. След минута бях

махнал кутията и клавиатурата и се взирах във вътрешностите на машината. Взех флакон със сгъстен въздух и издухах засмукания от вентилатора прах, след което огледах всичко.

Нещо не беше наред. Не можех да определя какво точно, защото не го бях отварял от месеци. За щастие третия път, когато бях отворил лаптопа и не можах да го сглобя, бях поумнял. Сетих се да направя снимка на цялата конфигурация. Естествено не бях достатъчно поумнял и оставих снимката на харда, така че не можах да я използвам, когато разглобих машината. След това обаче я принтирах и я оставих в чекмеджето, където държа различни гаранции, чертежи и диаграми. Прерових купчината, която изглеждаше по-разбъркана от обикновено, и намерих снимката. Сложих я до компютъра и опитах да видя какво не съответства.

Забелязах го. Кабелът от клавиатурата до лоджик борда не беше свързан както трябва. Странно. Там няма никакво напрежение, което да причини разкачване. Опитах да го натисна и открих, че проблемът не е в кабела. Имаше нещо между него и борда. Извих го, за да го осветя.

Имаше нещо ново на клавиатурата ми. Миниатюрно парче хардуер без никакви знаци. Беше свързано с клавиатурата и дъното. С други думи, на перфектната позиция, за да записва всяко натискане на клавиш при работа с машината.

Шпионско устройство.

Ушите ми забучаха от притока на кръв. В къщата беше тихо и тъмно, но това не ме успокояваше. Имаше уши и очи, които ме гледаха. Наблюдаваха ме. Наблюдението от училище ме беше достигнало и у дома, но този път не надничаха от Образователния борд, а от Службата за вътрешна сигурност.

Понечих да го извадя, но се сетих, че онзи, който го е поставил, веднага ще разбере. Оставих го, въпреки че ми се повдигаше.

Огледах за други намеси. Не открих, но това не означаваше, че няма такива. Някой беше проникнал в стаята ми, за да постави това устройство, разглобявайки и сглобявайки лаптопа ми. Имаше множество начини да се подслушва един компютър. Нямаше как да ги открия всичките.

Сглобих машината с изтръпнали пръсти. Капакът отново не се затвори, но поне кабелът на захранването се намести. Включих лаптопа и сложих ръце на клавиатурата. Мислех да пусна диагностичен тест и да видя кое как е.

Но не можех да го направя.

По дяволите, може би стаята ми се подслушваше. Може би ме наблюдаваха с камера.

Когато се прибрах, чувствах лека параноя, но вече направо бях извън кожата си. Сякаш отново бях в затвора, в стаята за разпити, наблюдаван от хора, които ме държат под пълен контрол. Идеше ми да заплача.

Можех да сторя само едно.

Отидох в банята и взех рулото тоалетна хартия, като го замених с ново. За щастие старото беше почти празно. Размотах хартията и зарових в кашона с части, докато не намерих торбичка с ултраярки бели диоди, които бях взел от фар за колело. Забих ги внимателно в картоненото руло и ги свързах с жици и малки метални щипки. Усуках жицата и я закачих към деветволтова батерия. Сега имах тръба с ултраярки диоди, през която можех да гледам.

Бях направил подобно устройство за миналогодишното научно изложение, но ме изхвърлиха, щом показах, че в половината стаи на гимназия „Чавес“ има скрити камери. В днешно време миниатюрните камери струват по-евтино от вечеря в ресторант, така че са навсякъде. Служителите в магазините ги инсталират в съблекалните и после мърсуват с материала. В нета често се мяркат подобни клипчета. Така че е много полезно да знаеш как да си направиш детектор с ролка тоалетна хартия и части за около три долара.

Това е най-лесният начин да откриеш шпионска камера. Те имат малки лещи, но отразяват светлината. Най-добре става в тъмна стая. Гледаш през рулото, сканирайки бавно стените и други места, където би могло да има камери, докато не видиш отражение. Ако то остава, докато се движиш, значи е леща.

В стаята ми нямаше камера — поне не можах да открия такава. Разбира се, можеше да има микрофони. Или по-съвършени камери. Или пък да няма нищо. Можете ли да ме вините за параноята?

Обичах този лаптоп. Наричах го „Салмагунди“, което означава направен от резервни части.

Щом си кръстиш лаптопа, значи имате наистина сериозна връзка. Сега обаче имах чувството, че не искам да го докосна никога повече. Идеше ми да го хвърля през прозореца. Кой знае какво му бяха направили? Кой знае как ме шпионираха?

Затворих лаптопа, прибрах го в шкафа и се втренчих в тавана. Беше късно и трябваше да лягам, но не можех да заспя. Наблюдаваха ме. Може би наблюдаваха всички. Светът се беше променил завинаги.

— Ще намеря начин да ви го върна. — Това беше клетва. Знаех го от мига, в които го изрекох, макар че досега не бях изричал клетва.

Вече съвсем не можех да заспя. Освен това ми беше хрумнало нещо.

Някъде в шкафа ми имаше съвсем нов и неотворен „Ексбокс Юнивърсъл“. Ексбоксовете се продаваха под себестойността си — „Майкрософт“ вземаха пари от производителите на игри за правото да ползват конзолата им, — но „Юнивърсъл“ беше първият модел, който се раздаваше напълно безплатно.

Миналата Коледа на всеки ъгъл беше пълно със смотаняци, облечени като войниците от поредицата „Хейло“, раздаващи кутии на минувачите. Явно беше сработило, защото производителите твърдяха, че са направили огромни продажби на игри. Естествено, бяха взели мерки да играеш само заглавия, които са платили лицензна на „Майкрософт“.

Хакерите обаче издухаха тези мерки. „Ексбокс“ беше кракнат от хлапе от Масачузетския технологичен институт, което после написа бестселър за това. След това паднаха 360 и просъществувалият за кратко „Ексбокс Портабъл“ (проклетията тежеше над килограм!). „Юнивърсъл“ трябваше да е абсолютно непробиваем. Хлапетата, които го кракнаха, бяха бразилски линукс хакери, които живееха във фавела — местния еквивалент на гето.

Никога не подценявайте решимостта на хлапе с много свободно време и малко пари.

Всички луднахме, щом бразилците публикуваха крака. Нароиха се поне десетина операционни системи за „Юнивърсъл“. Любимата ми е „ПараноидЕксбокс“, версия на „ПараноидЛинукс“. Това е операционна система, която предполага, че потребителят е под наблюдение (разработена е за употреба от китайски и сирийски дисиденти) и прави всичко възможно, за да скрие комуникациите и документацията. Дори изпраща фалшиви съобщения, за да маскира факта, че правиш нещо тайно. Така че, докато получаваш политическо послание буква по буква, „ПараноидЕксбокс“ се преструва, че сърфира из нета, попълва анкети и флиртува в чата. Междувременно на всеки петстотин символа, които получаваш, един е от истинското съобщение. Игла, заровена в огромна купа сено.

Бях записал дивиди с „ПараноидЕксбокс“, когато се появи, но така и не се хванах да разпечатам конзолата и да намеря телевизор. Стаята ми е достатъчно претъпкана, че да оставя боклуците на „Майкрософт“ да изяждат от мястото.

Тази вечер щях да направя жертвата. Отне ми около двайсет минути да го подкарам. Основният проблем беше липсата на телевизор, но си спомних, че имам малък LCD проектор със стандартен конектор. Включих го към ексбокса и прожектирайки

на вратата на стаята, инсталирах „ПараноидЛинукс“.

Всичко беше готово и „Параноид“ започна да търси други конзоли. Всеки „Юнивърсъл“ има вграден уайърлес за игра в мултиплейър. Може да се закачиш към съседите си и към интернет, стига да има безжична връзка в обсег. Открих трима съседи. Двама от тях бяха вързани и към интернет. „Параноид“ обича това, защото може да ги ползва и да се закачи за нета през мрежата за игра. Съседите нямаше да усетят, защото плащаха за добра мрежа, а едва ли някой сърфираше здраво в два през нощта.

Най-хубавото беше чувството, че отново контролирам нещата. Технологията ми работеше за мен и ме защитаваше. Не ме шпионираше. Затова обичам технологията. Ако я ползваш както трябва, може да ти донесе могъщество и лична свобода.

Мозъкът ми вече работеше на пълни обороти. Имаше множество причини да си пусна „ПараноидЕксбокс“ и най-добрата беше многообразието от игри. Вече бяха написали всякакви емулатори, така че можеше да се подкарат класики като понг и старите игри за „Епъл“ до най-новите конзоли на „Нинтендо“ и „Сони“.

Още по-готини бяха мултиплейър игрите специално за „Параноид“, които бяха безплатни и всеки можеше да ги подкара. В крайна сметка се получаваше безплатна конзола с безплатни игри и безплатен достъп до интернет.

И най-доброто, специално за мен — параноидната операционна система. Всеки бит, който излизаше, беше максимално кодиран. Можеш да подслушваш колкото си искаш, но никога няма да разбереш кой с кого и за какво говори. Анонимна мрежа, мейл и месинджър. Точно от каквото имах нужда.

Сега само трябваше да убедя всичките си приятели да я използват.

6.

Ако щете вярвайте, но нашите ме накараха да отида на училище на следващия ден. Бях заспал след три, а в седем баща ми застана до леглото и заплаши да ме издърпа за краката. Успях да се надигна и да тръгна към банята. Имах чувство, че нещо е умряло в устата ми.

Оставих майка ми да ми набута сандвич и парче банан, но отчаяно копнеех да ми позволят да пия кафе вкъщи. Щях да си взема на път за училище, но едва издържах да ги гледам как пият, докато аз се влача немощно и си събирам нещата.

Ходил съм до училище хиляди пъти, но днес беше различно. Изкачих хълмовете и тръгнах към Мишън. Навсякъде имаше камиони. Видях много нови сензори и камери на знаците за стоп. Някой беше събрал доста екипировка за наблюдение в очакване да я инсталира. Атаката над моста беше точно каквото им трябваше.

Градът изглеждаше подчинен, все едно се возиш в асансьора и се притесняваш от близостта на съседите и вездесъщите камери.

Взех си дозата в турското кафене на 24-та улица. Турското кафе е като тиня. Достатъчно гъсто е, за да задържи лъжицата изправена, и има много повече кофеин от детски залъгалки като „Ред Бул“. Повярвайте ми, изчел съм всичко в Уикипедия. Това е тайната на възхода на Османската империя — откачени конници, надрусани с черно кафе.

Извадих дебитната си карта, но продавачът се намръщи.

— Без дебитни карти.

— Защо? — От години плащах с карта при турчина. В началото ме занасяше, че съм твърде малък да пия кафе, и отказваше да ми сервира през училищно време, защото смяташе, че бягам от час. Но през годините бяхме изградили нещо като грубовато приятелство.

Той поклати тъжно глава.

— Няма да разбереш. Върви на училище, хлапе.

Нямаше по-сигурен начин да разпали любопитството ми от това да каже, че няма да разбера. Настоях да ми обясни. Беше готов да ме изхвърли, но когато го попитах дали не съм достатъчно добър да пазарувам при него, се открехна.

— Заради сигурността е — каза той и огледа магазина, пълен с турски стоки. — Правителството. Вече наблюдават всичко. Пишеше във вестника. Патриотичен Акт 2. Конгресът го прие вчера. Сега следят кога ползваш картата си. Няма да им помагам

да шпионират клиентите ми.

Ченето ми увисна, а той продължи:

— Мислиш, че не е голяма работа? Какъв е проблемът правителството да знае кога си купуваш кафе, нали? Това е начин да знаят къде си, къде си бил. Защо според теб се махнах от Турция. Лошо е правителството да шпионира народа. Дойдох тук преди двайсет години заради свободата. Няма да им помогна да ни я отнемат.

— Продажбите ще намалеят — изтърсих аз. Исках да му кажа, че е герой, и да му стисна ръката, но само това излезе. — Всички използват дебитни карти.

— Може би ще спрат да го правят. Може би клиентите ми идват тук, защото знаят, че обичам свободата. Мисля да поставя табела на прозореца. Може и другите магазини да го сторят. Чух, че Асоциацията за граждански права ще заведе дело.

— Вече ще пазарувам само при теб. — Бях искрен. Бръкнах в джоба си. — Само че нямам кеш.

Той сви устни и кимна.

— Много хора са така. Няма проблем. Дари парите на АГП.

За тези две минути с турчина разменихме повече приказки от когато и да било. Нямах представа, че споделяме едни и същи идеи. Мислех го само за кварталния си дилър на кофеин. Стиснах му ръката и когато излязох, имах чувството, че сме един отбор. Таен отбор.

Бях изтървал два дни, но не бях изпуснал занятия. Първия ден бяха затворили училището, докато се възстанови редът в града. Вторият пък бе определен за траур за загиналите. Вестниците публикуваха биографии на изчезналите и лични възпоминания. Мрежата беше пълна с хиляди некролози.

Беше неловко, защото се оказа, че съм един от тези хора. Появих се в училищния двор, без да зная това. Някой извика и около мен се струпа огромна тълпа. Хората ме тупаха по гърба и ми стискаха ръката. Няколко непознати момичета ме целунаха, при това не съвсем приятелски. Чувствах се като рок звезда.

Учителите ми бяха съвсем малко по-сдържани. Мис Галвес плака почти колкото майка ми и ме прегърна три пъти, преди да ме пусне да си седна. В класната стая имаше нещо ново. Камера. Мис Галвес видя, че я зяпам, и ми подаде пресниманото разрешително.

Образователният борд на район Сан Франциско беше свикал извънредна сесия през уикенда и бе гласувал единодушно да се поиска разрешение от всички родители за инсталиране на камери

за видеонаблюдение във всяка стая и коридор. Законът казваше, че не могат да ни принудят да ходим в училище, пълно с камери, но не споменаваше нищо за „доброволно“ отказване от конституционните ни права. Според писмото Бордът смяташе, че ще получи одобрение от всички родители. А за тези, които откажат, щяха да въведат обучение в „незащитени“ стаи.

Защо им бяха камери в стаите? Заради терористите, разбира се. Защото, взривявайки моста, те ясно бяха показали, че идва ред на училищата. Или поне до такова заключение бе стигнал Бордът.

Прочетох писмото три пъти и вдигнах ръка.

— Да, Маркъс?

— Мис Галвес, по повод това писмо…

— Да, Маркъс.

— Нали целта на терористите е да ни изплашат? Затова се казва „тероризъм“, нали?

— Предполагам. — Останалите от класа се взираха в мен. Не бях най-добрият ученик, но много обичах сериозните дебати. Съучениците ми чакаха да чуят какво ще кажа.

— Не правим ли точно това, което терористите искат от нас? Не печелят ли, ако се изплашим и сложим камери навсякъде?

Останалите зашумяха нервно. Някой вдигна ръка. Беше Чарлз. Мис Галвес го посочи.

— Монтирането на камери ни осигурява безопасност и така се страхуваме по-малко.

— Безопасност от какво? — попитах аз, без да изчакам разрешение.

— От тероризма — отвърна Чарлз. Другите закимаха.

— И как така? Ако някой самоубиец бомбаджия нахлуе тук и ни взриви…

— Мис Галвес, Маркъс нарушава училищната политика. Не бива да се шегуваме с терористични атаки…

— Кой се шегува?

— Благодаря и на двама ви. — Мис Галвес не беше щастлива. Стана ми малко неудобно, че узурпирах часа. — Това е много интересна дискусия, но предлагам да я оставим за друг път. Мисля, че още сме твърде емоционални след последните събития. Сега нека се върнем към урока.

До края на часа говорихме за суфражистките[5] и техните напредничави лобистки стратегии, които вкарали в офиса на всеки конгресмен по четири жени, за да му натякват какво ще е политическото бъдеще, ако не се разреши на жените да гласуват. Принципно много харесвах такива неща — обикновени хора, които принуждават могъщите да бъдат честни — но днес не можех да се концентрирам. Може би заради отсъствието на

Дарил. Двамата харесвахме социалните науки и вече щяхме да сме заформили дискусия по темата на училищните лаптопи.

Вечерта бях записал двайсет диска с „ПараноидЕксбокс“ и ги носех в раницата си. Раздадох ги на хора, които бяха наистина сериозни геймъри. Всички имаха „Юнивърсъл“, но бяха спрели да го използват, защото игрите бяха доста скъпи и не особено забавни. Замъквах ги настрани по време на междучасията и обедната почивка и хвалех „Параноид“. Безплатно и забавно — пристрастяващи социални игри с готини хора от целия свят.

Раздаването на един продукт с цел продажбата на друг се нарича „бръснарски бизнес“. Компании като „Жилет“ раздават безплатни самобръсначки, но те скубят здраво за ножчетата. Най-лоши в тази област са пълнителите за принтери. Цялата работа с мастилата излиза по-дебела от най-скъпарското шампанско на света.

Бръснарският бизнес зависи от това да нямаш възможност да си купиш „ножчета“ от някой друг. Щом „Жилет“ печели девет долара от десетдоларово ножче, защо да не направиш конкурентна фирма, която да го продава за пет. Осемдесет процента печалба са достатъчно, за да потекат лигите на всеки нормален бизнесмен.

Затова компании като „Майкрософт“ влагат всички средства да направят трудна и/или нелегална конкуренцията с ножчетата. В случая всеки ексбокс има множество контрамерки, за да не можеш да подкараш софтуер, създаден от хора, които не са платили кървав данък на „Майкрософт“.

Онези, с които говорех, не мислеха за тези неща. Те направо настръхнаха, щом им казах, че игрите не са наблюдавани. В днешно време всяка онлайн игра е пълна с подобни глупости. На първо място са перверзниците, които се опитват да те примамят на някое отдалечено място, за да ти изиграят „Мълчанието на агнетата“. След това идат полицаите, които се преструват на невинни дечица, за да спипат перверзниците. Най-лоши са доносниците, които непрекъснато следят дискусиите и ни изпиват за нарушаване на правилата, гласящи, че не трябва да флиртуваш, да псуваш и да отправяш открити или завоалирани обиди относно сексуалната ориентация.

Аз не съм постоянно надървен, но все пак съм на седемнайсет години. Сексът се появява тук-там в разговорите. Но Бог да ти е на помощ, ако го споменеш в игра. Всичко отива по дяволите. Никой не наблюдаваше игрите на „ПараноидЕксбокс“, защото не бяха създадени от компании. Те бяха написани от хакери само за забавление.

Така че геймърите се накефиха от идеята. Взеха дисковете и

обещаха да направят копия за приятелите си. Все пак игрите са по-забавни, като ги играеш с другари.

Когато се прибрах, прочетох, че група родители съдят училищния борд за камерите, но вече бяха изгубили предварителното изслушване за забраната им.

Не знам кой измисли името „Екснет“, но то остана. Чух хората да говорят за него в автобуса. Ван се обади да ме пита дали съм чул за него и аз почти се задавих, като разбрах за какво говори. Дисковете, които бях раздал, бяха изкопирани и разпространени чак до Оукланд в рамките на две седмици. Това ме накара да започна да гледам през рамо. Имах чувството, че съм нарушил някакво правило и СВС ще ме прибере завинаги.

Бяха тежки седмици. Влаковата система беше изоставила напълно кеша, заменяйки го с радиочестотни карти, които трябваше да размахаш пред въртележките. Беше удобно, но всеки път, когато ползвах картата, си мислех как ме следят. Някой пусна в Екснет линк към статия в „Електроник Фронтиър Фаундейшън“ за това как системата може да се използва за следене. По вестниците се появиха истории за малки протести по станциите на влака.

Вече използвах Екснет за всичко. Бях си направил фалшив имейл чрез Пиратската партия, шведска политическа партия, която беше против наблюдението на интернет и обещаваше да запази сървърите си в тайна дори от полицията. Ползвах го само чрез Екснет, прескачайки анонимно между мрежите на различни съседи чак до Швеция. Поне така се надявах. Вече не използвах ника „w1n5ton“. ЩОМ Бенсън бе успял да ме открие, значи всеки друг щеше да го направи. Новият ми ник беше „M1k3y“ или „Мики“ и получавах множество писма от хора, които бяха разбрали от чатове и форуми, че мога да им помогна с настройките за Екснет.

Липсваше ми „Хараджуку Фън Меднес“, но компанията беше спряла играта от съображение за сигурност. Според тях не беше добра идея да криеш разни неща и да пращаш някой да ги търси. Ами ако някой реши, че е бомба? Ами ако някой наистина заложи бомба?

Ами ако ме удари гръм, докато ходя с чадър. Забранете чадърите! Борете се със заплахата от гръмотевици!

Продължавах да ползвам лаптопа си, макар че ме побиваха тръпки от него. Сърфирах безцелно всеки ден, постепенно намаляйки времето, за да може наблюдателите да решат, че бавно променям навиците си. Ако внезапно престанех, онзи,

който ме следеше, щеше да се озадачи. Четях предимно хилядите некролози на загиналите ми съграждани.

Честно казано, почти не се занимавах с домашни. Имах друга работа. Всеки ден записвах нови дискове с „ПараноидЕксбокс“, по петдесет-шейсет, и ги раздавах на хора, които бяха готови да сторят същото.

Не се притеснявах особено, че ще ме хванат, защото разполагах с добро крипто. „Крипто“ идва от „криптография“, или „тайнопис“, и е познато още от Римската империя. (Наистина, Август Цезар е бил голям почитател на тайнописа и е измислял свои кодове, които използваме и днес, за да шифроваме шеги по имейла.)

Крипто е математика. Здрава математика. Няма да ви обяснявам подробно, защото ми липсват чак такива познания. Ако ви интересува, погледнете в Уикипедия.

Ето версията на Клиф Ноутс. Някои математически уравнения са много лесни в една посока и страшно трудни в друга. Лесно е да умножите две големи цели числа и да получите едно гигантско. Страшно трудно е да вземете едно гигантско число и да разберете от умножението на кои две е получено.

Това значи, че ако измислите начин да кодирате нещо на основата на умножаване на две големи числа, разкодирането без тези числа ще е трудно. Страшно трудно. Всички компютри, работещи денонощно трилион години, може да не успеят.

Всяко кодирано съобщение има четири части: оригинално съобщение, наричано чист текст; кодираното съобщение, наричано шифрован текст; кодиращата система, наричана шифър. И на последно място ключът, който използваш заедно с шифъра и чистия текст, за да създадеш кодирано съобщение.

Преди шифровчиците се опитвали да запазят всичко в тайна. Всички правителства и агенции си имат собствени кодове и ключове. Нацистите и Съюзниците не искали противникът да знае как се кодират съобщенията и какви са ключовете за разшифроване. Звучи като добра идея, нали?

Грешка.

Още когато чух за това, си казах, че е глупост. Сигурно е трудно да се открият и разбият тези кодове. Но едно време е било невъзможно да се лети, да се отиде до Луната или пък да се направи хард диск с повече от няколко килобайта памет. Все някой трябва да е открил начин за разкодиране на съобщенията. Представях си една куха планина, пълна с математици от Агенцията за национална сигурност, чоплещи всеки мейл на света.

Практически нещо подобно се е случило по време на Втората

световна. Това е причината животът днес да не прилича на играта „Волфенщайн“, в която съм изтрепал много нацисти.

Трудно е да запазиш шифрите в тайна. В тях има много математика и колкото повече хора ги ползват, толкова повече хора трябва да пазят тайната. Ако някой избяга при противника, се налага да намериш нов шифър.

Германците имали шифър на име „Енигма“ и използвали малък механичен компютър да кодира и декодира съобщения. Всички подводници, кораби и пристанища имали такива и било неизбежно рано или късно Съюзниците да се докопат до един от тях.

Когато успели, те пробили кода. Водеща фигура в това бил личният ми герой, Алън Тюринг[6], който е създал концепцията за съвременните компютри. За съжаление обаче бил гей и след войната тъпото британско правителство го накарало да си бие мъжки хормони, за да „излекува“ хомосексуализма си, и той се самоубил. Дарил ми подари биографията му за четиринайсетия ми рожден ден. Беше я увил с двайсет слоя хартия, заедно с рециклирана играчка Батмобил. Той си е такъв с подаръците. Та оттогава съм голям фен на Тюринг.

И така, Съюзниците разполагали с машината „Енигма“ и можели да прихващат съобщенията, но това не било голям напредък, защото всеки капитан разполагал със собствен ключ. Без наличието на ключа машината не била от голяма полза.

Ето как секретността вреди на криптото. Шифърът „Енигма“ имал дефект. Тюринг се хванал здраво и открил, че нацистките криптографи са направили математическа грешка. След като разполагал с машината, той намерил начин да разбие всяко съобщение, без значение от ключа.

Това коствало на нацистите войната. Не ме разбирайте погрешно. Това е добра новина. Повярвайте на ветерана от „Волфенщайн“. Не ви трябва нацистко управление.

След войната криптографите се замислили сериозно над това. Проблемът бил, че Тюринг бил по-умен от човека, измислил „Енигма“. Всеки път, когато създадеш шифър, си уязвим от някой по-умен, който може да го разбие.

Колкото повече разсъждавали, те осъзнавали, че всеки може да измисли система за сигурност, която сам не може да пробие. Но не можеш да предвидиш какво ще направи някой по-умен.

Трябва да публикуваш шифъра си, за да разбереш дали работи. Трябва да кажеш на колкото се може повече хора да започнат да го човъркат и да тестват сигурността. Колкото по-дълго никой не може да открие слабо място, толкова по-сигурен е шифърът.

Така стоят нещата днес. Ако искаш да си в безопасност, не използваш шифър, измислен от някой гений миналата седмица. Ползваш нещата, които хората не са могли да пробият максимално дълго. Независимо дали си банка, терорист, правителство или ученик, всички ползваме еднакви шифри.

Ако се мъчиш да работиш с твой шифър, има шанс някой някъде да види слабост в него и да ти нарита задника като Тюринг. Ще го разшифрова и ще знае глупавите ти клюки, финансовите трансакции и военните ти тайни.

Знаех, че крипто ще ме пази от шпиониране, но не бях подготвен за хистограми.

Слязох от влака и размахах картата си пред въртележката на спирката на 24-та улица. Както обикновено станцията беше пълна с всякакви откачалки.

Пияници, религиозни фанатици, мексиканци, насядали по земята, и хлапета от уличните банди. Минах покрай тях и тръгнах към улицата. Раницата ми беше празна, защото бях раздал всички дискове, затова пристъпвах по-енергично. Горе някакви проповедници говореха на испански и английски за Исус.

Продавачите на фалшиви слънчеви очила бяха заменени от хора, продаващи роботизирани кученца, които лаеха националния химн и си вдигаха краката, ако им покажеш снимка на Осама бен Ладен. В малкия им мозък сигурно имаше доста интересни неща и реших някой ден да си взема едно-две и да ги разглобя. Лицевото разпознаване беше новост при играчките. Тази технология съвсем наскоро бе излязла от военните, полицията и казината, които се пазеха от мошеници чрез нея.

Тръгнах да се прибирам към Потреро и миризмата на бурито от околните ресторанти ме накара да се замисля за вечеря.

Не знам защо се обърнах през рамо, но го направих. Може би беше някакво шесто чувство. Разбрах, че ме следят.

Бяха двама едри бели мъже с малки мустачки. Приличаха на полицаи или на някоя от гей двойките, каращи колела по „Кастро“. Само че гейовете имат по-добри прически. Тези двамата носеха якета с цвят на цимент и сини дънки, а коланите им не се виждаха. Замислих се за всички неща, които един полицай може да носи на колана си. И двамата имаха блутут слушалки.

Продължих да вървя, а сърцето ми задумка. Очаквах това още когато започнах. Очаквах CBC да разбере какво правя. Бях взел всички мерки, но късо подстригената жена беше казала, че ме наблюдават. Че съм набелязан. Очаквах пак да ме приберат в затвора. Защо не? Защо Дарил да стои вътре, а аз не? Какво ми

оставаше? Дори нямах смелостта да кажа на родителите си, или на неговите, какво ни се беше случило.

Забързах, като мислех трескаво. Нямах нищо инкриминиращо в раницата. Поне не твърде инкриминиращо. Учебният лаптоп имаше кракната операционна програма за месинджърите, но половината училище беше така. Бях променил криптирането на телефона. Вече имах фалшив дял, който можех да отключа при нужда. Истинските неща бяха скрити с друга парола. Тази скрита секция изглеждаше като празен участък. Когато криптираш информацията, тя става неразличима и няма как да се разбере, че е там.

В раницата ми нямаше дискове. Лаптопът беше чист. Разбира се, ако погледнеха по-сериозно ексбокса вкъщи, играта свършваше. Образно казано.

Спрях на място. Бях направил каквото мога, за да се прикрия. Време беше да посрещна съдбата си. Влязох в най-близкото заведение за бурито и си поръчах едно с карнитас — кълцано свинско — и екстра салца. Поне да ме приберат с пълен стомах. Взех си и голяма чаша хорчата. Това е студена оризова напитка, като течен полусладък оризов пудинг. (По-добро е, отколкото звучи.)

Седнах да хапна и ме обзе пълно спокойствие. Или щях да ида в затвора за „престъпленията“ си, или не. Откакто ме бяха пуснали, свободата ми беше временна. Моята държава вече не ми беше приятел. Бяхме на различни страни и аз знаех, че няма как да спечеля.

Двамата мъже влязоха в ресторантчето точно когато привършвах буритото и щях да си поръчам чурос — пържени бухти с канела — за десерт. Явно им беше писнало да ме чакат отвън.

Застанаха зад мен на тезгяха и ме приклещиха. Платих на симпатичната бабка и отхапах няколко пъти от чурото, преди да се обърна. Исках да изям поне част от десерта си. Може би щеше да ми е последният за много дълго време.

След това се обърнах. Двамата бяха толкова близо, че виждах бенката на бузата на единия и малкия сопол в носа на другия.

— Извинете — казах аз и опитах да ги избутам. Единият се мръдна, за да ми препречи пътя.

— Господине, бихте ли дошли с нас? — И направи жест към вратата.

— Съжалявам, още се храня. — Пак опитах да се измъкна. Този път онзи сложи ръка на гърдите ми. Дишаше учестено през носа и сополът му трептеше. Сигурно и аз дишах така, но не можех да преценя заради лудото биене на сърцето ми.

Другият отметна предницата на якето си и показа значка на полицейското управление на Сан Франциско.

— Полиция. Моля, последвайте ни.

— Само да си взема нещата.

— Ние ще се погрижим за това. — Този със сопола пристъпи до мен и сложи крак до моя. Това е прийом от бойните изкуства. Позволява ти да усетиш кога противникът премества тежестта си и е готов за движение.

Аз не мислех да бягам. Знаех, че не мога да избягам от съдбата си.

7.

Изведоха ме навън, зад ъгъла чакаше цивилна полицейска кола. Не че някой в квартала нямаше да я познае. Само ченгетата караха „Краун Виктория“, след като горивото бе станало по седем кинта галона. И само ченгета можеха да спрат на две места на „Ван Нес“, без колата им да бъде вдигната от множеството обикалящи паяци, които бяха готови да приложат неразбираемите правила за паркиране на Сан Франциско и да ти приберат парите.

Сопола си издуха носа. Седях до него на задната седалка. Партньорът му беше отпред и пишеше на античен лаптоп, който принадлежеше сякаш на Фред Флинтстоун.

Сопола огледа внимателно личната ми карта.

— Искаме само да ви зададем няколко рутинни въпроса.

— Може ли да видя значките ви? — Тези очевидно бяха полицаи, но нямаше да навреди да покажа, че си знам правата.

Сопола размаха набързо своята, но Бенката ми позволи да огледам добре неговата. Запомних номера на отдела, както и личния му номер. Беше лесен: 1337. Така хакерите изписват „лийт“ или „елит“.

— Може ли пак да погледнем личната ти карта? — Двамата бяха много учтиви и не ме заплашваха като типовете от СВС.

— Арестуван ли съм?

— Задържан си временно с оглед на твоята и обществената безопасност — каза Сопола.

Дадох му шофьорската си книжка, той я подаде на Бенката, който я въведе бавно в компютъра. Видях, че направи грешка, и щях да го поправя, но си замълчах.

— Искаш ли да, ми кажеш нещо, Маркъс? Или те наричат Марк?

— Маркъс става. — Сопола изглеждаше свестен тип. Като изключим цялата част с отвличането, разбира се.

— Маркъс, искаш ли да ми кажеш нещо?

— Какво? Арестуван ли съм?

— В момента не си арестуван. Искаш ли да бъдеш?

— Не.

— Добре. Наблюдаваме те, откакто слезе от влака. Според картата си посетил множество странни места в странни часове.

Почувствах облекчение. Въобще не ставаше дума за Екснет. Явно наблюдаваха пътуванията ми и се чудеха защо са толкова странни напоследък. Пълна простотия.

— Значи следите всеки със странен маршрут, който излезе от

гарата? Сигурно сте много заети.

— Не всеки, Маркъс. Уведомяват ни, когато се появи необичаен профил, и ние решаваме дали да разследваме. В твоя случай се появихме, защото искаме да знаем защо умно хлапе като теб има толкова странен профил на пътуванията.

След като вече знаех, че няма да ида в затвора, започнах да се ядосвам. Тези типове не биваше да ме шпионират. За Бога, не беше работа на влаковата система да им помага. Защо картата доносничеше, че съм имал нестандартен маршрутен профил?

— Мисля, че бих искал да ме арестувате — казах аз.

Сопола се облегна назад и повдигна вежди.

— Наистина ли? По какво обвинение?

— Нима ползването на нестандартен маршрут в обществения транспорт не е престъпление?

Бенката затвори очи и ги потърка с пръсти.

Сопола въздъхна.

— Виж, Маркъс, ние сме на твоя страна. Използваме тази система да залавяме лошите. Да залавяме терористи и наркодилъри. Може би ти си наркодилър. Влакът е добра възможност да обикаляш из града. Анонимно.

— Какво лошо има в анонимността? Била е достатъчно добра за Томас Джеферсън. В крайна сметка арестуван ли съм?

— Да го заведем у тях — каза Бенката. — Ще поговорим с родителите му.

— Чудесна идея. Сигурен съм, че нашите тръпнат от желание да разберат как се харчат парите от данъците им…

Прекалих. Сопола беше натиснал дръжката на вратата, но сега се извърти към мен, намръщен като Хълк.

— Защо не млъкнеш, докато още имаш възможност? След случилото се през последните седмици няма да ти стане нищо, ако ни сътрудничиш. Може би трябва да те арестуваме. Да поседиш ден-два в затвора, докато адвокатът ти те измъкне. Много неща може да се случат за това време. Много неща. Какво ще кажеш?

Не казах нищо. Вече не бях ядосан, а изплашен.

— Съжалявам — измънках, въпреки че се мразех за това.

Сопола се премести отпред, а Бенката подкара колата към Потреро Хил. Бяха видели адреса от личната ми карта.

Мама отвори, но не махна верижката от вратата. Надникна през процепа и ме видя.

— Маркъс, кои са тези хора?

— Полиция — каза Сопола. Показа значката си, като остави майка ми да я огледа добре. — Може ли да влезем?

Мама затвори вратата, за да махне верижката, и ни пусна. Те

ме въведоха вътре, а тя ги изгледа мрачно.

— За какво става въпрос?

Сопола ме посочи.

— Искахме да зададем на сина ви няколко рутинни въпроса за неговия маршрут, но той отказа да отговаря. Решихме, че е най-добре да го доведем тук.

— Арестуван ли е? — Мама заговори със силен акцент. Добрата стара мама.

— Госпожо, вие гражданин на Съединените щати ли сте? — попита Бенката.

Тя го изгледа с поглед, който можеше да остърже боя.

— Стествено, готин — каза тя с южняшки акцент. — И мен ли ш'арестувате?

Ченгетата се спогледаха. Бенката пое инициативата.

— Изглежда, не започнахме добре. Засякохме, че синът ви има нестандартен профил за използване на обществения транспорт, като част от новата проактивна полицейска програма. Когато видим хора с необичайни пътувания или подозрителен профил, ги разследваме допълнително.

— Чакайте — прекъсна го мама. — Откъде знаете как синът ми използва градския транспорт?

— От транзитната карта. Тя записва пътуванията.

— Разбирам. — Мама скръсти ръце. Това винаги е лош знак. Беше достатъчно лошо, че не им предложи чай. В нейната родина това е еквивалентно да си викат през процепа за пощата. Но щом скръсти ръце, положението ставаше още по-лошо. В този момент исках да й купя голям букет.

— Маркъс отказа да ни обясни защо е извършил тези пътувалия.

— Искате да кажете, че синът ми е терорист заради начина, по който се вози на автобуса?

— С този метод не ловим само терористи — каза Вейката. — Наркодилъри, улични банди. Дори крадци, които са достатъчно умни да удрят различни квартали всеки път.

— Мислите, че синът ми е наркодилър?

— Не казваме това… — отвърна Вейката. Мама плесна с ръце и го прекъсна.

— Маркъс, моля те, дай си раницата.

Направих го.

Мама се обърна с гръб към нас и погледна вътре.

— Господа, мога да потвърдя, че вътре няма наркотици, експлозиви и крадени вещи. Мисля, че приключихме. Преди да си тръгнете, бих искала номерата на значките ви.

Сопола я изгледа криво.

— Госпожо, Асоциацията за граждански права съди триста полицаи в Сан Франциско. Ще трябва да се наредите на опашката.

Мама ми направи чаша чай и ми се скара, че съм вечерял, след като знам, че е сготвила фалафел. Татко се прибра и ни завари на масата. Разказахме му за случката и той поклати глава.

— Лилиан, те просто са си вършили работата. — Носеше обичайния син блейзър и панталони в цвят каки, с които често ходеше на работа в Силиконовата долина. — Светът не е същият като преди седмица.

Мама остави чашата си.

— Дрю, това е абсурдно. Синът ти не е терорист. Ползването на обществения транспорт не може да е причина за полицейско разследване.

Татко свали блейзъра си.

— Използваме това и в моята работа. С тази система компютрите намират грешки и аномалии. Караш компютъра да създаде среден профил на базата данни и търсиш най-големите отклонения. Нарича се анализ на Байес и се използва от векове. Без него не можем да филтрираме спама…

— Искаш да кажеш, че полицията трябва да се превръща в нещо като филтъра за спам? — прекъснах го аз.

Татко никога не се ядосва, когато споря с него, но тази вечер личеше, че е напрегнат. Въпреки това не можах да се сдържа. Собственият ми баща вземаше страната на полицията!

— Казвам, че е напълно разумно полицаите да започнат разследване с анализ на информацията и след това да има човешка намеса, за да проверят защо съществува аномалия. Не смятам, че компютърът трябва да казва кого да арестуват, но може да им помогне да отсеят купата сено.

— Но те сами създават купата, като се ровят в транзитната система. Това е огромно количество информация без почти никаква стойност от полицейска гледна точка. Загуба на време и ресурси.

— Разбирам, че системата не ти харесва, защото ти е причинила неудобство. Но точно ти би трябвало да осъзнаваш ситуацията. Нали не се е случило нищо лошо? Дори се те докарали до вкъщи.

„Заплашиха да ме вкарат в затвора“, помислих си, но реших, че няма смисъл да го казвам.

— Освен това не си ни обяснил защо имаш толкова странен профил на пътуванията.

Това ме озапти.

— Мислех, че разчитате на преценката ми и не искате да ме следите. — Мама го повтаряше достатъчно често. — Наистина ли искате да ви докладвам за всяко пътуване?

— Баща ти ще го очаква. Бъди сигурен.

— И без това не се разбираме напоследък. Как би могло да стане по-лошо?

Тя ме изгледа с типично британски поглед.

— Ще говоря с него.

Щом влязох в стаята си, пуснах ексбокса. Бях закачил проектора на тавана, за да свети към стената над леглото ми. Наложи се да махна пласта пънк рок плакати, които бях свалял от стълбовете.

Изчаках машината да зареди. Мислех да пиша на Ван и Хулу за днешната случка с ченгетата, но не го направих.

Обзе ме същото чувство, както когато разбрах, че са направили стария Салмагунди предател. Този път ме завладя подозрението, че обичният Екснет може би издава местонахождението на потребителите си.

Беше заради думите на татко: „Караш компютъра да създаде среден профил на базата данни и търсиш най-големите отклонения.“

Екснет беше сигурен, защото потребителите не бяха директно свързани към интернет. Те прескачаха от конзола на конзола, докато намереха връзана към мрежата и изпращаха през нея кодираната информация. Никой не може да каже кои пакети са от Екснет и кои са част от нормалната кодирана комуникация, като онлайн банкиране и пазаруване. Беше невъзможно да откриеш кой използва Екснет.

Ами статистиките на Байес? Бях си играл с тях и преди. С Дарил се опитахме да напишем по-добър спам филтър и за целта ни трябваше Байесианска математика. Томас Байес е британски математик от 18-и век, който станал популярен двеста години по-късно, когато учените открили, че техниката му е много полезна за компютърен статистически анализ на информация.

Ето как работи. Да речем, че имаш купчина спам. Вземаш всяка дума и броиш колко пъти се повтаря. Това се нарича хистограма за честотата на думите и ти показва вероятността всеки сбор от думи да е спам. След това вземаш множество нормални писма — в бизнеса ги наричат „шунка“ — и правиш същото.

Изчакваш нов имейл и броиш думите в него. След това използваш хистограмата, за да изчислиш вероятността да е спам.

Ако се окаже, че е спам, внасяш промените в хистограмата. Има множество начини да се усъвършенства, но като цяло това е основата на системата. Това е една от онези гениално прости идеи, които ти се струват очевидни, след като вече си научил за тях.

Системата има множество приложения. Можеш да накараш компютъра да брои линиите на снимките, за да ти каже дали това е „кучешка“ или „котешка“ хистограма. Може да открива порно, банкови измами и други работи. Полезно нещо.

И лоша новина за Екснет. Да речем, че следиш целия трафик, както прави CBC. Не можеш да определиш кой изпраща Екснет пакети, защото информацията им е кодирана.

Но можеш да откриеш кой изпраща голямо количество кодиран трафик. При нормален потребител една сесия обикновено е 95% чист текст и 5% криптиран. Ако някой изпраща 95% кодиран текст, може да изпратиш компютърните еквиваленти на Сопола и Бенката да го питат дали е терорист или наркодилър.

Това се случва постоянно в Китай. Някой умен дисидент решава да заобиколи Великия китайски файъруол, който цензурира връзката на цялата страна, като използва криптирана връзка с компютър в чужбина. Партията не може да разбере какво точно сърфира. Може да е порно или указания за направа на бомба, мръсни писма от гаджето от Филипините, политически материали или глупости за сциентологията. Няма нужда да знаят. Достатъчно е да видят, че човекът има много повече кодиран трафик от съседите си. Тогава го пращат в трудов лагер, за да покажат какво се случва с големите умници.

Засега бях готов да се обзаложа, че Екснет е извън радара на CBC, но нямаше завинаги да е така. А след тази вечер се чувствах съвсем като китайски дисидент. Бях изложил на опасност всички хора, които бях въвлякъл в Екснет. Законът не се интересуваше дали вършиш нещо лошо. Щяха да те сложат под микроскопа само защото си статистическа аномалия. А вече не можех да спра Екснет. Той живееше собствен живот.

Налагаше се да оправя нещата по друг начин.

Трябваше да говоря с Хулу. Той работеше за интернет доставчик на име „Пигсплийн Нет“. Бяха го наели още на дванайсет години и разбираше от мрежата повече от мен. Щеше да знае как да спаси задниците ни от пандиза.

За щастие с Ван и Хулу имахме среща на следващата вечер в любимото ни кафене в Мишън. Официално това се водеше седмична среща на отбора, но след като играта бе спряна и Дарил го нямаше, предимно ревяхме и се питахме дали сме добре и

дали наистина всичко това се е случило. Щеше да е хубаво да има за какво друго да говорим.

— Ти съвсем се побърка — каза Ванеса. — Наистина ли си откачил тотално и безвъзвратно?

Беше още с ученическата униформа, защото трябваше да се прибира по по-дълъг път през моста „Сан Матео“, използвайки училищен автобус. Мразеше да се мотае на обществени места с униформа, защото приличаше на Сейлър Мун[7] — плисирана поличка и чорапи до коленете. Беше в лошо настроение, защото кафенето бе пълно със студенти, които се подсмихнаха при нейната поява.

— Какво да направя, Ван? — И аз започвах да се дразня. Училището беше непоносимо без играта и Дарил. Цял ден се утешавах, че ще видя остатъка от отбора, а сега се карахме.

— Искам да спреш да се излагаш на риск, Мики. — Космите по тила ми настръхнаха. Обикновено на тези срещи си говорихме на никове, но след като псевдонимът ми беше свързан с Екснет, вече се плашех да го чувам на обществено място.

— Не ме наричай така на обществени места — просъсках аз.

Ван поклати глава.

— Точно за това говоря. Може да влезеш в затвора, Маркъс. И не само ти. След това, което стана с Дарил…

— Правя го заради Дарил! — Няколко души се обърнаха към нас и понижих глас. — Правя го, защото алтернативата е да им позволя да се измъкнат.

— Мислиш, че можеш да ги спреш? Откачил си. Те са правителството.

— Страната си е наша. Имаме право на това.

Ван сякаш щеше да заплаче. Пое си дълбоко дъх и стана.

— Съжалявам, не мога да го направя. Не мога. Все едно гледам катастрофа на каданс. Ти ще се самоунищожиш, а аз те обичам твърде много, за да гледам как това става.

Тя ме прегърна и ме целуна по бузата и в ъгълчето на устата.

— Пази се, Маркъс. — Кожата ми гореше от докосването на устните ѝ. Тя целуна и Хулу, но само по бузата, и си тръгна.

С Хулу се спогледахме.

— Мамка му! — изпъшках и закрих лице с длани.

Хулу ме потупа по гърба и ми поръча ново лате.

— Всичко ще е наред.

— Човек би решил, че точно Ван ще разбере. — Родителите ѝ бяха бежанци от Северна Корея. Бяха живели под луда диктатура, преди да избягат в Америка, за да осигурят на дъщеря си по-

добро бъдеще.

Хулу сви рамене.

— Може би затова е изплашена. Защото знае колко опасно може да стане.

Знаех за какво говори. Двама от чичовците на Ван бяха изчезнали по затворите след бягството на родителите й.

— Аха.

— Защо не беше в Екснет снощи?

Бях доволен от смяната на темата. Обясних му за Байесианската система и страха ми, че ще привлечем внимание с ползването на Екснет. Той ме слушаше внимателно.

— Разбирам за какво говориш. Проблемът е, че ако има твърде много крипто в нечия комуникация, тя ще се отличава. Ако пък не криптираш, лошите ще могат да те следят по-лесно.

— Аха. Мисля над това цял ден. Може би ако забавим връзката и я разхвърляме през повече акаунти…

— Няма да стане — отвърна Хулу. — За да скриеш всичко, ще трябва да забавиш толкова, че на практика мрежата ще спре. Не е опция.

— Прав си. Но какво друго да направим?

— Защо да не променим определението за нормално?

Ето защо „Пигсплийн“ наеха Хулу още на дванайсет години. Дай му проблем с две лоши решения и той ще предложи трето, изхвърляйки всичките ти предположения. Закимах трескаво.

— Продължавай.

— Какво ще стане, ако нормалният потребител в Сан Франциско има много повече крипто на ден? Ако успеем да докараме до петдесет на петдесет чистия и шифрования текст, потребителите на Екснет няма да се отличават.

— Но как ще го направим? Хората не се интересуват толкова от сигурността на информацията, че да сърфират през криптирана връзка. Не виждат нищо лошо в това шпионите да знаят какво търсят в „Гугъл“.

— Да, но уебстраниците са малка част от трафика. Ако накараме хората рутинно да смъкват по няколко големи криптирани файла дневно, това ще се равнява на хиляди уебстраници.

— Говориш за независима мрежа?

— Точно така.

Независимата мрежа направи „Пигсплийн“ един от най-успешните независими доставчици на нет в света. Когато големите музикални компании започнаха да съдят феновете за даунлоуд на музика, мнозина от независимите творци се обявиха против. Как ще изкарваш пари, като съдиш клиентите си?

Основателката на „Пигсплийн“ откри отговора. Тя предложи сделка на всеки, който искаше да работи с феновете си, а не срещу тях. Даваш на „Пигсплийн“ право да разпространява музиката ти, а в замяна получаваш процент, в зависимост от популярността на творчеството ти. Независимите творци нямат проблем с пиратството, а с неизвестността. Никой не иска да ти открадне песните, ако не ги е чул.

Схемата проработи. Стотици независими компании и музиканти сключиха договор с „Пигсплийн“, Колкото повече музика имаше, толкова повече клиенти се връзваха към доставчика и повече пари отиваха за творците. В рамките на година фирмата привлече сто хиляди нови клиенти, а сега имаше почти милион — повече от половината потребители в града.

— Разполагам с основата на кода на независимата мрежа от месеци — каза Хулу. — Оригиналните програми са писани набързо и могат да станат по-ефективни с мъничко работа. Само че нямах време. Една от приоритетните задачи е да се криптират връзките само защото на Труди така й харесва.

Труди Ду беше основателката на „Пигсплийн“. Легенда на пънка в Сан Франциско и вокалистка на анархо-феминистката банда „Скоростни курви“. И тя е луда по личната свобода. Напълно вярвах, че иска музикалните й услуги да са криптирани.

— Трудно ли ще е? Искам да кажа, колко време ще отнеме?

— В мрежата има тонове безплатен крипто код. — Хулу действаше както винаги, когато срещнеше сериозен проблем. Опитваше да обхване цялата картина. Барабанеше с длани по масата и караше кафето да подскача. Идеше ми да се засмея. Всичко отиваше по дяволите, но той щеше да напише този код.

— Мога ли да помогна?

Той ме изгледа.

— Мислиш, че няма да се справя ли?

— Какво?

— Ами ти направи цялата работа с Екснет, без дори да ми кажеш. Без да говориш с мен. Помислих, че няма да имаш нужда от помощта ми.

Нямах думи.

— Какво? — Той изглеждаше наистина разпален. Явно това го човъркаше от доста време. — Хулу…

Погледна ме и видях, че е разгневен. Как го бях пропуснал? Боже, понякога съм такъв идиот.

— Виж, пич, не е голяма работа. — Искаше да каже, че наистина е голяма работа. — Само че можеше да ми кажеш. И аз мразя СВС. Дарил е и мой приятел. Можех да ти помогна.

Идеше ми да си завра главата между коленете.

— Хулу, това наистина беше глупаво. Направих го в два през нощта. Бях подивял. Всичко се случи изведнъж. Аз… — Не можех да го обясня. Той беше прав и в това бе проблемът. Вярно, че беше два през нощта, но можех да му се обадя на следващия ден, или на по-следващия. Не го бях направил, защото знаех какво ще каже. Че това е грозен хак и трябва да го обмисля по-добре. Хулу винаги успяваше да превърне среднощните ми идеи в код, но крайният резултат винаги беше по-различен от първоначалния ми замисъл. Исках този проект за себе си. Напълно се бях превърнал в „Мики“.

— Съжалявам — казах накрая. — Наистина съжалявам. Прав си. Просто откачих и направих нещо глупаво. Имам нужда от помощта ти. Не мога да се справя без теб.

— Сигурен ли си?

— Разбира се. Ти си най-добрият програмист, когото познавам. Истински гений. За мен ще е чест, ако ми помогнеш с това.

Той продължи да барабани с пръсти.

— Просто… Ти си лидерът. Ван е мозъкът. Дарил беше… Той беше твоят заместник, който се грижи за организацията и детайлите. Програмирането беше моята роля. Почувствах, че едва ли не вече нямаш нужда от мен.

— Човече, такъв съм идиот. Ти си най-квалифицираният и само ти можеш да направиш това. Наистина, наистина…

— Добре де, стига. Хубаво. Вярвам ти. В момента всички сме скапани. Разбира се, че ще ти помогна. Дори мога да ти платя. Разполагам с малък бюджет за програмисти на хонорар.

— Наистина ли? Никой не ми е плащал за писане на програми.

— Разбира се. Вероятно си достатъчно добър, за да го заслужиш. — Той се усмихна и ме ръгна в рамото. Хулу обикновено е доста сговорчив и точно затова ме беше изплашил толкова.

Платих кафетата и излязохме. Обадих се на нашите да им кажа какво ще правя. Майката на Хулу настоя да ни приготви сандвичи. Заключихме се в неговата стая и започнахме един от най-великите програмистки маратони. След като техните си легнаха към единайсет и половина, отмъкнахме кафемашината и направо се поставихме на кофеинови системи.

Ако никога не сте програмирали, пробвайте. Няма подобно нещо в целия свят. Когато програмирате компютър, той прави точно каквото му казвате. Все едно конструираш машина, кола или газова панта — ползваш инструкции и математика. Чувството е наистина неописуемо. Може да те изпълни с благоговение.

Компютърът е най-сложната машина, с която ще работите. Той е сбор от милиони микротранзистори, които могат да подкарат всяка програма. А когато седнете пред клавиатурата и напишете един ред код, тези транзистори правят каквото им кажете.

Повечето от нас няма да конструират кола. Почти никой няма да създаде авиационна система, да проектира сграда, да направи градоустройствен план.

Това са сложни задачи и не са за всеки. Но компютърът е десет пъти по-сложен и въпреки това ще ти играе по свирката. Можеш да научиш основите на програмирането за един следобед. Започни с лесен език като Python, който е създаден за непрограмисти. Струва си, дори да програмираш само един ден. Компютрите могат, да те контролират, а могат и да помагат в работата ти. Ако искаш власт над машините, трябва да се научиш да програмираш.

Онази нощ написахме много код.

8.

Не само аз бях прецакан от хистограмите. Имаше много хора с ненормален профил на пътуванията. Ненормалното е толкова често срещано, че практически е нормално.

Екснет беше пълен с техните истории, както и вестниците и телевизията. Мъже и жени бяха залавяни в изневяра. Хлапета бяха заловени на забранени срещи с гаджетата си. Едно момче, чиито родители не знаеха, че има СПИН, бе заловено, докато отиваше в клиниката за лекарства.

Това бяха хората, които имаха какво да крият. Не виновни, а хора с тайни. Имаше още много други, които нямаше какво да крият, но въпреки това мразеха да бъдат спирани и разпитвани. Представете си, че някой ви заключи в полицейска кола и ви накара да докажете, че не сте терорист.

Не ставаше дума само за обществения транспорт. Повечето шофьори разполагаха с „ФасТрак“ на сенниците на колите. Това е малък радиочип, който плаща таксите за преминаване по мостовете и ти спестява висенето по опашки. Бяха вдигнали три пъти цената за плащане кеш на моста. Преди това твърдяха, че „ФасТрак“ е по-евтин от анонимния кеш, но не беше така. Колебанията изчезнаха, когато оставиха само една лента за кеш и опашките станаха още по-дълги.

Така че, ако си местен или караш местна кола под наем, имаш „ФасТрак“. Оказа се, че данните от него не се събират само на гишетата за такса. СВС беше разположила четящи устройства навсякъде. Те записваха номера ти и часа на преминаване и изграждаха още по-ясна картина на това кой къде ходи, подпомагани от хилядите камери, които се бяха навъдили.

Преди на никого не му пукаше за това. Сега обаче хората започваха да обръщат внимание и забелязваха множество дребни детайли, като факта, че „ФасТрак“ няма копче за изключване.

Така че, ако карате кола, е напълно възможно да ви спре полиция и да ви питат защо посещавате толкова често „Хоум Депо“ и защо е било това среднощно пътуване до Сонома миналата седмица?

Демонстрациите през уикенда ставаха по-многобройни. Петдесет хиляди излязоха на шествие по Маркет Стрийт след първата седмица на такова наблюдение. Но аз знаех, че хората, които бяха окупирали града ми, не се интересуват какво искат местните. Те бяха нашественическа армия и много добре знаеха как се чувстваме.

Една сутрин слязох за закуска и чух татко да казва на мама,

че двете най-големи таксиметрови компании ще правят отстъпка, ако клиентите им плащат със специални карти. Уж така било по-безопасно за шофьорите, защото не носели много пари. Чудех се какво ли ще стане с тази информация.

Осъзнах, че сме се разминали на косъм. Новият клиент на независимата мрежа беше прокаран като автоматичен ъпдейт точно преди нещата да се влошат съвсем. Хулу ми каза, че вече осемдесет процента от трафика на „Пигсплийн“ е криптиран. Може би бяхме успели да спасим Екснет.

Само че татко ме подлудяваше.

— Ти си параноик, Маркъс — каза ми една сутрин, когато му обясних как полицаите тормозят хората на гарата.

— Татко, това е нелепо. Досега не са хванали терорист, нали? Само плашат хората.

— Може и да не са хванали терорист, но поне прибраха доста отрепки от улицата. Казват, че арестували десетки наркодилъри. Помниш ли как те обраха наркоманите? Ако не хванем дилърите, ще стане по-лошо. — Бяха ме обрали миналата година. И всъщност се държаха доста цивилизовано. Един смрадлив кльощав тип ми каза, че има пистолет, а другият ми поиска портмонето. Дори ми оставиха документите, въпреки че взеха дебитната карта и картата за транспорта. Бях се уплашил и месеци след това се оглеждах през рамо.

— Но повечето хора не се направили нищо лошо. — Започвах да се изнервям. Собственият ми баща! — Това е лудост. За един виновен наказват хиляди невинни. Така не става.

— Кои са невинни? Онези, дето мамят жените си? Наркодилърите? Защитаваш ги, но какво ще кажеш за хората, които загинаха? Ако нямаш какво да криеш…

— Значи нямаш нищо против да те спрат? — Хистограмите на татко се бяха оказали потискащо нормални, засега.

— Ще сметна, че е мой дълг. Ще съм горд. Ще се почувствам в по-голяма безопасност.

Лесно му беше да го каже.

Ванеса не обичаше да говорим за това, но не можех да избягвам дълго темата. Събирахме се често. Говорехме за времето, за училище и някак си се връщах на въпроса. Ванеса се държеше спокойно, не се разяри, но виждах, че това я разстройва.

И все пак.

— И баща ми каза: „Ще сметна, че е мой дълг“. Можеш ли да повярваш? Боже! Почти бях готов да му кажа за затвора и да го попитам дали е било наш дълг!

Седяхме на тревата в Долорес Парк след училище и гледахме как кучетата преследват фризби.

Ван беше минала през вкъщи и бе облякла стара тениска на една от любимите й бразилски техно-брега банди. „Кариока Проибидо“ — забраненият тип от Рио. Беше купила тениската на един концерт преди две години, заради който всички се бяхме измъкнали за едно голямо приключение. Оттогава беше пораснала с няколко сантиметра и тениската й оголваше пъпа.

Лежеше със затворени очи на слабото слънце и мърдаше с пръсти. Познавам я от много време и когато мисля за нея, виждам малкото хлапе с гривни, изрязани от кутии за безалкохолно, което свири на пиано и не може да танцува, дори от това да зависи животът му. Излежавайки се в Долорес Парк, внезапно съзрях в какво се е превърнала.

Беше страшно яка — тоест секси. Все едно гледах картина с две лица. Виждах, че Ван си е Ван, но също така виждах, че е много красива, а не бях го забелязвал досега.

Разбира се, Дарил се беше усетил отдавна и трябва да призная, че се смаях, когато го осъзнах.

— Не можеш да кажеш на баща си. Това ще изложи всички ни на риск. — Очите й бяха затворени, а гърдите й се повдигаха от дишането и ме разсейваха.

— Аха — отвърнах мрачно. — Проблемът не е в това, че говори. Ако спреш баща ми и го накараш да докаже, че не е педофил или продаващ наркотици терорист, ще побеснее. Направо ще откачи. Мрази да го карат да чака, когато се обажда за кредитната карта. Ако трябва да стои един час в полицейска кола, ще получи аневризъм.

— Измъкват се безнаказано само защото нормалните изпитват самодоволство пред ненормалните — каза тя. — Ако започнат да спират всеки, ще настане бедствие. Никой няма да стига доникъде, защото ще чака да бъде разпитан. Абсолютен блокаж.

Иха!

— Ван, ти си гений.

— Продължавай да говориш. — Тя се усмихваше леко и ме гледаше с премрежени очи. Почти романтично.

— Наистина. Можем да го направим. Няма проблем да разбъркаме профилите. Лесно ще ги накараме да започнат да спират хората.

Ван стана, отметна косата си и се втренчи в мен. Усетих трепване в стомаха. Може би я бях впечатлил истински.

— Трябва ни клониращо устройство — продължих. — Лесно се набавят. Може да се намери за десет долара от магазина. След

това ще се мотаем й ще разменяме данните на хората, заменяйки кодовете на техните транзитни карти и „ФасТрак“ с чужди. Така всичко ще е странно и всички ще изглеждат виновни. След това: тотален блокаж.

Ван сви устни и си махна очилата. Тогава разбрах, че е толкова ядосана, че не може да говори.

— Сбогом, Маркъс. — Тя стана и преди да се осъзная, вече се отдалечаваше. Почти тичаше.

— Ван! — Изправих се и тръгнах след нея. — Ван! Почакай!

Тя ускори крачка и се наложи да тичам, за да я стигна.

— Ван, какво ти става, по дяволите? — казах аз и я дръпнах за ръката. Тя се отскубна толкова силно, че се ударих по лицето.

— Ти си психопат, Маркъс. Ще изложиш всичките си приятелчета от Екснет на опасност и отгоре на това ще превърнеш целия град в заподозрени терористи. Няма ли да спреш, преди да нараниш някого?

Отворих и затворих уста няколко пъти.

— Ван, не аз съм проблемът, а те. Не аз арестувам хора и ги хвърлям по затворите. Службата за вътрешна сигурност го прави. Аз се боря, за да престанат.

— Как, като влошаваш нещата?

— Може би трябва да станат по-лоши, за да се оправят. Нали ти го каза? Ако почнат да спират всеки…

— Но нямах предвид да ги накараш да арестуват всички. Ако искаш да протестираш, върви на шествие. Направи нещо позитивно. Не научи ли нищо от Дарил? Нищо?

— Научих, по дяволите! — Започвах да губя контрол. — Научих, че не мога да им вярвам. Че ако не се бориш с тях, значи им помагаш. Че ще превърнат страната в затвор, ако им позволим. Ти какво научи, Ван? Да се страхуваш и да навеждаш глава, с надеждата, че няма да те забележат? Мислиш ли, че ще стане по-добре? Ако не направим нещо, това ще е само началото. Ще става все по-лошо. Искаш ли да помогнеш на Дарил? Тогава ми помогни да ги съборим!

Ето отново. Клетвата ми. Не да измъкна Дарил, а да съборя цялата СВС. Дори аз знаех, че е налудничаво. Но това беше планът ми. Нямаше никакво съмнение.

Ван ме блъсна с две ръце. Беше заякнала от фехтовката, хокея на трева, лакроса и останалите женски спортове в училище. Паднах по задник на мръсния тротоар. Тя си тръгна, а аз не я последвах.

Важното нещо на една система за сигурност е не как

работи, а как се проваля.

Това беше първата ми публикация в „Открит бунт“, моят Екснет сайт. Пишех като Мики и бях тръгнал по пътеката на войната.

> Може би цялото автоматично наблюдение е за залавяне на терористи. Може би рано или късно ще заловят терорист. Проблемът е, че залавят нас, въпреки че не правим нищо лошо.
>
> Колкото повече хора хваща системата, толкова по-голямо е недоволството. Ако хване твърде много хора, ще умре.
>
> Схванахте ли идеята?

Пуснах указания как да си направят клониращи устройства и колко близо да застанат до човек, за да прочетат и променят данните му. Пъхнах собствения си клонер в джоба на черното яке за мотокрос и тръгнах за училище. Успях да клонирам шест чипа от вкъщи до „Чавес“. Щом искаха война, щяха да я получат.

Ако някога правите такава простотия, като автоматичен детектор за терористи, ето основният математически урок, който трябва да знаете. Нарича се „парадокс на фалшивия позитив“ и е доста омотан.

Да речем, че има нова болест, наречена СуперСПИН. Само един на милион се заразява от нея. Изобретявате тест, който е 99% точен. Тоест 99% от времето ще дава точен резултат — „да“, ако обектът е болен, и „не“, ако не е заразен. Тествате един милион души.

Един на милион има СуперСПИН. За един на всеки сто души тестът ще отчете „фалшив позитив“ — че е болен, въпреки че не е. Това означава 99% точност. Един процент ще е грешка.

Колко е един процент от един милион?

1 000 000/100 = 10 000

Един на милион има СуперСПИН. Ако тествате милион случайни хора, вероятно ще откриете само един случай. Но тестът ще открие 10 000 заразени.

Вашият 99% точен тест ще докара 99,99% неточност.

Това е парадоксът на фалшивия позитив. Когато търсите нещо наистина рядко, точността на теста трябва да отговаря на търсените параметри. Ако искате да посочите един пиксел на

екрана, може да го направите с остър молив, но ако искате да посочите един атом, ще ви трябва нещо със съответната големина.

Да видим как този парадокс се отнася към тероризма.

Терористите са рядкост. В двайсетмилионен град като Ню Йорк има вероятно един или двама терористи. Да речем десет. 10/20 000 = 0,00005. Една двайсетхилядна от процента.

Това е доста рядко. Сега да приемем, че имате софтуер, който може да пресее всички банкови сметки, записи от обществения транспорт, телефонни разговори и да хваща терористи в 99% от времето.

Сред двайсет милиона жители 99% точен тест ще ви даде двеста хиляди заподозрени. Само десет от тях ще са терористи. За да ги хванете, ще трябва да разследвате и тормозите двеста хиляди невинни.

А сега познайте? Тестовете за тероризъм не са дори близо до 99% точност. Най-много 60%, а по-вероятно дори около 40%.

Всичко това означава, че Службата за вътрешна сигурност се беше прецакала здраво. Опитваха се да засекат нещо много рядко срещано — терорист — с неточна система.

Нима още се чудите как успяхме да създадем такава бъркотия?

Излязох от предната врата на дома си и си подсвирквах. Беше вторник сутринта, една седмица след началото на операция „Фалшив позитив“. Слушах някаква нова музика, която си бях смъкнал от Екснет вечерта. Много хора изпращаха дигитални подаръчета на Мики от благодарност, че им е дал надежда.

Завих по 23-а улица и внимателно слязох по тесните каменни стъпала на хълма. Пътьом срещнах Кучкаря. Не му знам истинското име, но се разминаваме почти всеки ден по тези стълби, докато той води трите си пъхтящи кучета към парка. Разминаването по стълбището с тях е невъзможно и аз винаги се омотавам в каишките им и нагазвам в нечия предна градина или пък се залепям за бронята на някоя паркирана кола.

Кучкарят е важна клечка, защото има лъскав часовник и винаги ходи със скъпи костюми. Предполагам, че работи във финансовия квартал.

Днес, докато се разминавахме, задействах клонера, който се намираше в джоба на коженото ми яке. Машинката изсмука номерата на кредитните карти, ключовете за колата, данните от паспорта и серийните номера на стотачките в портмонето му.

Междувременно ги заменяше с номера, които бях източил от

други хора. Беше като смяна на номерата на кола, но ставаше мигновено. Усмихнах му се извинително и продължих по стълбите. Задържах се покрай три коли, за да сменя данните от „ФасТрак“ със събрани от предната вечер.

Сигурно мислите, че съм бил твърде агресивен, но моето не е нищо в сравнение с останалите екснетъри. Две момичета от Химическия факултет на Бъркли бяха открили как да направят безопасна субстанция от кухненски продукти, която да задейства датчиците за експлозив. Изкарваха си доста весело, пръскайки куфарчетата на професорите с нея. При всеки опит да влязат на територията на кампуса, преподавателите биваха поваляни на земята и задържани от новите служители по сигурността, които се бяха навъдили навсякъде.

Други имаха идея да наръсят пликове с нещо, което да даде положителна проба за антракс, но останалите ги смятаха за откачени. За щастие явно не успяха да стигнат до такова откритие.

Минах покрай главната болница на Сан Франциско и със задоволство забелязах големите опашки. Имаше множество екснетъри, работещи като стажанти там или пък в кафетерията, които се грижеха за оплитане на информацията от значките. Четох, че проверките отнемат по един час от работния ден и профсъюзите заплашват да се намесят, ако болницата не предприеме нещо.

Малко по-нататък имаше още по-голяма опашка за влака. Полицаите я обхождаха и извикваха хора за разпит и претърсване. Продължаваха да ги съдят за това, но явно не им пречеше.

Стигнах малко по-рано и реших да се разходя по 22-ра улица и да си взема кафе. Подминах един полицейски пункт, където спираха коли за вторична проверка.

В училище не беше по-различно. Охраната на металните детектори вече проверяваше личните ни карти и спираше за разпит учениците със странно движение. Няма нужда да ви казвам, че всички имахме странно движение. Занятията започваха поне с час закъснение.

Никой не можеше да се съсредоточи. Чух двама учители да си говорят колко време им е отнело да се приберат предната вечер и че днес смятали да се измъкнат по-рано.

Едва се сдържах да не се разсмея. Парадоксът на фалшивия позитив беше нанесъл своя удар!

Естествено пуснаха ни по-рано и аз тръгнах да се прибирам по дългия път през Мишън, за да огледам хаоса. Огромни задръствания. Опашки пред станциите на влака, и то дълги по

няколко пресечки. Хората псуваха пред банкоматите, защото сметките им бяха замразени заради подозрителна дейност. Така става, като си дадете главната сметка за „ФасТрак“!

Прибрах се, направих си сандвич и влязох в Екснет. Беше успешен ден. Хора от целия град се хвалеха с действията си. Бяхме блокирали Сан Франциско. По новините потвърдиха това. Казаха, че от СВС са полудели, и обвиняваха измислените мерки за сигурност, които уж ни пазеха. Бизнес частта на „Сан Франциско Кроникъл“ беше посветена на изчисляване на загубите от пропуснатите часове заради системите за сигурност. Според водещия икономист още една подобна седмица щеше да струва на града повече от взривяването на Бей Бридж.

Муа-ха-ха-ха.

И най-доброто: татко се прибра късно. Много късно. С цели три часа по-късно. Защо? Бяха го спрели, разпитали и претърсили. И после пак. Втори път.

Два пъти!

9.

Беше толкова ядосан, че сякаш щеше да се пръсне. Нали ви казах, че рядко съм го виждал да избухва. Тази нощ изобщо не беше на себе си.

— Няма да повярваш. Полицаят сякаш беше на осемнайсет години и само повтаряше: „Сър, защо вчера сте били в Бъркли, след като клиентът ви е в Маунтин Вю?“ Обяснявах му, че преподавам в Бъркли, а той отвръщаше: „Мислех, че сте консултант“. И пак отначало. Все едно се намирах в тъпа комедия, където всички полицаи са олигофрени. Отгоре на всичко настояваше, че съм бил в Бъркли днес. Аз му обяснявах, че не съм, но той продължаваше да повтаря. Показаха данните от „ФасТрак“ и според тях съм минавал по моста на Сан Матео три пъти!

— Това не е всичко — каза накрая и си пое дъх така, че стана ясно, че е наистина разпенен. — Имаха информация къде съм бил. Места, които въобще нямат такса за плащане. Явно събират данни направо от улицата. Това е абсурд! Мамка му, те ни шпионират, а дори не са компетентни!

Вмъкнах се в кухнята, щом той влезе там, и го загледах от прага. Мама засече погледа ми и вдигна вежди, сякаш питаше кой ще му каже: „Казах ли ти?“.

Кимнах й. Тя можеше да използва съпружеските си сили, за да укроти гнева му, което беше извън обсега ми на обикновена филиална единица.

Тя го хвана, за да го спре да обикаля, и вдигна ръце като уличен проповедник.

— Какво? — озъби се той.

— Мисля, че дължиш извинение на Маркъс. — Тонът й беше равен и спокоен. Ние с татко сме скандалджиите вкъщи. Мама е абсолютна скала.

Татко ме погледна, сбърчи вежди и се замисли.

— Добре. Прав си. Аз говорех за компетентно наблюдение. Тези типове са аматьори. Съжалявам, сине. Прав беше. Това е абсурд.

Протегна ръка да стисне моята, след което неочаквано ме прегърна.

— Боже, какво правим с тази страна? Вашето поколение заслужава по-добро наследство. — Когато ме пусна, видях нови, дълбоки бръчки на лицето му.

Върнах се в стаята си, за да поиграя малко в Екснет. Имаше една прилична мултиплейър пиратска игра. На всеки два дни

трябваше да се изпълни по някой куест, за да се повдигне моралът на екипажа, преди да се върнеш към плячкосването. Беше от типа игри, които мразех, но не можех да спра да играя. Множество повтарящи се куестове, малко битки с други играчи — предимно боричкане кой ще е капитан — и не особено сложни пъзели. Подобни игри ме караха да съжалявам за „Хараджуку Фън Меднес“, която балансираше между обикаляне в истинския свят, добра отборна стратегия и сложни задачи.

Но днес имах нужда точно от безмозъчно забавление.

Бедният ми баща.

Аз му бях причинил това. Преди беше щастлив, убеден, че доларите от данъците му отиват за неговата безопасност. Бях унищожил това доверие. То, разбира се, беше фалшиво, но му вършеше работа. Зачудих се дали е по-добре да си с отворени очи без надежда, или да живееш във фалшив рай. Срамът, който изпитвах, откакто ме бяха пречупили и издадох паролите си, се завърна и ми се прииска да избягам от себе си.

Героят ми беше моряк на пиратския кораб „Зомби Чарджър“ и беше ранен, докато бях офлайн. Наложи се да пиша на всички играчи от кораба, за да намеря кой да ме излекува. Това погълна вниманието ми. Всъщност дори ми харесваше. Има някаква магия в това абсолютно непознат да ти прави услуга. И понеже бяхме в Екснет, смятах всички непознати за приятели, до известна степен.

— Къде се намираш?

Героят, който ме лекуваше, се казваше Лизанатор и беше женски. Това не означаваше, че играчът е момиче. Много типове имат странен афинитет към женските персонажи.

— Сан Франциско.
— Не, глупако, къде в Сан Франциско?
— Защо, да не си перверзник?

Това обикновено приключва подобни насоки на разговора. Естествено във всяка игра има перверзници и педофили, както и ченгета, които се преструват на примамка. Надявах се, че поне в Екснет няма полицаи! Подобно обвинение беше достатъчно да смени темата в девет от десет разговора.

— Мишън? Потреро Хил? Ное? Ист Бей?
— Само ме излекувай, плс?

Тя спря.

— Страх ли те е?
— Да, защо питаш?
— Просто от любопитство.

Започнах да изпитвам неприятно усещане. Това не беше само любопитство. Наречете ме параноик. Излязох от играта и изключих ексбокса.

На следващата сутрин, докато закусвахме, татко каза:

— Изглежда, че нещата ще се оправят. — Подаде ми „Кроникъл“, отворен на трета страница.

„Говорител на Службата за вътрешна сигурност потвърди, че отделът в Сан Франциско е поискал от Вашингтон тристапроцентно увеличение на бюджета и персонала.“

Какво?

„Генерал-майор Ли Гелман, командващ операциите на СВС в Северна Калифорния, потвърди на пресконференция вчера, че искането е заради засичане на подозрителна активност. «Следим подземните чатове и дейности и вярваме, че саботьорите нарочно създават фалшиви тревоги, за да попречат на усилията ни.»“

Погледът ми се събра. Няма начин.

„Тези фалшиви тревоги са потенциален «радарен шум», който да замаскира истинските атаки. Единственият начин да се справим с тях е като увеличим персонала, за да се анализира и разследва всяка следа.

Гелман призна, че забавянията в града са неудобство, и обеща да ги премахне.“

Представих си как заради моите глупави идеи в града идват четири пъти повече главорези от СВС. Ван беше права. Колкото повече се борех, по-лошо ставаше.

Татко посочи вестника.

— Тези хора са глупаци, но поне са методични. Ще продължат да наливат ресурси в проблема, докато го разрешат. Това е постижимо. Ще преровят цялата информация и ще проверят всяка следа. Ще хванат терористите.

Не издържах.

— Татко, чуваш ли се? На практика те говорят за разследване на всеки човек в Сан Франциско!

— Да, точно така. Ще хванат всеки неверен съпруг, всеки дилър на трева, всяка отрепка и терорист. Само почакай. Това може да е най-доброто нещо, случвало се на страната ни.

— Кажи ми, че се шегуваш? Моля те. Това ли са възнамерявали, когато са изготвили Конституцията? Ами Хартата

за правата?

— Хартата за правата е отпреди информационния анализ. — Беше абсолютно искрен и убеден в правотата си. — Защо да не може ченгетата да проучат социалната ти мрежа и да проверят дали не дружиш с бандити и терористи?

— Защото нарушават личното ми пространство!

— Защо се впрягаш? Какво предпочиташ, лична свобода или тероризъм?

Боже! Мразех да спорим така. Исках кафе.

— Татко, стига. Като отнемат свободата ни, не залавят терористи, а само пречат на нормалните хора.

— Откъде знаеш, че не залавят терористи?

— Колко заловени си видял?

— Сигурен съм, че скоро ще има арести. Само почакай.

— Татко, какво, по дяволите, ти стана от снощи? Беше готов да се нахвърлиш на ченгетата, задето са те спрели…

— Маркъс, не ми дръж такъв тон. След снощи имах време да помисля и да прочета това. — Той посочи вестника. — Спряха ме, защото лошите ги заглушават. Трябва да променят техниката си, за да се справят с това. Но ще го направят. Междувременно проверките са малка цена. Не е време да говорим за Хартата за правата. Сега трябва да направим някои жертви, за да опазим града си.

Не довърших сандвича си. Оставих чинията в миялнята и тръгнах към училище. Исках да се махна от вкъщи.

Екснетърите не бяха щастливи от засиленото полицейско наблюдение, но нямаше да се предадат. Някой се обади в предаване по KQED и каза, че полицаите си губят времето и ние можем да прецакаме системата по-бързо, отколкото те ще я оправят. Записът беше най-смъкваното нещо в Екснет онази вечер.

„Тук е «Калифорния Лайв» и говорим с анонимен слушател, който се обажда от уличен телефон в Сан Франциско. Той има информация за забавянията в града през миналата седмица. Слушаме ви, в ефир сте.“

„Ей, това е само началото. Чатките ли? В смисъл, че тепърва започваме. Нека наемат милиард свини и да сложат блокади на всеки ъгъл. Пак ще ги заглушим! И к’ви са тия простотии за тероризъм? Ние не сме терористи! Спрете се, наистина! Ние скапваме системата, защото мразим CBC и обичаме града си. Терористи? Дори не знам как се пише «джихад». Айде, останете си със здраве.“

Звучеше като идиот. Звучеше като хлапе, неприлично гордо със себе си. Защото си беше хлапе, неприлично гордо със себе си.

Екснет направо пламна. Много хора смятаха, че е идиот, а според други беше герой. Притеснявах се, че може би уличният телефон, от който се е обадил, се наблюдава от камера. Или пък има четец на чипове, който ще засече транзитната му карта. Надявах се, че има акъл и е изтрил отпечатъците си от монетата, бил е с качулка и е оставил всички електронни чипове у тях. Само че ме съмняваше. Чудех се дали в скоро време ще почукат на вратата му.

Разбирах, че става нещо, защото получавах милиони писма от хора, които искаха да се похвалят на Мики за последните си приключения. Тъкмо четях за онзи, дето не знае как се пише „джихад“, когато пощенската кутия се побърка. Всеки ми пращаше съобщение или линк към някой от многобройните анонимни блогове, които се използваха и от китайските демократи.

За малко.

Днес заглушавахме по Ембаркадеро, сменяйки ключове на коли и данни от „ФасТрак“, разхвърляйки малко фалшив барут. Навсякъде имаше ченгета, но ние сме по-умни. Правим го всяка вечер и още не са се усетили.

Тази нощ ни хванаха. Бяхме небрежни и ни спипаха. Едно от ченгетата под прикритие хвана авера ми, а чрез него и нас. Наблюдавали са тълпата доста време и имаха един от онези камиони. Хванаха четирима от нас, но изтърваха останалите.

Камионът беше претъпкан като консерва със сардини. Имаше всякакви хора, млади, стари, бели, черни, богати, бедни. Две ченгета задаваха въпроси, а тези под прикритие влачеха нови арестанти. Повечето хора гледаха да минат през разпита и ни избутваха все назад. Седяхме с часове. Беше горещо и продължаваха да пълнят камиона.

Към осем вечерта се смениха и новите ченгета се сдърпаха със старите. Какви ги вършели. Караха се доста и после старите си тръгнаха, а новата двойка си шепна известно време.

След това едното ченге стана и започна да вика: „ВСИЧКИ СЕ ПРИБИРАЙТЕ, ЗА БОГА. ИМАМЕ ПО-СЕРИОЗНА РАБОТА ОТ ТОВА ДА ВИ ТОРМОЗИМ С ПОВЕЧЕ ВЪПРОСИ. АКО СТЕ НАПРАВИЛИ НЕЩО

НЕРЕДНО, НЕ ГО ПРАВЕТЕ ПОВЕЧЕ И НЕКА ВИ Е ЗА УРОК.“

Костюмарите се ядосаха и стана забавно. Допреди минути се притесняваха от задържането, а сега бяха гневни, че ги пускат. Все едно и полицаите не знаят какво правят!

Разделихме се и се прибрахме, за да напишем това. Навсякъде има ченгета под прикритие. Ако заглушавате, бъдете нащрек и бягайте при първа опасност. Ако ви хванат, изчакайте. Толкова са заети, че може да ви пуснат.

Ние им създадохме много работа! Всички хора бяха в камиона заради нашето заглушаване. Продължавайте да заглушавате!

Доповръща ми се. Тези четири хлапета можеше да загазят сериозно заради нещо, започнато от мен.

Заради нещо, което им бях казал да направят. Не бях по-добър от терористите.

CBC получи исканото увеличение на бюджета. Президентът се появи по телевизията с губернатора и каза, че няма прекалено висока цена за сигурността. На другия ден ни пуснаха записа в училище. Татко се радваше. Той мразеше президента още от деня на избирането му. Според него бил по-лош и от предишния, който пък съвсем за нищо не ставал. Сега обаче смяташе, че е динамичен и решителен.

— Трябва да простиш на баща си — каза мама една вечер, когато се прибрах от училище. Тя работи от вкъщи, доколкото може. Специалист е по преселванията и помага на британски граждани да се установят в Сан Франциско. Плащат й да отговаря на писма от заблудени британци, които се чудят колко откачени са американците. Тя им обяснява всичко подробно, но смята, че в последно време е по-добре да го прави от вкъщи, където не й се налага да се изправя пред истински американци.

Нямам илюзии за Великобритания. Американците са готови да захвърлят конституцията си всеки път, когато някой джихадист ги заплаши, но както научих от проекта си по социални науки в девети клас, британците дори нямат конституция. Имат закони, от които ще ви настръхнат космите по пръстите на краката. Могат да те вкарат за една година в затвора, ако са сигурни, че си терорист, дори и да нямат достатъчно доказателства. Добре де, колко сигурни може да са, след като

нямат достатъчно доказателства? Как са станали сигурни. Да не би да са сънували, че си терорист?

А по отношение на наблюдението, американците изглеждат като пълни аматьори. Средният жител на Лондон бива сниман петстотин пъти на ден, само докато върви по улицата. Всеки номер на кола се снима на всяко кръстовище. Всички, от банките до обществения транспорт, те следят с интерес и са готови да те издадат, ако си леко подозрителен.

Но мама не вижда нещата така. Тя е напуснала Англия като ученичка и тук не се чувства у дома си. Нищо, че се омъжила за момче от Петалума и синът ѝ е отраснал тук. За нея това е земята на варварите, а Англия винаги ще бъде неин дом.

— Мамо, той греши. Ти би трябвало да разбираш. Всичко, което прави тази страна велика, отива в кенефа, а той е съгласен. Виждаш, че не са заловили никакви терористи? Според татко така ще бъдем в безопасност, но трябва да знае, че повечето от нас не се чувстват така. Напротив, по-скоро се чувстват застрашени.

— Знам, Маркъс. Повярвай ми. И на мен не ми харесва това, което става в тази страна. Но баща ти… — тя направи пауза. — Когато ти не си дойде след атаките, баща ти реши…

Тя стана и си направи чай, както всеки път, когато ѝ беше неудобно или бе объркана.

— Маркъс, мислехме, че си мъртъв. Разбираш ли? Оплаквахме те няколко дни. Представяхме си, че си разкъсан на парчета на дъното на океана. Мъртъв, защото някое копеле е решило да убие стотици непознати, за да отправи послание.

Почнах да вдявам. Разбирах, че са се притеснили ужасно. Много хора бяха загинали от бомбите. Жертвите бяха над четири хиляди. Практически всеки познаваше човек, който не се бе прибрал вкъщи него ден. От моето училище имаше двама изчезнали.

— Баща ти беше готов да убие някого. Когото и да е. Беше откачил. Никога не си го виждал такъв. Нито пък аз. Беше побеснял. Стоеше на масата и псуваше ли псуваше. Грозни думи, каквито не съм го чувала да произнася. На третия ден някой звънна и баща ти реши, че си ти. Оказа се грешка и той хвърли телефона на пода и го строши. — Бях се зачудил защо имаме нов телефон в кухнята. — Нещо се пречупи в баща ти. Той те обича. И двамата те обичаме. Ти си най-важното нещо в живота ни. Не мисля, че можеш да го разбереш. Помниш ли, когато беше на десет и се наложи да замина за Лондон за дълго време? Помниш ли?

Кимнах мълчаливо.

— Тогава бяхме пред развод, Маркъс. Вече няма значение

защо. Беше просто лош период. Подобни неща се случват на хората, които престават да си обръщат внимание след време. Той дойде и ме убеди да се върна заради теб. Не можехме да понесем мисълта да ти причиним това. Влюбихме се отново заради теб. Ти си причината да сме още заедно.

Почувствах буца в гърлото си. Не знаех тези неща, никой не ми ги беше казвал.

— Баща ти е в труден период. Не е на себе си. Ще му трябва известно време да се оправи и да стане пак мъжът, когото обичам. Трябва да проявим разбиране.

Тя ме прегърна и забелязах колко тънки са станали ръцете ѝ и как е увиснала кожата на врата ѝ. Винаги виждах майка си като млада, бледа и весела, гледаща опърничаво през очилата с метални рамки. Сега изглеждаше остаряла. Аз ѝ бях причинил това. Терористите също. Както и Службата за вътрешна сигурност. По някакъв странен начин ние бяхме от едната страна, а родителите ми и всички страдащи заради нас хора от другата.

Не можах да заспя тази нощ. Думите на мама се въртяха в главата ми. Татко беше напрегнат и мълчалив на вечеря. Почти не говорихме, защото не бях сигурен дали няма да кажа нещо нередно, а той беше потиснат от последните новини. „Ал Каида“ бяха виновни за бомбите. Шест групировки бяха поели отговорност, но само видеото на „Ал Каида“ съдържаше информация, която CBC не беше разкрила на медиите.

Лежах в леглото и слушах радиопредаване. Ставаше дума за сексуални проблеми, а водещият беше гей и ми харесваше да го слушам. Често даваше грубовати, но практични съвети и беше доста забавен.

Тази вечер не можех да се разсмея. Повечето слушатели се оплакваха, че имат проблеми с партньорите си след атаките. Не можех да избягам от темата дори в сексуално предаване по радиото.

Изключих приемника и чух бръмчене на двигател на улицата.

Спалнята ми е на последния етаж на къщата — една от „шарените дами“. Таванът е скосен и има прозорци от двете страни. Единият гледа към цял Мишън, а другият — към улицата отпред. По нея често минават коли, но в този двигател имаше нещо различно.

Приближих се до прозореца към улицата и открехнах щорите. Долу имаше бял ван с повече антени от всяка кола, която бях виждал. Движеше се бавно, а една малка антена на покрива се въртеше безспирно.

Ванът спря и задната врата се отвори. Един мъж с униформа на CBC — вече ги забелязвах отдалеч — излезе на улицата.

Носеше някакво устройство и синкавата светлина от дисплея осветяваше лицето му. Първо тръгна към съседите и въведе някакви данни, след това се обърна към мен. Имаше нещо познато в стойката му. Гледаше надолу…

Използваше уайфайндър! CBC търсеше връзки с Екснет. Пуснах щорите и се втурнах към ексбокса. Бях го оставил включен, защото смъкваха забавни анимации с речта на президента. Изтръгнах щепсела и се върнах до прозореца, като открехнах щората с един сантиметър.

Мъжът гледаше устройството и обикаляше пред къщата ни. След малко се качи във вана и продължи.

Взех фотоапарата си и побързах да направя колкото се може повече снимки на колата и антените. След това ги отворих през една безплатна обработваща програма и изтрих всичко, което можеше да ме издаде — улицата и къщите — и оставих само вана.

Пуснах ги в Екснет и написах каквото ми беше известно. Тези хора определено търсеха Екснет.

Сега наистина не можех да заспя.

Оставаше ми да поиграя на пиратската игра. Щеше да има доста хора, дори в този час. Истинското име на играта е „Денонощно плячкосване“ и е хоби проект на метъл фенове от Финландия. Абсолютно безплатна е и предлага не по-лошо забавление от игрите, искащи по петнайсет долара на месец, като „Ендер’с Юнивърс“, „Мидъл Ърт Куест“ и „Дискуърлд Дънджънс“.

Влязох и се озовах отново на палубата на „Зомби Чарджър“, където чаках някой да ме излекува. Наистина мразех тази част.

Написах съобщение на един минаващ пират:

— Ей ти. Ще ме излекуваш ли?

Той спря и ме погледна.

— Що?
— От един отбор сме. Освен това ти дава опит.

Ама че смотаняк!

— Къде се намираш?
— В Сан Франциско.

Това започваше да звучи познато.

— Къде в Сан Франциско?

Излязох. Нещо странно ставаше с играта. Започнах да

прескачам от блог на блог. Разгледах поне половин дузина, преди да открия нещо, което смрази кръвта ми.

Блогърите обожават анкети. Какъв хобит си? Дали си голям любовник? На коя планета приличаш? Кой филмов герой си? Авторите ги попълваха, после и приятелите им и сравняваха резултатите. Безобидно забавление.

Но тазвечерната анкета ме уплаши, защото не беше никак безобидна.

* От какъв пол си?
* В кой клас си?
* В кое училище учиш?
* В кой квартал живееш?

Резултатите излизаха на карта с цветни маркери за училищата и кварталите и даваха смотани препоръки за пицарии и заведения.

Но само вижте въпросите. Помислете за моите отговори:

* Мъж
* 17
* Гимназия „Чавес“
* Потреро Хил

В моето училище има само двама души, които отговарят на този профил. Вероятно на повечето места щеше да е така. Ако искаш да разбереш кои са екснетърите, можеш да използваш тази анкета, за да ги откриеш.

Неприятно, но най-лош беше фактът, който се налагаше като извод. СВС използваше Екснет, за да ни спипа. Екснет беше компрометиран.

Имаше шпионин в нашите редици.

Бях дал Екснет дискове на стотици хора и те бяха сторили същото. Познавах тези хора. Някои от тях съвсем добре. Живея в този квартал откакто се помня и имам стотици познати. Хора, с които бяхме ходили в забавачката, такива, с които играехме футбол, познати от ЛАРП периода ми, както и съученици. Хората от АРИ отбора ми бяха най-близки, но имаше много други, на които вярвах достатъчно, за да им дам дискове.

Сега имах нужда от тях.

Събудих Хулу, като му звъннах три пъти поред и изключвах след първото позвъняване. След няколко минути вече беше влязъл в Екснет и говорехме по безопасен канал. Показах му блог-

поста за радиовановете и след минута беше пощръклял.

— Сигурен ли си, че търсят нас?

Вместо отговор му пратих анкетата.

— О, Боже, обречени сме!

— Не е толкова лошо, но трябва да знаем на кого да вярваме.

— Как?

— Това исках да те питам. На колко човека можеш да се довериш напълно?

— Ами, към двайсет-трийсет.

— Искам да събера доверени хора и да обменим ключове за мрежа на доверие.

Мрежата на доверие е едно от готините крипто изобретения, за които бях чел, но не бях пробвал. Тя е почти непробиваем начин да говориш с доверените си хора, без никой друг да разбира. Проблемът е, че трябва да се срещнеш с тях физически поне веднъж, за да започнете.

— Разбирам. Не е лоша идея. Но как ще съберем всички за размяната на ключове?

— Това исках да те питам. Как да го направим, без да ни спипат?

Хулу написа нещо, изтри го, написа друго и пак го изтри.

— Дарил щеше да знае.

— Боже, това е точно по неговата специалност.

Хулу не написа нищо.

— Какво ще кажеш за купон?

Например да се съберем, все едно сме купонясващи тийнейджъри. Така ще имаме готово извинение, ако някой се появи и пита какво правим.

— Страхотно! Ще свърши работа. Хулу, ти си гений.

— Знам. А това ще ти хареса още повече. — Знам къде да го направим.

— Къде?

— Баните Сутро!

10.

Какво ще направиш, ако разбереш, че сред хората ти има предател? Може да го изобличиш и да го разстреляш. Но тогава вероятно ще ти пратят нов шпионин, който ще е по-внимателен, и няма да го заловиш лесно.

Ето по-добра идея: започни да прихващаш комуникациите му и да подаваш фалшива информация. Да речем, че му е наредено да те следи. Оставяш го да ходи след теб и да си води записки, след това отваряш писмата му до вражеския щаб на пара и изпращаш фалшиви сведения. Ако искаш, може да го изкараш ненадежден и господарите му ще се отърват от него. Може да изфабрикуваш фалшиви кризи, които да ти разкрият още шпиони. Накратко, в ръцете ти са.

Тази стратегия се нарича „човек в средата“ и ако се замислиш, е доста плашеща. Онзи, който я използва и има достъп до комуникациите ти, може да те подлъже по стотици начини.

Разбира се, има много лесен начин да се избегне тази атака. Използвай крипто. С криптографията няма значение дали противникът прихваща съобщенията ти, защото не може да ги дешифрира. Това е една от основните причини за употреба на крипто.

Но за да сработи, трябва да имаш ключове за хората, с които ще си говориш. Тези ключове ви трябват, за да можете да кодирате и декодирате съобщенията си и да изолирате човека-в-средата.

Тук идва идеята за обществените ключове. Малко е странна, но пък е невероятно елегантна.

При тази криптография всеки получава два ключа. Това са дълги редове от математически безсмислици и имат почти магически свойства. Каквото кодираш с единия ключ, се разкодира с другия и обратно. Освен това тези два ключа са единствените, които могат да го сторят. Ако можеш да разкодираш съобщение с единия ключ, значи е кодирано с другия.

И така, вземаш единия ключ, няма значение кой, и го публикуваш. Правиш го абсолютно несекретен. Искаш целият свят да го знае. По очевидни причини той се нарича „обществен ключ“.

Другият скриваш в най-тъмните кътчета на съзнанието си. Пазиш го с цената на живота си. Не го казваш на никого. Той се нарича „личен ключ“. (Блях!)

Да речем, че си шпионин и искаш да говориш с шефовете си.

Техният публичен ключ е известен. Твоят също. Никой не знае личния ти ключ. Само те знаят техния.

Искаш да им пратиш съобщение. Кодираш го с личния си ключ. Можеш да го изпратиш така и ще свърши някаква работа, понеже те ще знаят, че съобщението е от теб. Как? Защото, щом се отваря с твоя обществен ключ, значи е кодирано единствено с твоя личен ключ. Това е все едно да сложиш подпис или печат. „Аз написах това и никой не може да го е променил."

За съжаление така съобщението няма да е тайна. Защото общественият ти ключ е достояние на всички. (Или трябва да бъде, освен ако не искаш да говориш със съвсем малко хора.) Всеки, който прихване съобщението, ще може да го прочете. Никой няма да може да го промени, но ако не искаш другите да знаят какво изпращаш, ти трябва по-добро решение.

Затова вместо да го кодираш само с личния си ключ, използваш и обществения на шефа си. Така е заключено два пъти. Първата ключалка, общественият ключ на шефа, се отваря само с неговия личен. Втората, твоят личен, се отваря само с твоя обществен. Когато шефовете ти получат съобщението и го разшифроват, могат да са сигурни, че ти си го написал и че само те могат да го прочетат.

Много е готино. Щом го открих, незабавно размених ключове с Дарил и често си изпращахме топсекретни съобщения къде ще се срещнем след училище и дали Ван някога ще го забележи.

Ако искате да вникнете в сигурността, трябва да обмислите най-параноидните възможности. Например какво ще стане, ако те заблудя, че моят обществен ключ е общественият ключ на шефовете ти? Ще криптираш съобщението с твоя личен ключ и моят обществен. Аз мога да го прочета, да го криптирам с истинския ключ на шефовете ти и да го изпратя. Никой няма да заподозре, че съм успял да го прочета.

А аз ще стоя в средата, като тлъст паяк в мрежата си, и ще събирам всичките ти тайни.

Най-лесният начин да се оправи това е като рекламираш широко обществения си ключ. Така работата на човека-в-средата става много трудна. Но да направиш нещо добре известно е точно толкова трудно, колкото да го опазиш в тайна. Помислете само. Колко милиарди се харчат за реклама на шампоани и други боклуци, за да станат известни на хората?

Има по-евтин начин да се преодолее човекът-в-средата. Мрежа на доверие. Да речем, преди да тръгнеш от щаба с шефовете си, сядате на кафе и действително си разменяте ключове. Край с човека-в-средата! Абсолютно сигурен си кои са ключовете, защото си ги получил лично.

Дотук добре. Но това си има естествен лимит. С колко хора можеш да се видиш лично и да обмените ключове? Колко часа на ден искаш да отделиш на създаването на този вид телефонен указател? Колко от тези хора ще искат да отделят същото време като теб?

Едно време светът е бил пълен с указатели и когато ти е трябвал даден номер, си го търсел там. Но много от нужните номера или помниш наизуст, или питаш някого. Дори днес, с моя клетъчен телефон, бих питал Хулу или Дарил, ако търся някой номер. По-лесно и по-бързо е, отколкото да го търся сам. А и по-надеждно. Аз вярвам на Хулу, така че вярвам и на номера. Това се нарича транзитно доверие. Доверие, което се движи по мрежата на социалните взаимоотношения.

Мрежата на доверие е по-голяма версия на същото. Да речем, че се срещна с Хулу и взема ключа му. Добавям го към моята „халка“ — списък от ключове, който е заключен с личния ми код. Тоест можеш да го отвориш с обществения ми и да знаеш, че аз съм го изготвил.

Така, аз ти давам халката си и ако ти ми вярваш, можеш да я добавиш към твоята. След това срещаш някой друг и му предаваш цялата халка. Ако всеки има доверие на останалите по веригата, вие сте в безопасност.

Така стигаме до партитата за обмяна на ключове. Те са точно партита, на които хората се събират, за да обменят ключове. Ние с Дарил си бяхме направили подобно парти, макар и само с двама участници. Но с повече хора може да създадеш мрежа на доверие и оттам тя да се разшири. Не е нужно да се срещаш с новите хора, просто трябва да се довериш, че ключовете, които си получил от мрежата, са валидни.

Така че мрежата на доверие и партитата са неразделни като фъстъчено масло и шоколад.

— Кажи им, че е суперчастно парти, само с покани — обясних аз. — Да не водят никого, или няма да бъдат пуснати.

Хулу ме погледна над кафето си.

— Шегуваш се, нали? Ако им кажа това, задължително ще домъкнат приятели.

— Уф! — Напоследък прекарвах поне една нощ седмично у тях, ъпдейтвахме кода на независимата мрежа. „Пигсплийн“ ми плащаха за това, което беше странно. Не бях предполагал, че ще ми плащат да програмирам.

— Какво ще правим? Искаме само хора, на които вярваме, и не можем да им кажем защо, преди да съберем ключовете, за да

комуникираме тайно.

Хулу отстраняваше бъгове, а аз гледах над рамото му. Това се нарича екстремно програмиране, но името е обърквашо, затова го наричаме само програмиране. Двама души забелязват бъговете много по-лесно от един.

Преглеждахме доклада за грешките и се готвехме да изкараме новата версия. Беше автоматичен ъпдейт, така че потребителите не трябваше да правят нищо. Просто веднъж на седмица-две се събуждаха с по-добра програма. Беше ми странно, като знаех, че кодът от тази вечер ще се ползва от стотици хора утре.

— Какво да правим ли? Не знам, човече. Явно ще трябва да се примирим.

Замислих се за дните на „Хараджуку Фън Меднес“. В играта имаше много социални предизвикателства, включващи големи групи хора.

— Добре, прав си. Но нека се опитаме да запазим секретност. Кажи им, че могат да доведат максимум един човек, но трябва да го познават лично поне от пет години.

Хулу вдигна поглед от екрана.

— Ей, това ще свърши работа. Определено. Ако кажеш да не водя никого, ще си река: „Тоя за какъв се мисли?“ Но ако го представиш по този начин, звучи като филм за 007.

Открих един бъг. Допихме кафето. Прибрах се вкъщи и поиграх на „Денонощно плячкосване“, като се опитах да не мисля за прекалено любопитните пирати. След това заспах като бебе.

Баните Сутро са фалшивите римски руини на Сан Франциско. Когато ги отворили през 1896-а били най-голямата закрита баня в света. Огромен викториански стъклен солариум с множество басейни, вани и дори подобие на водна пързалка. През петдесетте банята започнала да запада и през 1966-а собствениците я запалили заради застраховката. Сега е останал само каменен лабиринт в скалите на Оушън Бийч. Страшно прилича на мистериозни римски руини. До тях има пещери с отвори към морето. При висок прилив вълните наводняват пещерите и стигат до руините. Даже имаше няколко удавени туристи.

Оушън Бийч е отвъд парка „Голдън Гейт“. Скалист бряг със скъпарски къщи и малки плажчета, пълни с медузи и смели (ненормални) сърфисти. В плитчините има гигантска бяла скала. Наричат я Тюленовата скала. Там са се събирали морските лъвове и са срали — оттам и цвета на скалата, — преди да ги преместят на по-туристическа локация като Фишърманс Уарф.

След залез-слънце там няма никого. Става студено и солените пръски могат да те намокрят до кости. Скалите са остри, има счупени стъкла и по някоя наркоманска игла.

Страхотно място за купон.

Аз намерих брезент и химически нагревателни ръкавици. Хулу се погрижи за бирата. Брат му, Хавиер, имаше приятел, който развиваше истински бизнес с осигуряване на алкохол на малолетни. Вадиш парите и той се появява на закътано място с охладители и колкото бира желаеш. Похарчих част от парите от програмирането и човекът се появи в уреченото време: в осем, един час след залез-слънце. Разтовари шест стиропорени охладителя от пикапа си. Беше се сетил да вземе дори един празен за амбалажа.

— Внимавайте, хлапета — каза той и наклони каубойската си шапка. Беше дебел самоанец с голяма усмивка. Под елечето му се виждаше коремът и косматите подмишници. Извадих двайсетачка от пачката си и му я подадох. Човекът работеше със 150 процента надценка. Нелош бизнес.

Той погледна пачката ми.

— Мога да ти ги взема. Все пак съм престъпник.

Прибрах парите и го погледнах в очите. Беше тъпо, че му ги показах, но има моменти, в които трябва да устояваш позицията си.

— Ебавам се — каза той накрая. — Но внимавай с тези пари. Не ги развявай насам-натам.

— Благодаря, но Вътрешна сигурност ме пази.

Усмивката му стана още по-широка.

— Ха! Те дори не са истински ченгета. Тия кълвачи не разбират нищо.

Погледнах към пикапа. На предното стъкло имаше прилежно изложен „ФасТрак“. Зачудих се кога ли ще го спипат.

— Мацки ли сте поканили? Затова ли ви трябва бирата?

Усмихнах се и му махнах за сбогом. Той схвана намека и се качи в колата. Усмивката така и не слезе от лицето му.

Хулу ми помогна да примъкнем сандъците. Светехме си с челници и оставихме по един във всеки охладител, за да се вижда, като си взимаш бира.

Нощта беше безлунна, а далечното улично осветление почти не достигаше до нас. Знаех, че се виждаме ярко през инфрачервен мерник, но нямаше начин да събера толкова хора незабелязано. Надявах се ченгетата да решат, че купонът е безобиден, и да не ни обърнат внимание.

Принципно не пия много. Откакто станах на четиринайсет по купоните ни винаги има бира и трева, но аз мразя да пуша.

(Макар че не отказвам кексче с трева от време на време.) Екстазито иска твърде много време. Трябва да отделиш цял уикенд, за да се надрусаш и после да се освестиш. Бирата става, но не е моето питие. Предпочитам големи коктейли, от ония с по шест слоя, които горят, и то предимно заради шоуто.

Нямам нищо против да съм пиян, но мразя махмурлука, а моят е доста тежък. Като се замисля, вината сигурно е в коктейлите.

Но не можеш да направиш купон, без да метнеш две-три каси бира в леда. Очаква се. Освобождава обстановката. Хората правят глупости, като се напият, но пък моите приятели принципно нямат коли. А и хората правят глупости и без трева и алкохол.

Двамата с Хулу си отворихме бири. „Енкър Стийм“ за него, „Бъд Лайт“ за мен. Чукнахме се и седнахме на една скала.

— В девет ли им каза?

— Аха — отвърна той.

— И аз.

Пиехме мълчаливо. „Бъд Лайт“ беше най-леката бира в сандъка, тази вечер щеше да ми трябва трезва глава.

— Плашиш ли се понякога? — попитах го накрая.

Той се обърна към мен.

— Не, човече. Непрекъснато ме е страх. Още откакто станаха експлозиите. Толкова ме е страх, че понякога не ми се става от леглото.

— Тогава защо го правиш?

Хулу се усмихна.

— Може би няма да продължа. Искам да кажа, че беше страхотно да ти помагам. Наистина страхотно. Не знам дали съм правил по-важно нещо. Но, Маркъс, брато, трябва да ти кажа… — Гласът му заглъхна.

— Какво? — попитах аз, въпреки че знаех какво ще последва.

— Не мога да го правя вечно. Най-много още месец. Мисля, че съм дотук. Рискът е твърде голям. Не може да воюваш със СВС. Наистина е лудост.

— Говориш като Ван. — Тонът ми беше по-горчив, отколкото възнамерявах.

— Не те критикувам, човече. Страхотно е, че имаш смелост да продължиш да се бориш. Аз нямам. Не мога да живея в постоянен терор.

— Какво искаш да кажеш?

— Казвам, че приключвам. Ще съм като останалите, които смятат, че всичко е нормално и някой ден ще се оправим. Ще си ползвам интернет, а в Екснет само ще играя игри. Казвам ти, че се измъквам. Повече няма да бъда част от плановете ти.

Не отвърнах.

— Знам, че те изоставям. Не искам да го правя, повярвай ми. Бих предпочел ти да се откажеш с мен. Не може да обявиш война на правителството на САЩ. Няма как да спечелиш. Като те гледам, все едно виждам как някаква птица се блъска постоянно в прозореца.

Очакваше да кажа нещо. Исках да отвърна: „Боже, Хулу, благодаря, че ме заряза. Забрави ли как ни отвлякоха? Забрави ли каква беше страната, преди да я превземат?“ Но той не искаше да чуе това. Ето какво очакваше да му кажа:

— Разбирам, Хулу. Уважавам решението ти.

Той допи бирата и си взе нова.

— Има още нещо.

— Какво?

— Нямаше да го споменавам, но искам да разбереш защо го правя.

— Боже, Хулу, какво има?

— Не ми харесва да го казвам, но ти си бял. Аз не съм. Белите ги хващат с кокаин и ги пращат в клиника. Нас ни хващат с крек и получаваме двайсет години затвор. Белите виждат полицаи на улицата и се чувстват защитени. Моите хора виждат ченгета и се чудят дали ще ги претарашат. Как CBC се отнесоха с теб? Законът в тази страна винаги се отнася така с нас.

Това не беше честно. Не бях бял по желание. Не мислех, че съм смел само защото съм бял. Но Хулу беше прав. Ако ченгетата спираха някого за проверка в Мишън, той най-вероятно не беше бял. Колкото и да рискувах, Хулу рискуваше повече. Каквато и цена да платях, неговата щеше да е по-висока.

— Не знам какво да кажа.

— Не е нужно да казваш нещо. Просто исках да разбереш.

Видях, че по пътеката се задават хора. Бяха приятели на Хулу. Двама мексиканци и едно момиче, което бегло познавах. Беше нисичка и носеше готини черни очила, като на Бъди Холи. Приличаше на задръстена ученичка от тийнейджърски филм, която се превръща в суперяка мацка.

Хулу ме запозна с тях и им даде бири. Момичето отказа, извади малка сребърна манерка с водка и ми предложи. Отпих една глътка. Топлата водка не е много приятна, но направих комплимент за манерката, на която бяха гравирани герои от „Парапа Рапър“.

— Японска е — каза тя, докато я осветявах с челника. — Имат страхотни алкохолни продукти, базирани на детски игри. Тотално извращение.

Представих се.

— Анджи — каза тя и се здрависахме. Ръката ѝ беше суха, топла и с къси нокти. Хулу ме запозна и с момчетата, с които беше приятел от четвърти клас. Появиха се още хора. Пет, десет, двайсет. Вече бяхме сериозна група.

Бяхме им казали да дойдат до 9:30 и изчакахме до 9:45 да видим кой ще се появи. Почти три четвърти бяха приятели на Хулу. Бях поканил всички, на които имах доверие. Или бях по-дискриминативен от него, или не бях толкова популярен. Като ми каза, че напуска, реших, че вероятно не е бил достатъчно придирчив. Ядосах се, но се стараех да не го показвам. Концентрирах се върху социализирането с хората. Но той не беше глупав. Видя какво става и определено се подразни. Добре.

Покатерих се на една руина.

— Здравейте! — Някои от близкостоящите ми обърнаха внимание, но по-далечните продължаваха да си говорят. Вдигнах ръце като футболен съдия, но беше твърде тъмно, за да ме видят. Накрая се сетих да осветя всеки с челника си. Постепенно тълпата утихна.

Приветствах ги и благодарих, че са дошли. След това ги помолих да се приближат, за да им обясня за какво става дума. Виждах, че са заинтригувани от секретността и леко замаяни от бирата.

— И така. Всички ползвате Екснет. Не е съвпадение, че тази мрежа се появи, след като СВС завладя града. Тя е създадена от организация, бореща се за правото на лична свобода. Предназначението на мрежата беше да ни пази от хрътките на СВС. — С Хулу се бяхме разбрали. Нямаше да признаем, че Екснет е наше дело. Беше твърде рисковано. Вместо това се представяхме за лейтенанти в „армията“ на Мики, натоварени с организирането на местна съпротива.

— Екснет не е чиста — продължих аз. — Може да се ползва от противника. Знаем, че има шпиони на СВС, които го правят. Използват социални методи, за да ни накарат да се разкрием и да ни заловят. Ако искаме Екснет да успее, трябва да измислим как да им попречим да ни шпионират. Трябва ни мрежа в мрежата.

Направих пауза, за да осмислят думите ми. Хулу беше предположил, че няма да реагират леко, като научат, че са включени в революционна организация.

— Няма да ви карам да правите нещо активно. Не е нужно да ходите да заглушавате. Тук сте, защото знаем, че сте печени, и ви вярваме. От вас тази вечер искам вашето доверие. Някой сигурно са запознати с мрежата на доверие и партитата за обмяна на ключове. За останалите ще обясня набързо.

Направих го.

— Искам от вас да поговорите с хората тук и да решите доколко им имате вяра. Ще ви помогнем да си генерирате ключове и да ги обмените.

Това беше сложната част. Нямаше как да накараме хората да си носят лаптопи, а трябваше да направим нещо сложно, което не ставаше с лист и химикалка.

Взех лаптопа, който с Хулу бяхме сглобили предната вечер.

— Вярвам на тази машина. Всеки компонент в нея е поставен от моите ръце. Има чисто нова версия на „ПараноидЛинукс“ и се зарежда от диск. Това може би е най-сигурният компютър на света.

— Има генератор за ключове. Въвеждате някаква безсмислена комбинация и от нея програмата ще създаде личен и обществен ключ. Може да снимате личния ключ с телефона си, след което го изтривате с произволен клавиш. Няма да се запази на диска. После програмата ще покаже обществения ви ключ. Викате всеки от хората, на които вярвате, и заставате до екрана, за да ви снимат и да знаят кой ключ на кого е.

Като се приберете, трябва да конвертирате снимките в ключове. Доста работа е, но се прави само един път. Трябва да внимавате, като ги изписвате, ако сгрешите и един символ, всичко се прецаква. За щастие има начин да разберете дали сте го направили както трябва. Под ключа има по-къс номер, наречен „отпечатък“. След като наберете ключа, може да генерирате отпечатък. Ако двата отпечатъка съвпадат, значи всичко е наред.

Всички се пулеха насреща ми. Вярно, че ги карах да правят нещо странно, но все пак.

11.

Хулу се изправи.

— Тук започва всичко, хора. Така ще разберем на чия страна сте. Може да не искате да излезете на улицата и да ви арестуват за убежденията ви. Но ако имате убеждения, това ще ни го покаже. Мрежата на доверие ще покаже кой е вътре и кой вън. Ако искаме да си върнем свободната страна, трябва да го направим. Трябва ни нещо подобно.

Някой в публиката — Анджи — вдигна ръка с бирена бутилка.

— Може да съм глупава, но не разбирам за какво е всичко това.

С Хулу се спогледахме. Като го организирахме, ни се струваше направо очевидно.

— Екснет не е само начин да играеш безплатни игри. Това е последната свободна комуникационна мрежа в Америка. Последният начин да общувате, без СВС да ви следи. За да стане това, трябва да сме сигурни, че човекът насреща не е шпионин. Трябва да знаем, че хората, с които говорим, действително сте вие. Затова сте тук. Защото ви вярваме. Истински. Вярваме ви с цената на живота си.

Някои от хората се разшумяха. Това прозвуча мелодраматично и глупаво.

Изправих се на крака.

— Когато избухнаха бомбите… — започнах и усетих как нещо засяда в гърдите ми. — Когато бомбите избухнаха, четирима от нас бяха на Маркет Стрийт. По някаква причина СВС реши, че сме подозрителни. Сложиха ни качулки на главите, качиха ни на кораб и ни разпитваха с дни. Унижаваха ни. Играеха си със съзнанието ни. След това ни пуснаха. Пуснаха всички освен един. Най-добрият ми приятел. Беше ранен, когато ни арестуваха, и му трябваше лекар. Повече не се появи. Казаха, че изобщо не са го виждали. Заплашиха, че ако кажем на някого, ще ни приберат и ще изчезнем. Завинаги.

Треперех. От срам. Проклетият срам. Хулу ме осветяваше с челника си.

— О, Боже! Вие сте първите, на които го казвам. Ако се разчуе, ще знаят кой го е разкрил. Може да сте сигурни, че ще почукат на вратата ми. — Поех си въздух няколко пъти. — Затова се включих към Екснет. Затова делта на живота ми е да се боря със СВС. С всеки дъх. Всеки ден. Докато отново не бъдем свободни. Сега всеки от вас може да ме вкара в затвора, ако

поиска.

Анджи отново вдигна ръка.

— Няма да те издадем. В никакъв случай. Познавам почти всички тук и мога да гарантирам за тях. Не съм сигурна на кого да вярвам, но знам на кого да не вярвам. На старите хора. Нашите родители, възрастните, когато разберат, че някой е шпиониран, си мислят, че е лош човек. Когато някой е арестуван и хвърлен в таен затвор, за тях той винаги е някой „друг“ — цветнокож, младеж или чужденец. Забравили са какво е да си на нашата възраст, да си обект на подозрение през цялото време! Колко често ви гледат в автобуса, сякаш току-що сте одрали кученце? По-лошото е, че остаряват все по-млади. Преди казваха: „Не вярвай на никого над трийсет“. Аз казвам: „Не вярвай на никое копеле над двайсет и пет!“

Това предизвика смях и тя също се засмя. Беше красива по някакъв странен начин, с издължено лице и челюст.

— Не се шегувам. Помислете си. Кой е избрал тези задници? Кой им позволи да превземат града ни? Кой гласува да сложат камери в класните стаи и да ни следят с чипове в градския транспорт и колите? Не е бил някой шестнайсетгодишен. Може да сме тъпи, може да сме млади, но не сме боклуци.

— Искам това на тениска — казах аз.

— Би се получило готино. — Размениxме си усмивки.

— Откъде да си взема ключове? — Анджи извади телефона си.

— Ще го направим ей там, до пещерите. Ще наглася всичко и после може да покажеш обществения си ключ на останалите, за да го запишат.

Повиших глас.

— Още нещо! Боже, не мога да повярвам, че го забравих. Изтрийте снимките, щом запишете ключовете. Последното, което искаме, е в мрежата да плъзнат снимки как заговорничим.

Чу се добронамерено подхилкване и Хулу изгаси светлината. За момент не виждах нищо, но постепенно очите ми привикнаха и тръгнах към пещерата. Някой вървеше зад мен. Анджи. Усмихнах се и тя ми отвърна, а зъбите й се белнаха в мрака.

— Благодаря. Беше страхотна.

— Истина ли е това за качулката на главата и останалото?

— Да. Случи се. Не го бях казвал на никого, но е истина. — Замислих се за момент. — Мълчах толкова време, че вече ми се струва като лош сън. Но е истина. — Изкачих се в пещерата. — Доволен съм, че накрая го споделих. Още малко и щях да започна да се съмнявам в собствения си разум.

Сложих лаптопа на една суха скала и го стартирах от диска.

— Ще рестартирам за всеки човек. Това е стандартен „ПараноидЛинукс“, но ще трябва да приемете думата ми.

— Майната му — отвърна тя. — Нали всичко е заради доверието.

— Да — казах аз. — Доверие.

Дръпнах се малко назад, докато тя работеше с генератора на ключове. Слушах тракането на клавиатурата, плисъка от прибоя и шума от купона.

Анджи се появи, носеше лаптопа. На него с големи светещи букви бяха изписани общественият й ключ, отпечатъкът и имейлът. Вдигна екрана до лицето си и зачака да извадя телефона си.

— Зеле.

Снимах я и прибрах апарата в джоба си. Тя тръгна към останалите, за да я снимат и те. Беше забавно. Анджи беше много харизматична. Не искаш да се смееш на нея, а с нея. И наистина беше забавно. Обявявахме тайна война на тайната полиция. За кои, по дяволите, се мислехме?

Това продължи още час. Всички си правеха ключове и се снимаха. Познавах много от тях. Някои бях поканил лично, други бяха приятели на приятели. Тази нощ всички станахме другари. Всички бяха добри хора.

Щом приключиха, Хулу отиде да си генерира ключ и като се върна, се усмихваше глуповато. Вече не му се сърдех. Правеше каквото трябва. Знаех, че каквото и да казва, винаги ще се притече на помощ. Двамата бяхме преминали през затвора на СВС. Ван също. Каквото и да станеше, бяхме свързани завинаги.

Направих своя ключ и тръгнах да обикалям тълпата. След това се покатерих на руината, от която бях говорил, и отново привлякох вниманието им.

— Мнозина от вас са забелязали, че в процедурата има един сериозен пропуск. Ами ако на този лаптоп не може да се вярва? Ами ако записва нашите инструкции? Ами ако ни шпионира. Ами ако на мен и Хосе-Луис не може да се вярва?

Още одобрителни подсмихвания. По-топли, под влияние на бирата.

— Сериозен съм. Ако сме от другата страна, това може да докара неприятности за всички. Може би дори затвор.

Смехът стана по-нервен.

— Ето защо ще направя това. — Взех чука, който бях заел от инструментите на баща ми. Сложих лаптопа на скалата и замахнах, а Хулу проследи движението ми с челника. Винаги съм мечтал да потроша лаптоп с чук и сега имах тази възможност. Чувствах се перверзно добре. И зле.

Тряс! Екранът се строши на множество парчета и разкри клавиатурата. Продължих да удрям, докато не счупих и нея и стигнах до дъното и хард диска. Тряс! Прицелих се с всичка сила в харда. Трябваха ми три удара, за да счупя кутията и да стигна до по-крехките части. Натроших всичко на малки парчета и го сложих в торба за боклук. Хората така крещяха, че се притесних, че някой в имението на хълма може да ни чуе и да викне ченгетата.

— Добре! Сега ако някой иска да дойде с мен, мисля да ги накисна в солена вода за десетина минути.

В началото нямаше желаещи, но после Анджи дойде и хвана ръката ми с топлата си длан.

— Това беше страхотно — прошепна тя в ухото ми и тръгнахме към морето.

Беше тъмно и опасно, въпреки че имахме челници. Беше достатъчно трудно да се ходи по хлъзгавите камъни и без да носиш торба с натрошена електроника. Подхлъзнах се и щях да падна, но Анджи ме задържа с изненадваща сила. Придърпа ме към себе си и усетих парфюма ѝ. Миришеше на нова кола. Обичам тази миризма.

— Благодаря. — Погледнах я в очите, уголемени от очилата с черни рамки. Не можах да различа цвета им, но подозирах, че са тъмни като косата ѝ. Имаше средиземноморски вид. Може би беше с гръцка, испанска или италианска кръв.

Клекнах и потопих торбата в морето. Успях да си намокря обувката и изпсувах, а Анджи се засмя. Не бяхме си казали нищо, откакто тръгнахме към океана. Имаше нещо магическо в тишината.

До този момент бях целувал три момичета през живота си, без да броим последния път в училище, когато ме посрещнаха като герой. Това не е голяма бройка, но не е и малка. Мисля, че имам добър радар за момичета и можех да я целуна в онзи момент. Не беше „яка“ в традиционния смисъл, но кой може да устои на нощ, плаж и момиче. Освен това беше умна, страстна и отдадена.

Но не я целунах, нито ѝ хванах ръката. Изпитвахме нещо като духовно преживяване. Прибоят, нощта, скалите и нашето дишане. Моментът се проточи. Въздъхнах. Беше тежък ден. Тази нощ ме очакваше доста работа. Трябваше да препиша всички ключове и да започна мрежата на доверие.

Тя също въздъхна.

— Да вървим — казах аз.

— Аха.

Върнахме се. Беше готина вечер.

Хулу изчака приятеля на брат му да дойде за сандъците с бира. Аз тръгнах с останалите към най-близката спирка и се качих в автобуса. Естествено никой от нас не ползваше карта. По това време екснетърите клонираха чужди чипове по няколко пъти на ден, приемайки нова самоличност за всяко пътуване.

Беше трудно да останем спокойни. Бяхме подпийнали и лицата ни изглеждаха смешни на ярката светлина. Разшумяхме се и шофьорът на два пъти ни каза да се успокоим. Третия път ни нареди да млъкнем и заплаши, че ще извика полиция.

Това ни развесели още повече и слязохме, преди да изпълни заплахата. Намирахме се в Норт Бийч, а там има много автобуси, таксита и влакове. Постепенно групата ни се раздели.

Прибрах се вкъщи, пуснах ексбокса и започнах да въвеждам ключове от телефона си. Това беше монотонна хипнотизираща работа. Бях леко пиян и почти се унесох.

Тъкмо се готвех да го изключа, когато се появи прозореца на месинджъра със съобщение:

— Здр!

Никът „Спексгърл“ не ми беше познат, но имах идея кой може да е.

Отвърнах предпазливо.

— Здрасти.
— Аз съм, от тази вечер.

Тя пусна криптиран текст. Вече бях записал обществения й ключ и пробвах да разкодирам съобщението с него.

— Аз съм, от тази вечер.

Тя беше!

— Радвам се, че си тук.

Криптирах съобщението и й го изпратих.

— Беше ми приятно да се запознаем.
— И на мен. Рядко се срещат умни пичове, които са готини и социално отговорни. Боже, човече, не ми оставяш голям шанс!

Сърцето ми затупка.

— Ехо. Чук-чук. Това нещо работи ли? Не съм родена тук, но ще умра тук. Вися от цяла седмица.

Разсмях се на глас.

— Тук съм, тук съм. Хиля се и ми е трудно да пиша.

— Е, поне още съм забавна.

— Наистина ми беше много приятно да се запознаем.

— Обикновено е така. Къде ще ме водиш?

— Да те водя ли?

— Къде ще е следващото ни приключение?

— Ами не съм планирал нищо.

— Добре, тогава аз ще те изведа. Петък. Долорес Парк. Нелегален концерт на открито. Бъди там или си додекахедрон.

— Какво?

— Ти не четеш ли из Екснет? Навсякъде има реклами. Чувал ли си за „Скоростни курви“?

Почти се задавих. Това беше бандата на Труди Ду. Жената, която плащаше на мен и Хулу да пишем код за независимата мрежа.

— Да, чувал съм ги.

— Ще правят голямо шоу и вече са привлекли петдесетина банди. Ще свирят на тенис кортовете. Имат си камиони с апаратура и ще забиват цяла нощ.

Имах чувството, че съм живял в пещера. Как го бях пропуснал? На път за училище минавах покрай една анархистка книжарница. На нея имаше плакат на стара революционерка, на име Ема Голдман. На него пишеше: „Ако не мога да танцувам, не искам да съм част от революцията ти“. Впрягах цялата си енергия да организирам борците чрез Екснет, но това беше много по-готино. Голям концерт. Нямах представа как се организира, но бях доволен, че някой друг има.

Бях дяволски горд, че използват Екснет за тази цел.

На другия ден бях като зомби. С Анджи бяхме чатили — флиртували — до четири часа. За щастие беше събота и успях да поспя малко, но заради махмурлука и недоспиването не можех да сътворя две смислени изречения.

По обед успях да се надигна и излязох. Затътрих се към

турчина, за да си взема кафе. Винаги когато бях сам, ходех при него. Все едно бяхме част от някакъв таен клуб.

По пътя имаше множество нови графити. Тези в Мишън ми харесваха заради стила и сарказма. Радвах се, че кварталните художници продължават да творят под носа на СВС. Предполагам, че това беше друг вид Екснет. Сигурно си имаха начини да разбират къде може да се рисува и къде няма камери. Забелязах, че много от наблюдателните камери бяха напръскани със спрей.

Може би използваха Екснет!

На оградата на един автосервиз с големи букви беше написано: НЕ ВЯРВАЙ НА НИКОГО НАД 25.

Спрях се. Нима някой от моето парти беше дошъл тук през нощта? Доста хора бяха от този квартал.

Взех кафе и се помотах из града. Мислех си, че трябва да се обадя на някого и да идем на кино или нещо подобно. Преди все така правехме. Но на кого да се обадя? Ван ми се сърдеше. Още не бях готов да говоря с Хулу, а Дарил…

Не можех да се обадя и на Дарил…

Върнах се вкъщи и се зарових в блоговете в Екснет. Те са принципно анонимни, освен ако авторът не е толкова тъп, че да си напише името. Повечето бяха аполитични, но имаше и доста актуални. Говореха за училищата и несправедливостите в тях. Говореха за ченгета и проследяване.

Оказа се, че от седмици има планове за концерта. Идеята беше прераснала в пълнокръвно движение под носа ми. Концертът също се казваше „НЕ ВЯРВАЙ НА НИКОГО НАД 25“.

Това обясняваше откъде го е чула Анджи. Девизът беше добър.

Понеделник сутринта реших да се отбия в анархистката книжарница и да си взема плакат с Ема Голдман.

Завих по 16-а на път за училище и оттам по „Валенсия“. Книжарницата беше затворена, но проверих работното време.

Докато се спусках по „Валенсия“, с изненада установих колко стоки с НЕ ВЯРВАЙ НА НИКОГО НАД 25 има. Магазините бяха изложили кутии за обед, шапки, тениски и всякакви дреболии с този надпис. Хипарските магазини ставаха все по-бързи. В понеделник някой простак в „ЮТуб“ се изстрелва с реактивна раница с газирана вода, а във вторник вече можеш да си купиш тениска с лика му.

Въпреки това беше забележително, че нещо от Екснет се е разпространило по магазините.

Добрите новини пътуват бързо.

Девизът беше написан и на дъската в часа по социални науки. Седяхме на чиновете и се усмихвахме. Надписът сякаш също ни се усмихваше. Имаше нещо весело в това, че можем да си вярваме и врагът е идентифициран. Знаех, че не е съвсем така, но въпреки това.

Мис Галвес влезе, извади лаптопа си и го включи. Взе тебешира и се обърна към дъската. Всички се засмяхме. Добронамерено, но се засмяхме.

Тя се обърна с усмивка.

— Явно инфлацията е ударила и авторите на девизи. Колко от вас знаят откъде идва тази фраза?

Спогледахме се.

— От хипитата — каза някой и се засмяхме в хор. Сан Франциско беше пълен с хипита. От старите друсалки с дълги бради и коси до хлапета, които си падаха повече по дрехите и играеха хек, вместо да протестират.

— Да, от тях. Но днес, като чуем за хипита, се сещаме само за дрехите и музиката. Те обаче са само малка част от онова, което направи ерата на шейсетте значима.

Чували сте за движението за граждански права, което сложи край на сегрегацията. Бели и черни хлапета, пътуващи с автобуси из Юга, за да набират избиратели срещу расизма. Калифорния е мястото, където се появиха главните лидери. Винаги сме били по-политически настроени от останалата част на страната. Тук чернокожите получаваха еднакви профсъюзни права с белите и бяха по-добре от събратята си в южните щати.

Студентите от Бъркли набираха активисти чрез информационните табла в кампуса, на „Банкрофт“ и Телеграф Авеню. Може би сте ги виждали, защото те са там и до днес.

Кампусът се опита да ги спре. Ръководството на университета забрани политическата активност, но хлапетата не спираха. Полицаите опитаха да арестуват момче, което раздаваше литература, но 3000 студенти обградиха буса и не му позволиха да потегли. Не позволиха да изпратят хлапето в затвора. От покрива на буса държаха речи за Първата поправка и свободата на словото.

Това наелектризира Движението за свобода на словото. Даде началото на хипитата, въпреки че имаше и други радикални организации. Чернокожите имаха „Черните пантери“. По-късно се появи движение за правата на гейовете, „Розовите пантери“. Имаше и женски групи, дори лесбийки сепаратисти, които искаха прогонване на мъжете! Появиха се и ийпита[8]. Чували ли сте за ийпитата?

— Те не опитаха ли да левитират Пентагона? — Бях гледал

документален филм за това.

Тя се засмя.

— Бях забравила! Да, това са те! Бяха като много политически активни хипита, но не така сериозни като в наше време. Непрекъснато измисляха закачки. Наляха пари, за да съборят борсата в Ню Йорк. Обградиха Пентагона със стотици протестанти и изрекоха магическо заклинание за левитация. Пръскаха се с водни пистолети с фалшиво LSD и се преструваха на надрусани. Бяха забавни, правеха страхотна телевизия. Един клоун, Уейви Грейви, накара стотици протестиращи да се облекат като Дядо Коледа, за да може по новините да покажат как полицията бие и арестува Добрия старец. Успя да мобилизира много хора.

Върховият им момент беше Националният демократичен конгрес през 1968-а, когато призоваха за демонстрации срещу Виетнамската война. Хиляди демонстранти се изсипаха в Чикаго, спяха по парковете и правеха протести. Имаха много странни методи. Дори издигнаха прасе на име Пигасус за кандидат-президент. Биеха се често с полицаите, но чикагската полиция нямаше достатъчно акъл да не закача репортерите. Пребиха няколко журналисти и медиите показаха какво се случва по тези демонстрации. Нацията видя как полицията пребива децата ѝ. Нарекоха го полицейски бунт.

Ийпитата обичаха да казват: „Не вярвай на никого над 30“. Според тях хора, които са родени по времето, когато Америка е воювала с нацистите, не разбират, че може да обичаш родината си, но да не искаш да се биеш с виетнамците. Те смятаха, че като станеш на трийсет, схващанията ти се вкостеняват и не можеш да разбереш защо хлапетата протестират по улиците.

— Сан Франциско беше от основните им бази — продължи тя. — Тук се създадоха революционни армии. Някои взривяваха сгради и обираха банки за каузата си. Мнозина пораснаха и се кротнаха, а други отидоха в затвора. Някои от изключените от университетите направиха невероятни неща. Например Стив Джобс и Стив Возняк създадоха „Епъл“.

Стана ми доста интересно. Знаех по малко за тези неща, но никой не ми го беше разказвал така. Или пък тогава не е имало значение като сега. Изведнъж скорошните улични демонстрации на възрастните вече не ми се струваха толкова глупави. Може би имаше място за такива действия в движението „Екснет“.

Вдигнах ръка.

— Спечелиха ли? Ийпитата победиха ли?

Тя ме изгледа продължително, сякаш обмисляше отговора. Никой не продумваше. Всички чакахме какво ще каже.

— Не загубиха. Просто позападнаха. Някои отидоха в затвора заради наркотици и други неща. Други се промениха и станаха юпита. Заговориха колко глупави са били и колко хубаво нещо е алчността. Но ийпитата промениха света. Виетнамската война свърши и безумното подчинение, което хората наричаха патриотизъм, отшумя. Чернокожите, жените и хомосексуалистите получиха права. Мексиканците и инвалидите също. Ийпитата създадоха традиция в гражданските свободи. Днешните протестни движения са техни директни наследници.

— Не мога да повярвам, че говорите така за тях — обади се Чарлз. Беше се навел толкова напред, че почти се бе изправил, слабото му лице беше почервеняло. Имаше големи влажни очи и едри устни и приличаше на риба.

Мис Галвес се напрегна, но му кимна.

— Продължи, Чарлз.

— Описахте терористи. Истински терористи. Казахте, че взривявали сгради и опитали да съборят борсата. Биели се с полицията и й пречели да арестува престъпници. Те са ни атакували.

Мис Галвес кимна бавно. Виждах, че се чуди как да удържи Чарлз, който бе на път да се пръсне.

— Чарлз повдига добър въпрос. Ийпитата не бяха чужди агенти, те бяха американски граждани. Като казваш, че са ни нападнали, трябва да си наясно кои са „те“ и кои сме „ние“. Когато става дума за твои сънародници…

— Глупости! — извика той. — Тогава сме воювали. Тези хора са помагали на врага. Лесно се различават. Ако подкрепяш Америка, си наш. Ако подкрепяш хората, които стрелят по американци, си против нас.

— Някой иска ли да коментира това?

Няколко ръце се вдигнаха. Мис Галвес кимна. Някои хора казаха, че виетнамците са стреляли по американци, защото те са отишли в джунглите им с оръжие в ръка. Други смятаха, че Чарлз има право и на хората не бива да бъде позволявано да правят незаконни неща.

Получи се добър дебат, ако не броим Чарлз, който крещеше и прекъсваше всички. Мис Галвес го помоли да изчака реда си, но той не искаше и да чуе.

Аз търсех нещо на лаптопа си.

Открих го, изправих се и мис Галвес ме погледна с очакване. Останалите също замълчаха. Дори Чарлз се обърна към мен с изпълнени с омраза очи.

— Искам да цитирам нещо: „Правителствата са избрани от хората и черпят правомощията си от тях, така че, когато една

форма на управление стане деструктивна, хората имат право да я променят или да я премахнат и да създадат ново управление, полагайки основите му на принципи, които според тях биха дали най-добър ефект за тяхната безопасност и щастие.“

12.

Мис Галвес се усмихваше широко.

— Някой знае ли откъде е това?

— Декларацията за независимостта — отвърнаха няколко души в хор.

Аз кимнах.

— Защо ни го прочете, Маркъс?

— Защото изглежда, че основателите на тази страна са смятали, че едно правителството трябва да функционира, докато вярваме, че работи за нас. Когато изгуби доверието ни, трябва да го свалим.

Чарлз поклати глава.

— Това е било преди стотици години! Сега нещата са различни!

— С какво?

— Като начало, вече нямаме крал. Те са говорили за управление, което съществува само защото прадядото на някакъв смотаняк е вярвал, че Господ го е поставил начело, и е избил всички несъгласни. Ние си имаме демократично избрано правителство.

— Аз не съм гласувал за тях.

— И това ти дава право да взривяваш сгради?

— Кой говори за взривяване? Ийпитата и хипитата са вярвали, че правителството е спряло да ги слуша. Виж как се отнасяло с хората, които са събирали гласоподаватели на юг. Биели са ги, арестували са ги.

— Някои дори са убити — допълни мис Галвес. Тя вдигна ръце и изчака с Чарлз да си седнем. — За днес почти свършихме, но искам да ви похваля за един от най-интересните часове, в които съм присъствала. Получи се чудесна дискусия и научих много от всеки от вас. Надявам се и вие да сте научили нещо. Благодаря за приноса ви. Имам допълнително задание за тези, които искат малко предизвикателство. Напишете есе, сравняващо политическия отговор на антивоенните движения в миналото и гражданските протести против сегашната Война срещу терора. Нека да е поне три страници, но не бързайте. Интересно ми е да видя какво ще напишете.

Звънецът удари и всички станаха. Аз изчаках мис Галвес да ме забележи.

— Кажи, Маркъс?

— Това беше невероятно. Не знаех тези неща за шейсетте.

— Както и за седемдесетте. Сан Франциско винаги е бил

интересно място, с напрегната политическа обстановка. Хареса ми как намеси Декларацията. Наистина умен ход.

— Благодаря. Просто ми хрумна. Досега не се бях замислял дълбоко над тези думи.

— Всеки учител обича да чува това, Маркъс. — Тя ми стисна ръката. — Нямам търпение да прочета есето ти.

Купих плаката на Ема Голдман и го окачих над бюрото си. Взех си и тениска НЕ СЕ ДОВЕРЯВАЙ, на която имаше картинка как Гровър и Елмо изхвърлят възрастните Гордън и Сюзън от улица „Сезам“. Това ме накара да се засмея. По-късно разбрах, че е имало шест фотошоп конкурса и нетът беше пълен със стотици картинки.

Мама сбърчи вежди, като видя тениската, а татко ми изнесе лекция да не си търся белята. Почувствах се леко възмезден от реакцията му.

Анджи се появи онлайн и отново флиртувахме до късно през нощта. Белият ван с антените се появи пак и аз изключих ексбокса, докато отмине. Вече бяхме свикнали с това.

Анджи беше много развълнувана заради партито. Очертаваше се да бъде чудовищно. Имаше толкова много записани банди, че говореха за втора сцена.

— Как са получили разрешително да дънят цяла вечер в парка? Наоколо е пълно с къщи.

— Раз-ре-ше-ние? Какво е „раз-ре-ше-ние“? Обясни ни, чо-ве-ко.

— Иха, значи е нелегално?

— А, добър ден. Да не се притесняваш да нарушиш закона?

— Спипа ме.

Ха-ха.

Въпреки това бях малко нервен. Щях да водя страхотно момиче на среща през уикенда. Е, технически тя щеше да ме води на нелегален концерт в центъра на оживен квартал.

Със сигурност щеше да е интересно.

Интересно.

Хората се стичаха в Долорес Парк целия неделен следобед, смесваха се с играчите на фризби и кучкарите. Някои от тях също играеха фризби и разхождаха кучета. Не беше много ясно как ще протече концертът, но имаше доста униформени и цивилни

полицаи. Цивилните се познаваха лесно, защото подобно на Сопола и Бенката приличаха на селяни от Небраска. Здрави мъжаги с къси коси и мустаци. Мотаеха се наоколо и не им беше комфортно с шорти и широки тениски, които несъмнено прикриваха колани с екипировка.

Долорес Парк е красив и слънчев, с много палми, тенис кортове, хълмове и дървета, на които да се катериш. Бездомните спят там нощно време, но в целия град е така.

С Анджи се срещнахме пред анархистката книжарница по мое предложение. Като се замисля сега, беше очевидно, че съм го избрал, за да се изперча пред мацката, но тогава можех да се закълна, че съм го предложил, защото мястото е удобно. Когато се появих, тя четеше книга, озаглавена „Срещу стената, шибаняко“.

— Яко. С тази уста ли целуваш майка си?

— Ами твоята не се оплаква — отвърна тя. — Всъщност е за група, подобна на ийпитата, но от Ню Йорк. Те използвали „шибаняк“ за фамилно име. Например Бен Шибаняка. Идеята била да създават новини с имена, които няма как да се публикуват, само за да се ебават с медиите. Доста е забавно. — Тя остави книгата на рафта и се зачудих дали да я прегърна. Хората в Калифорния се прегръщат на посрещане и изпращане, през цялото време. Понякога се целуват и по бузата. Много е обърквашо.

Анджи разреши проблема ми, като ме прегърна, целуна ме здраво по бузата и ми духна във врата. Засмях се и я избутах.

— Искаш ли бурито?

— Това въпрос ли е, или потвърждение на очевидното?

— Нито едното. Това е заповед.

Купих няколко лепенки ТЕЛЕФОНЪТ СЕ ПОДСЛУШВА, които бяха идеални за уличните автомати.

В Мишън още имаше хора, които не можеха да си позволят мобилни телефони.

Излязохме и обясних на Анджи как е изглеждал паркът.

— Сигурна съм, че из целия квартал са паркирани от онези камиони. За да им е по-удобно да те арестуват.

— Хм. — Огледах се. — Надявах се да кажеш друго. Например: няма начин да направят подобно нещо.

— Не мисля, че това е идеята. Целта е да съберем множество цивилни, за да се наложи ченгетата да решат дали да се отнасят с тях като с терористи. Нещо като заглушаването, но с музика, а не с техно джаджи. Ти заглушаваш, нали?

Понякога забравям, че не всички познати са наясно, че Маркъс и Мики са един и същи човек.

— По малко.

— Това е като заглушаването, но със страхотни групи.

— Разбирам.

Заведенията за бурито в Мишън са институция. Самото бурито е евтино, гигантско и вкусно. Представете си тръба колкото снаряд от базука, пълна с пикантно месо, гуакамоле, салца, домати, пържен боб, ориз, лук и силантро. Приличат на „Тако Бел“, колкото ламборджини на количка за голф.

В Мишън има около двеста подобни заведения. Всички са грозни, с неудобни столове, минимален декор, предимно електрически холограми на Исус и Мария, и шумна мариачи музика. Това, което ги отличава, е какво екзотично месо предлагат. В най-автентичните места сервират мозък и език. Аз не си поръчвам, но си е друго да знаеш, че има.

Мястото, където отидохме, предлагаше мозък и език, но не си поръчахме. Аз си взех карне асада, а Анджи кълцано пилешко плюс хорчата за двамата.

Щом седнахме, тя разви своето бурито и извади от чантата си малък стоманен флакон, който приличаше на спрей за самозащита. Прицели се в буритото и го напръска с червена мазна течност. Очите ми почнаха да сълзят.

— Какво, по дяволите, правиш с бедното беззащитно бурито?

Тя се усмихна хищно.

— Пристрастена съм към пикантната храна. Това е капсациново олио.

— Капсацин…

— Това, което слагат в лютивия спрей. Само че е малко по-разредено. И много по-вкусно. Представи си каджунски лют сос.

Очите ми се насълзиха само като си го помислих.

— Шегуваш се. Няма да го изядеш.

Тя присви вежди.

— Не ме предизвиквай, синко. Само гледай.

Зави внимателно буритото, сякаш наркоман си свиваше джойнт. Загъна краищата и го уви във фолиото. След това отвори единия край и го приближи към устата си.

Не вярвах, че ще го направи. Та тя беше напръскала вечерята си с истинско оръжие за борба с безредиците.

Отхапа. Сдъвка. Преглътна. Създаваше впечатление на искрена наслада.

— Искаш ли да пробваш? — попита невинно.

— Аха. — Обичам пикантна храна. Винаги си поръчвам четири чушки в кърито в пакистанските заведения.

Отвих фолиото и отхапах здраво.

Голяма грешка.

Познато ли ви е онова чувство, когато прекалите с уасаби или нещо подобно? Синусите и трахеята ви се затварят едновременно и главата ви се пълни с нажежен въздух, а очите и носът ви потичат. Сякаш ви излиза пара от ушите, като на анимационните герои.

Това беше много по-лошо.

Все едно да си сложиш ръката на котлона. Но не само ръката, а цялата глава и хранопровода. Започнах да се потя и да се давя.

Анджи ми подаде безмълвно хорчатата. Успях да захапя сламката и пресуших половината на един дъх.

— Има скала, скалата на Сковил, по която маниаците измерват лютивината. Чистият капсацин е около 15 милиона сковила. Табаското е към 2500. Лютият спрей е в рамките на три милиона. Моето е само към 100 000. Открих го миналата година. Ако е по-силно, стига до към половин милион, а това е страшно люто. При подобна температура мозъкът ти направо се къпе с ендорфини. По-добър наркотик от хашиша. Освен това е полезно.

Почти успях да възстановя дишането си.

— Разбира се, като отидеш в кенефа, е доста парещо. — Тя ми намигна.

Ох!

— Ти си ненормална.

— Странни думи от човек, чието хоби е да сглобява лаптопи и да ги троши.

— Туше — признах аз и докоснах челото си.

— Искаш ли още? — Анджи протегна флакона.

— Пас — отвърнах бързо и двамата се засмяхме.

Когато излязохме от ресторанта и тръгнахме към Долорес Парк, тя ме хвана през кръста. Открих, че е с точно нужния ръст, за да сложа ръка на раменете ѝ. Това беше ново. Не съм висок и момичетата, с които излизах на срещи, все бяха колкото мен. Тийнейджърките растат по-бързо от момчетата, което е жестока шега на природата. Сега беше приятно.

Завихме по 20-а улица и тръгнахме към Долорес Парк. Още на първата крачка чухме шума. Беше като жуженето на милиони пчели. Осъзнах, че хората са станали сто пъти повече, отколкото преди да се срещна с Анджи.

Гледката накара кръвта ми да закипи. Беше красива, прохладна вечер и щяхме да купонясваме здраво. Сякаш няма утре. „Яж, пий и се весели, защото утре ще се мре.“

Забързахме, без да говорим повече. Имаше много напрегнати полицаи, но какво, по дяволите, можеха да направят? Паркът беше пълен с хора. Не съм добър в преброяването на тълпи. Вестниците, които после цитираха организаторите, споменаваха

20 000 души. Според полицаите бяха 5000. Може би сме били към 12 500.

Както и да е. Никога не бях попадал сред толкова хора, особено на нелегално събитие.

Смесихме се с тълпата. Имах чувството, че няма никой над двайсет и пет. Всички се усмихваха. Имаше даже малки деца на по десет-дванайсет години. Това ме успокои. Нямаше да направят някоя глупост, щом сред тълпата имаше деца. Никой не иска да гледа как бият хлапета. Това щеше да е една празнична пролетна вечер.

Реших, че трябва да се замъкнем до тенис кортовете. Тръгнахме натам и за да не се изгубим, се хванахме за ръце. Разбира се, за целта не беше нужно да сплитаме пръсти. Направихме го за удоволствие. Беше много приятно.

Групите се намираха в тенис кортовете, заедно с китари, пултове и пълен комплект барабани. По-късно в Екснет открих клипче как внасят всичко нелегално. Парче по парче в спортни сакове или под дрехите си. Имаше големи тонколони, а до тях… купчина акумулатори. Засмях се. Гениално! Ето как щяха да захранят всичко. Виждах, че акумулаторите са от хибридна кола, вероятно от „Приус“. Някой беше изкормил екомобил, за да захрани днешното събитие. Покрай оградата имаше още акумулатори и всички бяха навързани във верига. Направо не можех да ги пребroя! Боже! Тези неща тежаха сигурно към тон.

Нямаше начин да са организирали всичко, без да ползват поща и комуникационни програми. А тези хора бяха твърде умни, за да го направят в публичната мрежа. Можех да си заложа ботушите, че са ползвали Екснет.

Помотахме се в тълпата, докато бандите се настройваха и си говореха. Видях Труди Ду на кортовете. Все едно беше в клетка, като професионалните кечисти. Косата ѝ се спускаше на яркорозови кичури към кръста. Носеше армейски камуфлажни панталони и огромни ботуши със стоманени върхове. След малко взе тежко рокерско яке и си го сложи като броня. И може би наистина беше броня.

Опитах се да ѝ помахам, за да впечатля Анджи, но тя не ме видя и реших, че изглеждам като тъпак. Енергията на тълпата беше невероятна. Всички сме чували как хората говорят за „енергията“ и „вибрациите“ на голяма тълпа. Но докато не го изпитате, си мислите, че е само образно казано.

Не е. Усмивките са заразни. Всички се поклащат в безшумен ритъм. Смях и шеги. Всеки глас е напрегнат и възбуден, сякаш след миг ще почнат фойерверки. Няма как да не бъдеш част от това. Защото си част от него.

Когато групите започнаха, вече буквално се бях надрусал от вибрациите на тълпата. Откриващото парче беше сръбски турбофолк, на който нямах представа как се танцува. Принципно мога да танцувам само транс (подскачаш и оставяш музиката да те води) и пънк (блъскаш се в погото, докато не те контузят, не се умориш, или и двете). След това бяха хипхопъри от Оукланд, подкрепени от трашметъл банда. По-яко е, отколкото звучи. После малко сладникав поп. След това на сцената излязоха „Скоростни курви“ и Труди Ду взе микрофона.

— Казвам се Труди Ду и вие сте идиоти, ако ми вярвате. Аз съм на трийсет и две и за мен е вече твърде късно. Заседнала съм в старото мислене. Все още приемам свободата си за даденост и позволявам да ми я отнемат. Вие сте първото поколение, което ще отрасне в Гулаг Америка, и знаете, че свободата си струва и последния цент.

Тълпата изрева. Труди свиреше нервни и бързи акорди на китарата си. Басистката, огромна мацка с лесбийска подстрижка, страховити ботуши и усмивка, с която можеш да си отваряш бирата, я поддържаше. Дощя ми се да подскачам. Направих го. Анджи подскачаше до мен. Бяхме мокри и нощта миришеше на пот и марихуана. Навсякъде около нас имаше подскачащи тела.

— Не вярвай на никого над 25! — извика тя.

Ние изревахме. Бяхме като огромно ръмжащо животно.

— Не вярвай на никого над 25!

— Не вярвай на никого над 25!

— Не вярвай на никого над 25!

— Не вярвай на никого над 25!

— Не вярвай на никого над 25!

— Не вярвай на никого над 25!

Тя заби няколко по-тежки акорда и другата китаристка, дребна мацка с множество пиърсинги, започна соло.

— Това е нашият шибан град! Нашата шибана страна. Никой терорист не може да ни ги отнеме, докато сме свободни. Ако не сме свободни, терористите печелят! Върнете си я! Върнете си я! Вие сте достатъчно млади и глупави, за да не знаете, че не може да спечелите. Само вие можете да ни поведете към победа! Върнете си я!

— ВЪРНЕТЕ СИ Я! — изкрещяхме ние. Труди засвири здраво, а ние продължавахме да крещим тези думи. Тогава стана наистина ШУМНО.

Танцувах, докато не се уморих до смърт. Анджи подскачаше до мен. Технически, през последните няколко часа бяхме

притискали тела, но, ако щете вярвайте, нямаше никакъв сексуален намек. Танцувахме, изгубени в ритъма, и крещяхме — „ВЪРНЕТЕ СИ Я! ВЪРНЕТЕ СИ Я!“

Когато се уморих, я хванах за ръката и тя ме стисна. Сякаш я държах да не падне от покрив на сграда. Завлече ме към края на тълпата, където беше по-хладно. Студеният ветрец охлади потта ми и веднага ми стана студено. Потреперихме и Анджи ме хвана през кръста.

— Стопли ме. — Не ми трябваше подканяне. Веднага я прегърнах. Сърцето й биеше в ритъма на сцената, откъдето се чуваше някакъв брейк.

Миришеше на пот и ароматът ми харесваше. Знаех, че и аз мириша. Носът ми беше на темето й, а нейният някъде на ключицата ми. Тя вдигна ръце към врата ми.

— Наведи се, че не си нося стълба. — Опитах да се усмихна, но е трудно, когато се целуваш.

Както казах, досега се бях натискал с три момичета. Две не бяха целували никого преди това. Третата ходеше на срещи още от дванайсетгодишна. Определено имаше опит.

Но никоя не се целуваше като Анджи. Устата й беше мека като узрял плод и не си тикаше езика в моята, а го плъзгаше и засмукваше устните ми. Чух се, че стена, и я притиснах по-силно.

Внимателно се свлякохме на тревата. Прегръщах ме се и се целувахме. Околният свят изчезна и останаха само целувките.

Ръцете ми се плъзнаха по задника й, по кръста. Под тениската. По топлия й корем. Малко по-нагоре. Тя също изстена.

— Не тук. Да идем ей там. — Посочи към голямата бяла църква от другата страна на улицата, която даваше името на квартала Мишън. Пресякохме, хванати за ръце. Църквата имаше големи колони на входа. Анджи ме притисна към една от тях и отново придърпа лицето ми. Ръцете ми бързо и смело се върнаха под блузата й. Плъзнах ги отпред.

— Откопчава се отзад — прошепна Анджи в устата ми. Ерекцията ми можеше да троши стъкло. Плъзнах ръце по здравия й гръб и с трепереща пръсти намерих закопчалката. Замотах се малко, мислейки за всичките шеги как мъжете се мъчат със сутиените. Не ме биваше много. Най-сетне го откопчах. Тя изпъшка в устата ми. Отново плъзнах ръце, усетих влагата под мишниците й, но не беше гадно. Леко докоснах гърдите й.

В този момент завиха сирените.

Бяха по-шумни от всичко, което бях чувал. Имаха почти физически ефект, сякаш искаха да ме съборят на земята. Звукът надхвърляше пределите на човешкия слух.

— РАЗПРЪСНЕТЕ СЕ НЕЗАБАВНО. — Сякаш гласът на Бог

прогърмя в черепа ми.

— ТОВА Е НЕЗАКОННО СЪБИРАНЕ. РАЗПРЪСНЕТЕ СЕ НЕЗАБАВНО.

Групите бяха спрели да свирят. Шумът на тълпата се промени. Стана изплашен. Гневен.

Чу се изщракване и системата от акумулатори задейства колоните.

— ВЪРНЕТЕ СИ Я!

Беше отчаян вопъл, все едно някой се хвърляше от скалите.

— ВЪРНЕТЕ СИ Я!

Тълпата изръмжа и космите по тила ми настръхнаха.

— ВЪРНЕТЕ СИ Я! — викаха хората. — ВЪРНЕТЕ СИ Я! ВЪРНЕТЕ СИ Я! ВЪРНЕТЕ СИ Я!

Полицаите тръгнаха в редица. Носеха пластмасови щитове и шлемове като на Дарт Вейдър, палки и инфрачервени очила. Приличаха на войници от някакъв фантастичен филм. Пристъпиха в унисон, удариха палки в щитовете. Трясък, все едно земята се разцепваше. Нова стъпка, нов трясък. Бяха обградили парка и се приближаваха.

— РАЗПРЪСНЕТЕ СЕ НЕЗАБАВНО — прозвуча отново гласът. Чуваха се хеликоптери. Нямаха светлини. Естествено, летяха с инфрачервени прибори. Придърпах Анджи към вратата на църквата, за да се прикрием.

— ВЪРНЕТЕ СИ Я! — Бунтовният призив на Труди Ду. Чух как тя удари няколко акорда. Включиха се барабаните и тежкият бас.

— ВЪРНЕТЕ СИ Я! — изкрещя тълпата и се понесе към полицейските редици.

Никога не съм бил на война, но мисля, че би изглеждало по този начин. Уплашени хлапета, тичащи през полето към противника, макар да знаят какво ще последва. Тичат и крещят.

— РАЗПРЪСНЕТЕ СЕ НЕЗАБАВНО. — Гласът идваше от камионите, паркирани около парка само преди секунди.

След това падна мъглата. Идеше от хеликоптерите и ние бяхме в самия й край. Имах чувството, че синусите ми са продупчени с шило. Очите ми се подуха и насълзиха и усетих, че се задушавам.

Сълзотворен газ. Не сто хиляди сковила. Милион и половина. Обгазяваха тълпата.

Не видях какво става, но чух, въпреки че с Анджи се давехме и кашляхме. Китарите и барабаните внезапно спряха. Започна кашляне.

След това се чуха писъци.

Те не спряха дълго време. Когато прогледнах отново, полицаите бяха махнали инфрачервените прибори и

хеликоптерите осветяваха парка като в ден. Всички гледаха натам, което беше добра новина, защото така оставахме незабелязани.

— Какво ще правим? — попита Анджи. Гласът й беше напрегнат и уплашен. Аз нямах доверие на моя. Преглътнах няколко пъти.

— Ще се махнем. Не можем да направим друго. Ще си тръгнем. Все едно сме случайни минувачи. Все едно това не ни засяга.

— Няма да стане.

— Нямам друга идея.

— Дали да не избягаме?

— Не. Ако бягаме, ще ни гонят. Вероятно ако вървим, ще ни оставят на мира. Имат да извършат доста арести. Ще са много заети.

Паркът беше пълен със стенещи хора. Полицаите ги извлачваха, връзваха ги с пластмасови белезници и ги хвърляха в камионите като сламени чучела.

— Готова ли си?

— Аха — отвърна тя.

Направихме го. Тръгнахме хванати за ръце, като хора, които се опитват да избегнат неприятност, причинена от друг. Вървяхме с онази походка, когато се правиш, че не виждаш протегнатите ръце на просяците, или не искаш да се замесваш в уличен скандал.

Получи се.

Стигнахме до ъгъла и продължихме. Не се осмелихме да продумаме, преди да изминем няколко пресечки. Тогава изпуснах дъх, не бях осъзнал, че го задържам.

Стигнахме до 16-а и завихме по Мишън Стрийт. Това е доста страшен квартал в два часа след полунощ, но сега ни се стори убежище. Имаше няколко наркомани, проститутки и клошари, но не и полицаи с палки и сълзотворен газ.

— Ох — изпъшках аз. — Искаш ли кафе?

— Искам да се прибера. Друг път ще пием кафе.

— Аха — съгласих се. Тя живееше в Хейес Вали. Видях такси и му махнах. Това е малко чудо. В Сан Франциско рядко се появяват таксита, когато ти трябват.

— Имаш ли пари да се приберeш?

— Да. — Шофьорът ни изгледа през прозореца. Отворих вратата, за да не тръгне.

— Лека нощ.

Тя придърпа лицето ми и ме целуна по устата. Нищо сексуално, но въпреки това много интимно.

— Лека нощ — прошепна Анджи и се качи в таксито.

Тръгнах си с насълзени очи и замаяна глава. Беше ме срам, че оставих всичките екснетъри на милостта на СВС и полицията.

Понеделник сутрин Фред Бенсън стоеше зад бюрото на мис Галвес.

— Мис Галвес повече няма да ви преподава — каза той, щом заехме местата си. Усетих самодоволна нотка в гласа му. Обърнах се към Чарлз. Той сияеше, все едно му бяха подарили най-желания подарък за рождения ден.

Вдигнах ръка.

— Защо?

— Политиката на Борда е да дискутира тези въпроси само със служителя и дисциплинарния комитет. — Изобщо не криеше задоволството си. — Днес ще започнем нов урок, за националната сигурност. Вече имате текстовете. Моля, отворете първия слайд.

На първия слайд беше логото на СВС и имаше заглавие: КАКВО ТРЯБВА ДА ЗНАЕ ВСЕКИ АМЕРИКАНЕЦ ЗА НАЦИОНАЛНАТА СИГУРНОСТ.

Прииска ми се да хвърля лаптопа на земята.

Бях се уговорил с Анджи да се срещнем след училище в едно кафене. Качих се на влака и седнах зад двама костюмари. Четяха „Сан Франциско Кроникъл“, който описваше „младежкия бунт“ в Долорес Парк. Подхилкваха се.

— Все едно са им промили мозъците — каза единият на другия. — Боже, и ние ли сме били толкова глупави?

Станах и се преместих на друга седалка.

13.

— Те са абсолютни курви — пенеше се Анджи. — Всъщност това е обида към честно трудещите се курви. Те са, те са печалбари.

Гледахме купчината вестници, които бяхме взели в кафенето. Всички описваха партито в Долорес Парк и го изкарваха пиянска и наркоманска оргия, в която хлапетата са нападнали полицията. Дори изчисляваха щетите, включително отмиването на остатъците от сълзотворния газ, пристъпите на астма, които бяха препълнили спешните отделения, и задържането на осемстотин арестанти.

Никой не отразяваше нашата страна.

— Е, поне в Екснет го има. — Бях свалил някои влогове, снимки и клипчета на телефона си и й ги показах. Имаше разкази на хора, които са били бити и обгазени. Клипчетата показваха как танцуваме, мирните политически речи и Труди Ду, която ни обясняваше, че сме единственото поколение, годно да вярва в свободата и да се бори за нея.

— Трябва да покажем това на хората — каза Анджи.

— Аха — отвърнах мрачно. — Добра идея.

— Според теб защо пресата не отразява нашата гледна точка?

— Нали каза, че са курви.

— Да, но курвите го правят за пари. Вестникарите ще продават повече, ако има сблъсък. Сега имат само престъпление.

— Разбирам, но защо не го правят? Всъщност репортерите едва се добират до нормалните блогове, какво остава за Екснет. Мрежата определено не е подходяща за възрастни.

— Да. Но можем да оправим това, нали?

— А?

— Да съберем всичко на едно място, с линкове. Някъде, където пресата да види цялата картина. С линкове как се ползва Екснет. Обикновените потребители могат да влязат в мрежата, стига да не се притесняват, че СВС ще ги наблюдава.

— Дали ще проработи?

— Дори да не стане, пак ще е нещо позитивно.

— Но защо мислиш, че ще ни послушат?

— Че кой не би послушал Мики?

Оставих си кафето. Взех телефона и го пуснах в джоба си. Станах, обърнах се и излязох. Тръгнах в произволна посока. Бях пребледнял и стомахът ми гореше.

„Те знаят кой си. Знаят, че си ти.“ Това беше. Щом Анджи беше разбрала, и СВС щеше да успее. Бях обречен. Знаех го от

деня, в който ме пуснаха. Щяха да ме арестуват и да ме пратят при Дарил, завинаги.

Това беше краят.

Анджи почти ме събори на Маркет Стрийт. Беше останала без дъх и изглеждаше ядосана.

— Какъв ти е проблемът, господинчо?

Отблъснах я и продължих.

Тя ме сграбчи отново.

— Спри, Маркъс. Плашиш ме. Говори с мен.

Спрях и я погледнах. Виждах я размазана. Не можех да фокусирам. Искаше ми се да се хвърля пред тролея. По-добре, отколкото да се върна обратно.

— Маркъс! — Тя направи нещо, което бях виждал само по филмите. Удари ми здрав шамар. — Отговори ми, по дяволите!

Погледнах я и вдигнах ръка към бузата си.

— Никой не трябва да знае кой съм. Не мога да го кажа по-просто. Щом ти знаеш, всичко свърши. Щом хората разберат — и край.

— О, Боже, съжалявам. Виж, аз знам само защото изнудих Хулу. След партито те проучих. Исках да видя дали наистина си толкова сладък, или си някакъв психопат. Познавам Хулу отдавна и като го питах за теб, той те превъзнесе до небесата. Но усещах, че премълчава нещо. Познаваме се от много време. Преди ходеше с голямата ми сестра. Знам доста пикантни неща за него. Заплаших да ги разкрия, ако не ми каже.

— И той ме издаде?

— Не. Каза ми да вървя по дяволите. Тогава му разкрих нещо за мен. Нещо, което никой друг не знае.

— Какво?

Тя ме погледна. Огледа се. После отново се обърна към мен.

— Няма смисъл да те заклевам да пазиш тайна. Имам ти доверие.

— Миналата година… — Анджи направи пауза. — Миналата година откраднах стандартните тестове и ги пуснах в мрежата. Беше на майтап. Просто минавах край кабинета на директора и видях, че сейфът е отворен. Имаше шест копия. Пъхнах едното в чантата си и се изнизах. Като се прибрах, ги сканирах и ги качих на датския сървър на Пиратската партия.

— Ти си била?

Тя се изчерви.

— Аха.

— Ебаси! — Това беше огромна новина. Образователният борд твърдеше, че тестовете струват милиони, и му се наложи да ги плати отново след изтичането. Нарекоха го „образователен

тероризъм“. Имаше множество спекулации за политическата мотивация на извършителя. Чудеха се дали е протест на учител, ученик, крадец или пък на недоволен държавен служител.

— Била си ТИ?

— Аз.

— И каза на Хулу, защото…

— Защото исках да го уверя, че мога да пазя тайна. Така, ако си отворех устата, можеше да ме прати в затвора. Даваш малко, получаваш малко. Куид про куо, като в „Мълчанието на агнетата“.

— И той ти каза?

— Не.

— Но…

— Тогава му обясних колко съм хлътнала. Как планирам да се направя на идиот и да ти налетя. Чак тогава ми каза.

Не знаех какво да отвърна. Сведох поглед. Тя сграбчи дланите ми и ги стисна.

— Съжалявам, че го изнудих. Решението трябваше да е твое. Ако въобще поискаш да ми кажеш. Не е моя работа…

— Не. — След като знаех как е разбрала, започнах да се успокоявам. — Няма проблем, че ти знаеш.

— Само аз знам.

— Добре. Ще го преживея. Но има още нещо.

— Какво?

— Няма как да го кажа, без да прозвуча като истински задник, затова ще карам направо. Хората, които ходят, нали се сещаш, някой ден се разделят. Понякога се намразват. Не искам да мисля, че такова нещо може да се случи с нас, но нали разбираш…

— Тържествено обещавам, че каквото и да направиш, няма да издам тайната ти. Изчукай десет мажоретки в леглото ми. Накарай ме да слушам Бритни Спиърс. Строши ми лаптопа с камък и го хвърли в морето! Обещавам. Нищо. Никога.

Отдъхнах си.

— Сега е добър момент да ме целунеш — каза тя.

Следващият ми голям проект като „Мики“ беше да събера цялата информация за концерта в Долорес Парк. Прерових най-големите сайтове, които показваха всичко по хронология, по място, по действие — полицейско насилие, танци, отзиви. Ъплоудах целия концерт.

Занимавах се с това цяла вечер. И следващата. И по-следващата.

Пощата ми беше препълнена с предложения. Хората ми пращаха снимки и клипчета от телефоните си. След това получих мейл от познато име — Д-р Ииивъл (с три и-та), един от основните автори на „ПараноидЛинукс“.

> Мики,
>
> Следя твоя експеримент с Екснет с голям интерес. Тук, в Германия, имаме горчив опит какво се случва, когато управлението излезе от контрол.
>
> Трябва да знаеш, че всеки апарат има уникален подпис, който може да се използва, за да се идентифицира снимката. Това означава, че снимките, които публикуваш, могат да бъдат свързани с фотографите, ако ги приберат за друго.
>
> За щастие не е трудно да премахнеш тези подписи. Има програма в „ПараноидЛинукс“, която го прави. Нарича се „Фотономус“ и е в папка **/usr/bin**. Просто прочети документацията. Не е сложно.
>
> Късмет в начинанието. Не се оставяй да те хванат. Бъди свободен. Бъди параноичен.
>
> *Д-р Ииивъл.*

Оправих снимките и ги качих пак заедно с обяснението на Д-р Ииивъл и предупреждение за останалите. Всички имахме „ПараноидЕксбокс“, така че всеки можеше да се оправи сам. За съжаление не можехме да сторим нищо за вече разпространените снимки, но в бъдеще щяхме да сме по-умни.

Не обърнах повече внимание на темата, докато не слязох на закуска следващата сутрин. Мама слушаше новини по радиото.

— Арабската информационна агенция „Ал Джазира“ разпространи снимки и видео от очевидци на младежкия бунт в Долорес Парк — каза коментаторът, докато отпивах от портокаловия си сок. Не се олях, но леко се задавих. — „Ал Джазира“ твърди, че тези материали са публикувани в така наречения Екснет, нелегална мрежа на ученици и симпатизанти на „Ал Кайда“ на Западния бряг. За съществуването на мрежата се говори отдавна, но това е първото публично появяване.

Мама поклати глава.

— Точно от това имахме нужда. Все едно полицията не ни е достатъчна. Деца, които си играят на партизани и им дават повод да продължават.

— Във влоговете в Екснет има стотици свидетелства на младежи, които са присъствали и твърдят, че събирането е било мирно и полицията ги е нападнала — продължи коментаторът. —

Ето какво казва един очевидец:

„Ние само си танцувахме. Бях завел и малкия си брат. Бандите свиреха и говореха за свободата. Как я губим заради смотаняците, които казват, че мразят терористите, но атакуват нас. Мисля, че те мразят свободата.

Танцувахме и бандите свиреха. Всичко беше яко, но после дойдоха полицаите. Викаха да се разпръснем. Ние викахме, че си искаме свободата. Тоест искаме си Америка обратно. След това ни обгазиха. Брат ми е на дванайсет. От три дни не ходи на училище. Глупавите ми родители казват, че вината е моя. Ами полицаите? Ние им плащаме да ни пазят, а те ни обгазиха, все едно сме вражески войници.“

— Подобни отзиви, включващи и видеоматериали може да се намерят на сайта на „Ал Джазира“ и в Екснет. Може да намерите указания как да използвате Екснет на сайта на радиото.

Междувременно се появи баща ми.

— Ти използваш ли Екснет? — Взираше се напрегнат в мен. Усетих, че се мръщя.

— Той е за игри. Безжична мрежа. Затова раздаваха безплатни ексбоксове миналата година.

— Игри ли? — Той се намръщи. — Маркъс, не разбираш ли, че осигурявате прикритие за хора, които планират да унищожат тази страна? Не искам повече да използваш Екснет. Никога. Ясен ли съм.

Исках да споря. Идеше ми да го разтърся за раменете. Но не го направих. Сведох поглед.

— Добре, татко — отвърнах и тръгнах за училище.

Олекна ми, като разбрах, че няма да оставят Бенсън да води социални науки. Но жената, която бяха назначили, се оказа най-лошият ми кошмар.

Беше млада, към трийсетте, и като цяло беше красива. Имаше руса коса и говореше с мек южняшки акцент. Представи се като „мисис Андерсън“. Това включи алармата ми. Не познавах жена под шейсет, която да се представя с „мисис“.

Но бях готов да й простя. Беше млада и хубава. Трябваше да е точна.

Само че не беше.

— При какви обстоятелства федералното правителство трябва да отмени Хартата за правата? — попита тя, обърна се към дъската и написа числата от едно до десет.

— При никакви обстоятелства — казах аз, без да вдигам ръка. Това беше лесно. — Конституционните права са абсолютни.

— Това не е софистицирано мнение… — отвърна тя и погледна схемата на чиновете — … Маркъс. Например полицай извършва неправомерно претърсване, отклони се от заповедта и открива доказателство, че някой е убил баща ти. Единственото доказателство. Трябва ли престъпникът да се измъкне?

Знаех отговора, но не можех да го обясня.

— Да — отговорих накрая. — Полицаят не е трябвало да претърсва неправомерно…

— Грешка. Правилният отговор е, че провинението на полицая трябва да се накаже с дисциплинарна мярка срещу полицията, а не обществото да страда заради неговата грешка. — Тя написа „престъпна вина“ на дъската.

— Други причини за отмяна на Хартата за правата?

Чарлз вдигна ръка.

— Да викаш „пожар“ в претъпкано кино.

— Много добре… — тя отново погледна схемата на чиновете — … Чарлз. Има много случаи, когато Първата поправка не важи. Нека изредим някои.

Чарлз пак вдигна ръка.

— Застрашаването на служител на закона.

— Да, разкриване на самоличността на цивилен полицай или разузнавач. — Тя го записа. — Още?

— Националната сигурност. — Той вече не вдигаше ръка. — Клевета. Неприличие. Посегателство над малолетни. Детско порно. Инструкции за направата на бомби. — Мисис Андерсен не записа порното. — Детското порно е форма на посегателство.

Стана ми гадно. Не това бях учил и не в това вярвах. Вдигнах ръка.

— Да, Маркъс?

— Не разбирам. Говорите, все едно Хартата за правата е опционална. Това е Конституцията. Тя трябва да се спазва абсолютно.

— Това е честа заблуда. — Тя ми се усмихна фалшиво. — Но създателите на конституцията са възнамерявали тя да е жив документ, който да се ревизира. Разбирали са, че републиката няма да оцелее, ако управлението не може да реагира на нуждите на деня. Те не са искали конституцията да се превръща в религиозна доктрина. В края на краищата са дошли тук, бягайки от религиозни доктрини.

Поклатих глава.

— Не. Те са били търговци и занаятчии, лоялни на краля, докато той не въвел политика против интересите им и я приложил със сила. Религиозните бежанци са били много по-рано.

— Някои от създателите на Конституцията са били директни потомци на тези бежанци.

— Хартата за правата не е нещо, което можеш да тълкуваш. Създателите ѝ са мразели тиранията.

Хартата ни предпазва точно от това. Те са били революционери и са искали да изградят принципи, с които всички да се съгласни. Живот, свобода и стремеж към щастие. Правото на хората да съборят потисниците си.

— Да, да. — Тя ми махна. — Те са вярвали в правото на хората да свалят техните крале, но… — Усмивката на Чарлз стана по-широка. — Създали са Хартата, защото смятали, че да имаш абсолютни права е по-добре от риска някой да ти ги отнеме. Като Първата поправка. Тя защитава свободата на словото, за да не може някой да обяви за незаконно онова, което не харесва.

Тя се обърна и написа „живот, свобода и стремеж към щастие“.

— Малко избързваме от урока, но вие явно сте напреднала група. — Останалите се засмяха нервно.

— Ролята на правителството е да осигурява живот, свобода и възможност за стремеж към щастие за своите граждани. В този ред. Това е като филтър. Ако правителството ви направи малко нещастни или отнеме част от свободата ви, не е проблем, стига да го прави, за да спаси живота ви. Затова полицаите могат да ви задържат, ако сметнат, че сте опасни за себе си и за останалите. Губите свободата и щастието, но запазвате живота си. Ако сте живи, може да потърсите свобода и щастие по-късно.

Няколко души вдигнаха ръце.

— Това значи ли, че могат да ни сторят всичко, стига да кажат, че ни защитават от някого?

— Да — включи се друго хлапе. — Все едно казвате, че националната сигурност е по-важна от конституцията.

Бях много горд със съучениците си.

— Как ще защитите свободата, като отмените Хартата за правата? — включих се и аз.

Тя поклати глава, сякаш бяхме много глупави.

— Революционерите, създали тази държава, са разстрелвали предатели и шпиони. Те не са вярвали в абсолютната свобода, когато тя е застрашавала републиката. Вземете тези от Екснет…

Напрегнах се.

— Тези така наречени заглушители. След като градът беше атакуван от хора, обявили война на тази държава, те започнаха да саботират мерките за сигурност, които трябва да предотвратят нови атентати. Правят го, като застрашават съгражданите си…

— Правят го, за да покажат, че правата ни се отнемат в името на защитата им! — казах аз. Добре де, извиках го. Тая ме ядоса. — Правят го, защото властите третират всички като заподозрени.

— И искат да покажат, че не бива да бъдат третирани като терористи, действайки като такива? — извика Чарлз. — Извършвайки тероризъм.

Аз кипнах.

— О, за Бога! Извършвайки тероризъм? Просто показват, че цялостното наблюдение е по-опасно от тероризма. Вижте какво стана в парка. Хората танцуваха и слушаха музика. Това тероризъм ли е?

Учителката прекоси стаята и се надвеси над мен, за да млъкна.

— Маркъс, явно мислиш, че нищо не се е променило в тази страна. Трябва да разбереш, че взривяването на моста промени всичко. Хиляди наши приятели и роднини са мъртви. Сега е време за национална единност пред лицето на зверското посегателство…

Изправих се. Беше ми писнало от тези лайна за „промяната“.

— Национално единство ли? Та нали целта на Америка е да е държавата, където различието е прието. Ние сме страна на дисиденти и борци, на изхвърлени от университета и свободно говорещи хора.

Спомних си последния урок на мис Галвес, за хилядите студенти от Бъркли, които не позволили на полицаите да арестуват момчето, което раздавало литература за гражданските права. Никой не опита да спре камионите, които събираха танцуващите в парка. Аз също не опитах. Побягнах.

Може би наистина всичко се беше променило.

— Мисля, че знаеш къде е кабинетът на Бенсън — каза тя. — Отивай там. Няма да позволя да прекъсват часа ми с неуважително поведение. За човек, който претендира за право на свобода, ти твърде много крещиш на несъгласните с теб.

Взех лаптопа и чантата и се изнесох. Вратата беше с газова панта и не можеше да се тресне, иначе щях да го направя.

Тръгнах към кабинета на Бенсън. Камерите ме снимаха. Разпознаваха походката ми. Чиповете в личната карта показваха самоличността ми на сензорите в коридора. Все едно бях в затвор.

— Затвори вратата, Маркъс — каза Бенсън и завъртя екрана така, че да видя картина от класната стая. Беше ни гледал.

— Искаш ли да кажеш нещо?

— Това не е преподаване, а пропаганда. Тя ни каза, че

конституцията не е важна.

— Не, тя каза, че не е религиозна доктрина. А ти й се нахвърли като фундаменталист, доказвайки теорията й. Маркъс, би трябвало да разбираш, че всичко се промени след взривовете. Твоят приятел Дарил…

— Не смей да споменаваш името му. — Гневът бушуваше в мен. — Не си достоен да говориш за него. Да, разбирам, че всичко се промени. Преди бяхме свободна държава. Сега не сме.

— Маркъс, знаеш ли какво е нулева толерантност?

Отстъпих. Можеше да ме изключи за „заплашително поведение“. Така наказваха бандитчетата, които заплашваха учителите. Но той като нищо щеше да го приложи срещу мен.

— Да. Знам какво значи.

— Мисля, че ми дължиш извинение.

Погледнах го. Едва сдържаше садистичната си усмивка. Част от мен искаше да се подчини. Исках да помоля за прошка въпреки срама. Потиснах този порив и реших, че предпочитам да ме изключат, отколкото да се извиня.

— Правителствата са избрани от хората и черпят правомощията си от тях, така че, когато една форма на управление стане деструктивна, хората имат право да я променят или да я премахнат и да създадат ново управление, полагайки основите му на принципи, които според тях биха дали най-добър ефект за тяхната безопасност и щастие. — Бях го запомнил буква по буква.

Той поклати глава.

— Наизустяването на думите не означава, че ги разбираш, синко. — Натисна няколко копчета и принтерът се включи. След секунда ми подаде бланка, която постановяваше, че съм отстранен за две седмици.

— Ще пратя мейл на родителите ти. Ако до трийсет минути не напуснеш територията на училището, ще бъдеш арестуван.

Изгледах го.

— Не искаш да ми обявяваш война в собственото ми училище — каза той. — Не можеш да я спечелиш. Махай се!

Излязох.

14.

Екснет не беше много забавен през деня, защото всички потребители бяха на училище. Извадих сгънатата бланка от джинсите си и я метнах на масата. Седнах в дневната и пуснах телевизора. Аз никога не гледам телевизия, за разлика от нашите. Те получаваха представата си за света от телевизията, радиото и вестниците.

Новините бяха ужасяващи. Имаше толкова много причини да се страхува човек. По целия свят загиваха американски войници. И не само войници. Хора от националната гвардия, които се бяха записали да помогнат на жертви от урагани и земетресения, също бяха въвлечени в безкрайна война.

Разцъках денонощните новинарски канали. Безкраен поток от служители обясняваха защо трябва да се страхуваме. Безкраен низ от снимки показваха взривове по целия свят.

Продължих да прескачам по каналите, докато не засякох познато лице. Беше човекът, който влезе в камиона и говори с късо подстриганата жена, когато ме арестуваха. Носеше военна униформа. Надписът го идентифицираше като генерал-майор Ли Гелман, регионален командир на СВС.

— В ръцете си държа литература от така наречения концерт в Долорес Парк. — Стискаше наръч памфлети.

Спомних си, че имаше много такива. Всеки път, когато дойде група в Сан Франциско, се появяват памфлети.

— Искам да ги видите внимателно. Нека ви прочета заглавията. БЕЗ СЪГЛАСИЕТО НА УПРАВЛЯВАНИТЕ: РЪКОВОДСТВО КАК ДА СЪБОРИМ ДЪРЖАВАТА. ДАЛИ АТЕНТАТИТЕ ОТ 11 СЕПТЕМВРИ НАИСТИНА СЕ СЛУЧИХА? Още едно. КАК ДА ИЗПОЛЗВАМЕ СОБСТВЕНАТА ИМ СИГУРНОСТ СРЕЩУ ТЯХ. Това ни показва истинската цел на съботното мероприятие. Не е било обикновено събиране на хиляди хора без нужните разрешителни и охранителни мерки. Било е наборен лагер на врага. Опит да се покварят децата ни с идеята, че Америка не трябва да се защитава.

Вижте девиза им. НЕ ВЯРВАЙ НА НИКОГО НАД 25. Какъв по-добър начин да отхвърлиш зрялата и трезва преценка от терористичните си послания, като изключиш възрастните и се ограничиш до впечатлителните младежи?

Полицията се е появила на това наборно сборище на враговете на Америка. Концертът вече бил нарушил спокойствието на стотици жители на квартала, които не били уведомени за събитието.

Както се вижда на видеото, полицията нарежда на тълпата да се разпръсне и тя атакува под призива на музикантите. Силите на реда я укротяват, като използват несмъртоносни средства за борба с безредиците.

Арестувани са лидерите и провокаторите, които са накарали младежите да нападнат полицаите. Осемстотин двайсет и седем души са задържани. Много от тях имат предишни провинения, над сто са с присъди. Засега остават в ареста.

Дами и господа, Америка воюва на много фронтове, но най-голямата заплаха е у дома. Без значение дали сме нападнати от терористи, или от техни симпатизанти.

Един репортер вдигна ръка.

— Генерал Гелман, не може да твърдите, че тези хлапета са привърженици на терористите само защото са отишли на купон в парка?

— Не, разбира се. Но когато младежите са под влиянието на врага, не е трудно да им се завъртят главите. Терористите искат да създадат пета колона, която да воюва за тях на вътрешния фронт. Ако това бяха моите деца, щях да съм силно притеснен.

Друг репортер се подсмихна.

— Генерале, това все пак е било концерт на открито. Не са се обучавали как да използват оръжие.

Генералът извади няколко снимки.

— Тези са заснети с инфрачервени камери, преди да се намеси полицията. — Той ги вдигна една по една. Показваха най-свирепото пого, няколко души бяха стъпкани. След това секс кадри край дърветата. Момиче с трима мъже. Две момчета. — На това събитие е имало десетгодишни деца. Смъртоносен коктейл от дрога, пропаганда и музика е довел до десетки контузии. Цяло чудо е, че няма загинали.

Изключих телевизора. Наистина го изкарваха като бунт. Ако родителите ми научеха, че съм бил там, щяха да ме оковат за леглото за цял месец, а след това ще ме пускат навън само със следящо устройство.

Което ме подсети, че много ще се ядосат, когато разберат, че съм отстранен.

Не го приеха добре. Татко искаше да ме накаже, но мама го разубеди.

— Знаеш, че заместник-директорът се заяжда с Маркъс от години. След последната родителска среща ти го псува цял час. Мисля, че споменаваше думата „задник“ непрекъснато.

Татко поклати глава.

— Възпрепятстване на часа със спор за Службата за вътрешна сигурност…

— Това е час по социална науки, татко. — Вече не ми пукаше, но щом мама се застъпваше за мен, трябваше да й помогна. — Говорихме си за СВС. Нима не трябва да се дебатира?

— Виж, сине — каза той. Напоследък често ме наричаше така. Имах чувството, че е спрял да ме приема като личност и ме смята за недоразвита ларва, която има нужда от напътствия, за да порасне. Не ми харесваше. — Трябва да се примириш, че вече живеем в различен свят. Имаш право да изразяваш мнението си, но трябва да си готов за последствията. Има хора, които са наранени и няма да спорят за конституционно право, когато животът им е в опасност. Все едно сме в спасителна лодка, а в нея никой не иска да знае колко гаден е капитанът.

Едва се стърпях да не завъртя очи.

— Трябва да се подготвям самостоятелно две седмици и да напиша есе по основните предмети — история, социални науки, английски и физика, като използвам града за контекст. По-добре е, отколкото да вися вкъщи и да гледам телевизия.

Татко ме изгледа, сякаш подозираше, че съм намислил нещо, но кимна. Пожелах им лека вечер и се качих в стаята си. Пуснах ексбокса и започнах да мисля за есетата. Защо не? Наистина беше по-добре, отколкото само да вися вкъщи.

В крайна сметка си писах с Анджи цялата вечер. Тя ми съчувстваше и каза, че ще помогне с есетата, ако искам да се срещнем след училище на другия ден. Знаех, че учи заедно с Ван. Училището беше чак в Ист Бей, където не бях ходил след взривовете.

Бях наистина развълнуван от възможността да я видя пак. След концерта всяка нощ си лягах с две мисли — как тълпата щурмува полицейските редици и как докосвах гърдите на Анджи, докато бяхме скрити зад колоната. Тя беше невероятна. Досега не бях срещал толкова… агресивно момиче. Винаги аз напъвах, а те ме отблъскваха. Тогава имах чувството, че тя е не по-малко възбудена от мен. Интригуваща мисъл.

Имах вълнуващи сънища — какво може да се случи, ако двамата се озовем на уединено място.

На другия ден започнах есетата. Сан Франциско е благодатен материал. История? Естествено от Златната треска до корабостроителниците за Втората световна, японските концентрационни лагери и откриването на компютъра. Физика? Тукашният музей имаше най-невероятната колекция, която съм

виждал. Изпитвах перверзно удоволствие от модела на движение на земните пластове по време на земетресение. Английски? Джек Лондон, битниците, автори на научна фантастика като Пат Мърфи и Руди Рукър. Социални науки? Движението за свобода на словото, Сезар Навес, гей правата, феминизма, антивоенните протести…

Винаги съм обичал да уча. Просто за да опозная света. Можех да го правя дори само като обикалям из града. Реших да направя есе по английски за поетите битници. Книжарница „Сити Лайтс“ имаше библиотека на горния етаж, където Алан Гинзбърг и другарите му са създавали наркоманската си поезия. В час бяхме чели „Вой“ и никога няма да забравя началните редове, от които всеки път ме побиват тръпки.

> Видях най-добрите умове на поколението си
> унищожени от лудост, гладуващи истерично голи,
> влачейки се през негърските улици призори,
> търсейки дневна доза, хипари, изгарящи за древната божественост,
> свързваща със звездното динамо
> в машинарията на нощта…

Харесва ми как сглобява думите: „гладуващи истерично голи“. Познавах това чувство. Замислих се за „най-добрите умове на поколението“. Сетих се за парка и обгазяването. Бяха арестували Гинзбърг заради „Вой“. Заради една строфа с гей секс, която днес дори нямаше да ни направи впечатление. Мисълта, че все пак има някакъв прогрес, ме ощастливи. Едно време е имало много повече ограничения.

Замотах се в библиотеката, ровейки се в старите издания. Захласнах се по Джак Керуак, когото от доста време исках да прочета. Един служител ми кимна одобрително и изрови евтино издание за шест кинта.

Разходих се до Чайнатаун, за дим сум с лют сос. Преди този сос ми се струваше доста лют, но след специалитета на Анджи не беше нещо особено.

Следобед се качих на влака и после на автобус през моста „Сан Матео“ към Ист Бей. Четях си „По пътя“ и хвърлях по едно око на пейзажа. „По пътя“ е полуавтобиографичен роман на Джак Керуак, наркоманизиран и впиянчен автор, който обикаля страната на автостоп, скита по нощните улици и среща най-различни хора. Хипари, мошеници, бандити, престъпници и ангели. Книгата няма сюжет. Керуак я е писал на дълго руло хартия за три седмици, надрусан до припадък. Просто поредица

невероятни случки. Сприятелява се с пагубни хора, като Дийн Мориарти, който все го въвлича в неизпълними схеми, които въпреки всичко проработват.

В думите имаше сочен ритъм. Все едно отекваха в главата ми. Прищя ми се да легна в каросерията на пикап и да се събудя в някой малък град на път за Ел Ей. Едно от онези места с бензиностанция и закусвалня, където може да тръгнеш по полето, да срещаш хора и да правиш разни неща.

Пътуването беше дълго и явно съм задрямал. Среднощният чат с Анджи не ми се отразяваше добре, защото мама очакваше да ставам всяка сутрин за закуска. Събудих се, смених автобуса и скоро се озовах пред училището на Анджи.

Тя беше с униформа. Не я бях виждал така. Беше сладка по някакъв странен начин и ми напомняше на Ван. Прегърна ме, целуна ме по бузата и каза:

— Здравей!

— Здрасти!

— К'во четеш?

Очаквах този въпрос. Бях си маркирал един пасаж с пръст.

— Слушай: „Те танцуваха по улицата и аз се залутах след тях, както правех цял живот, влачейки се след хора, които ме интересуват. Защото единствените хора за мен са лудите, тези, които са луди за живот, за разговор, да бъдат спасени, искащи всичко едновременно, тези, които никога не се прозяват и не говорят общоприети приказки, но горят, горят, горят като жълти свещи, избухват като паяци сред звездите и в средата виждаш синьото изпукване, и всички ахват."

Тя взе книгата и прочете пасажа.

— Иха! Харесва ми! Цялото ли е такова?

Докато вървяхме към автобусната спирка, й разказах какво съм прочел. След като завихме зад ъгъла, тя ме хвана през кръста, а аз сложих ръка на раменете й. Вървях по улицата с момиче — моето гадже? Защо не. И обсъждахме готина книга. Това беше раят. За миг забравих всичките си неприятности.

— Маркъс?

Обърнах се. Беше Ван. Явно съм го очаквал, защото не бях изненадан. Училището не беше голямо и всички свършваха по едно и също време. Не бях говорил с Ван от седмици, които ми се струваха като месеци. Преди се чувахме всеки ден.

— Здрасти, Ван. — Потиснах импулса да махна ръка от раменете на Анджи. Ван изглеждаше изненадана, но не ядосана. По-скоро потресена. Втренчи се в нас.

— Анджела?

— Здравей, Ванеса.

— Какво правиш тук?

— Дойдох да взема Анджи. — Опитах да запазя неутрален тон. Внезапно ми стана неудобно, че ме вижда с друго момиче.

— О! — възкликна Ван. — Ами радвам се да те видя.

— И на нас ни беше приятно, Ванеса. — Анджи ме завъртя към автобусната спирка.

— Познаваш ли я? — попита ме, след като се отдалечихме.

— От цяла вечност.

— Били ли сте гаджета?

— Какво? Не! В никакъв случай! Бяхме само приятели.

— Били сте?

Имах чувството, че Ван върви зад нас и слуша, въпреки че с нашата скорост трябваше да подтичва. Известно време издържах на изкушението да се обърна, но после го направих. Видях много момичета от училището, но не и нея.

— Беше с мен, Дарил и Хосе-Луис, когато ни арестуваха. Играехме АРИ заедно. Четиримата бяхме най-добри приятели.

— Какво се случи?

Понижих глас.

— Тя не хареса Екснет. Каза, че ще загазя и други хора ще загазят заради мен.

— И затова вече не сте приятели?

— Просто се отдалечихме.

Направихме още няколко крачки.

— Нали не сте били гаджета?

— Не. — Бях се изчервил, все едно лъжех.

Анджи спря и ме погледна в лицето.

— Били ли сте?

— Не! Честно! Само приятели. Те с Дарил… Дарил беше много влюбен в нея. Нямаше как…

— Но ако не беше Дарил, щеше да пробваш, а?

— Не, Анджи. Повярвай ми и спри. Ванеса ми беше добър приятел и съм разстроен, че вече не е. Но никога не съм си падал по нея.

Тя се отпусна малко.

— Добре, съжалявам. Просто не се разбирам с нея. Не се спогаждаме, откакто се познаваме.

Аха. Ето защо Хулу бе довел Анджи чак сега. Явно не искаше да я събира с Ван.

Тя ме прегърна и ме целуна и няколко момичета ни подвикнаха. Тръгнахме към автобуса. Ван беше пред нас. Явно ни беше подминала, докато сме се целували. Чувствах се като пълен негодник.

Естествено тя беше с нас на спирката и после в автобуса, без

да разменим дума. Опитвах да водя разговор с Анджи, но ми беше странно.

Според плана трябваше да спрем за кафе и после да ходим да „учим“ у Анджи. Което значеше да висим на ексбокса. Във вторник майка й се прибираше късно, защото ходеше на йога и после вечеряше с приятелки. Сестра й също излизаше с приятеля си, така че цялата къща щеше да е за нас. Имах доста мръсни мисли, откакто направихме този план.

Влязохме директно в нейната стая и затворихме вратата. Вътре беше пълно с дрехи, тетрадки и части от компютри, които се забиваха по краката като кабарчета. Бюрото й беше по-зле и от пода и в крайна сметка седнахме на леглото, което беше супер, според мен.

Неудобството от срещата с Ван ме беше напуснало и включихме ексбокса, който беше оплетен с кабели. Някои отиваха към уайърлес антена, която беше хакната, за да се включва към връзката на съседите. Други бяха вързани за два стари екрана от лаптоп, разположени от двете страни на леглото, така че да можеш да гледаш филми и да си чатиш.

И двамата знаехме за какво сме тук. Треперех леко и усещах топлината на крака и рамото й, които бяха притиснати в мен. Но първо трябваше да вляза в Екснет и да проверя какво се случва.

Имаше писмо от едно хлапе, което често ми пращаше забавни клипчета от телефон с издънките на СВС. Последния път няколко агенти разглобяваха бебешка количка, след като куче, надушващо експлозиви, бе проявило интерес към нея. Правеха го насред улицата пред Марината и всички богаташи зяпаха учудено.

Хората сваляха новия му клип като полудели. Беше качен в интернет архива в Александрия, Египет, където разрешаваха да слагаш всичко, стига да си съгласен останалите да го променят и разширяват. Американският архив се намираше съвсем близо, в Президио, но всички подобни материали бяха премахнати в името на националната сигурност. Египетският беше автономен и хостваше всичко, което може да засрами САЩ.

Този път хлапето с ник „Камераспай“ ми беше пратило още по-добро видео. Показваше стълбището на кметството, огромна сграда, приличаща на сватбена торта, с множество статуи и арки. СВС бяха оградили периметър и видеото беше от пропускателния пункт. Един мъж в офицерска униформа показа документите си и сложи куфарчето си на скенера.

Всичко беше наред, докато един от агентите не видя нещо на скенера. Той зададе въпрос на офицера, който му отговори нещо неразбираемо. (Клипчето бе снимано от другата страна на улицата и се чуваше предимно звукът от трафика.)

Генералът и агентът се скараха и се появиха още служители на СВС. Накрая генералът поклати гневно глава, размаха пръст, взе куфарчето си и тръгна да си върви. Агентът му извика нещо, но той не спря. Изглеждаше крайно раздразнен.

Тогава агентите хукнаха след генерала. Тук Камераспай бе забавил видеото, за да видим всичко кадър по кадър. Генералът се обръща, а на лицето му е изписано смайване. Не вярва, че ще го съборят. След това изражението му преминава в ужас, защото три горили го повалят на тротоара с изпълнение, което спокойно може да сложи край на футболната ти кариера. Генералът, възрастен мъж с посивяла коса и благородни черти, се строполи, отскочи два пъти, удряйки лице в тротоара. От носа му потече кръв. Агентите вързаха китките и глезените му. Той им крещеше, лицето му беше окървавено. Минувачи се бяха спрели и наблюдаваха. Явно беше, че това е най-неприятното за генерала — унижението и уронването на достойнството му. Клипчето свърши.

— О, мили Буда! — възкликнах аз, гледайки потъмнелия екран. Пуснах го отново и го показах на Анджи. Тя го изгледа със зяпнала уста.

— Публикувай го. Публикувай го, публикувай го!

Публикувах го. Описах какво съм видял и попитах дали някой може да идентифицира военния и дали има друга информация.

Натиснах копчето за качване.

Пуснахме си видеото. После отново.

Пощата ми изпиука.

> Познавам го тоя пич, може да му намериш биографията в Уикипедия. Генерал Клод Гайст. Командваше мироопазващата мисия на ООН в Хаити.

Погледнах страницата. Имаше снимка на генерала от пресконференция и информация за ролята му в трудната мисия в Хаити. Определено беше същият човек.

Ъпдейтнах поста.

Теоретично това беше шансът да се натискаме с Анджи, но не го направихме. Ровичкахме из Екснет за още случаи на претърсване и нападение от страна на СВС. Позната задача, защото правех нещо подобно с материалите за концерта в парка. Започнах нова категория в моя блог — „Злоупотреба с власт“. Анджи помагаше с нови ключови думи за търсене и докато майка й се върне, новата категория вече имаше седемдесет публикации. Водещата бе за генерал Гайст.

На другия ден работих по есето си, четох Керуак и ровичках из Екснет. Мислех да се видя с Анджи след училище, но перспективата да се натъкна на Ван не ми допадна, затова й пратих съобщение, че трябва да уча.

Имаше множество предложения за „Злоупотреба с власт“. Стотици малки и големи снимки и клипчета. Мълвата се разпростираше.

На следващата сутрин бяха още повече. Някой започна нов блог, за да могат да се съберат всички. Надпреварвахме се да открием най-сочните истории и най-откачените снимки.

Всяка сутрин закусвах с нашите и обсъждахме проектите ми. Допадна им, че чета Керуак. Книгата им беше любима и се оказа, че имаме копие вкъщи. Татко го извади и аз го поразгледах. Имаше прегънати страници, подчертани пасажи и бележки в полето. Явно той наистина обичаше тази книга.

Спомних си времената, когато с него можехме да си говорим повече от пет минути, без да се разкрещим за тероризма. Изкарахме чудесна сутрин, обсъждайки невероятните приключения в романа.

На следващата сутрин и двамата бяха залепнали за радиото.

— „Злоупотреба с власт“ е най-новата мода на популярния Екснет и привлече вниманието на света. Движението е съставено от „Малки братя“, които отвръщат на наблюдението на СВС, като документират провали и превишаване на правата. Началото бе поставено с популярен клип, в който генералът от запаса Клод Гайст бе съборен от агенти на СВС на стъпалата на кметството. Гайст не е направил изявление за инцидента, но коментарите на младите хора са много гневни. Движението получи глобално внимание. Кадри от видеото се появиха на първите страници на вестници в Корея, Великобритания, Германия и Япония, както и по много новинарски телевизии. „Би Би Си“ пусна специален репортаж как нито една американска медия не е отразила историята. Коментари на сайта отбелязват, че и американският клон на „Би Би Си“ не го е направил.

Пуснаха няколко интервюта — с младеж от Шведската пиратска партия, който направи хапливи коментари за американската преса, и с пенсиониран репортер, живеещ в Токио. Излъчиха и репортаж на „Ал Джазира“, която сравняваше американската и сирийската преса.

Имах чувството, че нашите се взират в мен и знаят какво съм сторил. Но докато почиствах масата, видях, че се гледат един друг.

Татко стискаше здраво кафето си и ръката му трепереше. Мама го гледаше.

— Опитват се да ни дискредитират — каза той. — Искат да саботират усилията ни да си осигурим безопасност.

Отворих уста, но мама поклати глава. Качих се в стаята си, за да работя над есето за Керуак. Когато чух, че излязоха, включих ексбокса.

> Здравей, Мики. Аз съм Колин Браун. Продуцент на новинарската програма на „Си Би Си“. Правим материал за Екснет и сме изпратили репортер в Сан Франциско. Желаеш ли да дадеш интервю, за да обсъдим твоята група и нейните действия.

Опулих се. Исусе! Искаха да ме интервюират за моята група?

> Не, благодаря. Всичко е заради анонимността. И групата не е „моя“. Но благодаря за вниманието към историята!

След минута дойде ново писмо.

> Ще те маскираме и ще запазим анонимността ти. Знаеш, че Службата за вътрешна сигурност ще има какво да каже. Искаме да чуем и твоята гледна точка.

Беше прав, но това щеше да е лудост. Той можеше да е от CBC.

Продължих да си чета книгата. Пристигна ново писмо. Същото искане, но от радиото. Искаха да се срещнем за интервю. Бразилска телевизия, австралийска, „Дойче Веле“. Пристигаха през целия ден. Аз им отказвах търпеливо.

Не можах да прочета много от Керуак.

— Свикай пресконференция — предложи Анджи, докато пиехме кафе близо до тях. Вече не исках да я вземам от училище, защото не ми се пътуваше с Ван в автобуса.

— Да не си откачила?

— Направи го в „Денонощно плячкосване“. Избери зона, където няма ПВП, и обяви час. Можеш да влезеш от нас.

ПВП е термин за битка играч срещу играч. В „Денонощно плячкосване“ има множество неутрални зони, където можех да свикам репортерите, без да се притеснявам, че някой играч ще ги избие по средата на пресконференцията.

— Не знам нищо за това.

— Виж в „Гугъл“. Сигурна съм, че има статии как се провежда

пресконференция. Щом президентът се справя, и ти ще успееш. Та той дори не може да си върже обувките без чужда помощ.

Поръчахме си още кафе.

— Ти си много умна жена.

— И красива — добави тя.

— Това също.

15.

Обявих пресконференцията в блога още преди да пратя покани на журналистите. Усещах, че искат да ме изкарат върховен командващ на някакво партизанско движение, и реших, че ще е най-добре още хора да отговарят на въпроси.

Пратих писма на пресата. Отговорите бяха от объркани до ентусиазирани. Само репортерката от „Фокс“ беше разгневена, че я карам да играе игра. Останалите смятаха, че ще се получи добра история, но им трябваха доста указания как да влязат.

Избрах осем часа, след вечеря. Мама ме питаше къде се шляя всяка вечер и се наложи да изплюя камъчето за Анджи. Тя ме изгледа с меланхолия, сякаш си мислеше, че малкото й момче вече е пораснало. Искаше да се запознае с Анджи и аз се възползвах от това. Обещах да я доведа следващата вечер, ако тази ме пуснат на кино.

Майката и сестрата на Анджи пак ги нямаше. Не се задържаха много вкъщи. Бяхме сами с двата ексбокса. Бях донесъл и моя, за да можем да влезем едновременно.

Докато машините зареждаха, аз се разхождах нервно из стаята.

— Всичко ще е наред — каза тя, гледайки екрана. В Пазара на Еднооkия Пит имаше 600 играчи! Бяхме избрали този пазар, защото бе най-близо до мястото, където се пускаха новите играчи. Там трябваше да се появят репортерите, освен ако нямаха стари акаунти в играта. Бях помолил наоколо да има хора, които да насочват всеки, който изглежда неориентиран.

— Какво да им кажа, по дяволите?

— Просто отговаряй на въпросите. Ако някой не ти харесва, игнорирай го. Друг ще му отговори. Всичко ще е наред.

— Това е лудост.

— Перфектно е, Маркъс. Ако искаш да прецакаш CBC, трябва да ги злепоставиш. Няма как да ги надстреляш. Твоето оръжие е способността да ги направиш на идиоти.

Легнах на леглото и поставих глава в скута й, а тя започна да ме гали. Преди взривовете пробвах различни прически и си боядисвах косата в откачени цветове. След като излязох от затвора, вече не ми пукаше. Беше пораснала и един ден я остригах съвсем късо. Така не изискваше голяма поддръжка и помагаше да не се набивам на очи, като ходех да заглушавам и да клонирам чипове.

Вдигнах клепачи и се взрях в нейните големи кафяви очи зад очилата. Бяха влажни и изразителни. Ако искаше да ме разсмее,

се пулеше, но можеше да изглежда тъжна или пък мързелива, което ме разтапяше.

Точно такива номера играеше в момента.

Надигнах се и я прегърнах. Тя ми отвърна. Целунахме се. Целуваше се невероятно. Знам, че вече го казах, но си струва да повторя. Бяхме се натискали доста, но все спирахме, преди да се разгорещим.

Този път исках да отида по-далеч. Надигнах тениската ѝ. Анджи вдигна ръце. Знаех, че ще го направи. Още от онази нощ в парка. Може би затова не отивах по-далеч. Знаех, че тя няма да ме спре, и това ме плашеше.

Не и тази вечер. Пресконференцията, караниците с нашите, международното внимание и движението, което бе поело по собствен път, караха кръвта ми да кипи.

Тя беше красива, умна, забавна и започвах да се влюбвам в нея.

Изви гръб, за да ми помогне да махна фланелката. Посегна зад себе си и сутиенът ѝ се свлече. Взрях се затаил дъх в гърдите ѝ. Тя свали моята тениска и ме придърпа към себе си.

Превъртяхме се на леглото, докосвахме се и стенехме.

Анджи целуна гърдите ми и аз направих същото. Не можех да дишам, не можех да мисля. Само докосвах и целувах.

Предизвикахме се да продължим напред. Откопчах дънките ѝ. Тя откопча моите. Дръпнах ципа и ги смъкнах. Тя направи същото. След миг бяхме голи, с изключение на чорапите ми, които свалих с палци.

В този момент забелязах часовника, който лежеше претърколен на пода.

— Мамка му! — изпищях. — Почва след две минути! — Не можех да повярвам, че се готвя да спра в този момент. Ако ме бяха попитали дали ще си прекъсна сефтето, ако хвърлят ядрена бомба в същата стая, отговорът щеше да е стопроцентово „НЕ“.

Въпреки това спряхме.

Тя придърпа главата ми и ме зацелува до припадък. След това се облякохме криво-ляво и тръгнахме към Едноокия Пит.

Репортерите се различаваха лесно. Играеха като пияни и тичаха насам-натам, опитвайки да обхванат всичко. Натискаха по някое случайно копче и предоставяха на другите целия си инвентар, или пък ги прегръщаха и ритаха, без да искат.

Екснетърите също се забелязваха. Всички играехме, когато имахме свободно време или пък не ни се пишеха домашни. Героите ни бяха нагиздени с по-специални дрехи и оръжия. Освен

това ключетата на гърбовете ни бяха минирани и щяха да опържат всеки, които се опита да ги вземе.

Когато се появих, системата изписа: „МИКИ ВЛЕЗЕ ПРИ ЕДНООКИЯ ПИТ — ДОБРЕ ДОШЪЛ, МОРЯКО, ПРЕДЛАГАМЕ ДОБРА ЦЕНА ЗА ПЛЯЧКАТА ТИ“. Останалите замръзнаха за момент и ме наобиколиха. Чатът избухна. Мислех да си сложа слушалки, но при такава тълпа щеше да е лудница. По-добре беше да пиша, за да ме следят по-лесно, а и да не ме цитират погрешно (хе-хе).

С Анджи бяхме проверили мястото предния ден. Беше яко да играя с нея, защото можехме да се навиваме взаимно. Наблизо имаше купчина сандъци, на които застанах, за да ме виждат всички.

> Добър вечер и благодаря, че се отзовахте. Името ми е Мики и не съм лидер на нищо. Около вас виждате екснетъри, които имат да ви кажат не по-малко от мен. Използвам Екснет, защото вярвам в свободата и в Конституцията на Съединените американски щати. Използвам Екснет, защото СВС превърна града ми в затвор, където всички са заподозрени терористи. Ползвам Екснет, защото не мисля, че може да защитавате свободата, като потъпчете Хартата за правата. Учил съм Конституцията в училище и съм възпитан да обичам родината си заради свободата. Ако имам философия, тя е следната:
>
> Правителствата са избрани от хората и черпят правомощията си от тях, така че когато една форма на управление стане деструктивна, хората имат право да я променят или да я премахнат, и да създадат ново управление, полагайки основите му на принципи, които според тях биха дали най-добър ефект за тяхната безопасност и щастие.
>
> Не съм го писал аз, но вярвам в него. СВС не управлява с моето съгласие.
>
> Благодаря ви.

Бях написал речта предварително, заедно с Анджи. Пуснах я за секунда, но на останалите им трябваше време да я прочетат. Екснетърите завикаха „ура“, размахвайки саби, а папагалите им се разлетяха наоколо.

Журналистите го смляха постепенно. Чатът течеше толкова бързо, че едва успявах да го проследя. Екснетърите викаха: „Точно така“, „Америка, обичай я, или се махни“, „Вън СВС“, „Вън Америка от Сан Франциско“ и други популярни призиви.

— Мики, аз съм Прая Ражнийш от „Би Би Си“. Казваш, че не си лидер на движението, но вярваш ли, че има движение? И „Екснет“ ли се казва?

Множество отговори. Някои хора твърдяха, че няма. Други смятаха, че има, и даваха своите идеи за име: „Екснет“, „Малките братя“, „Малките сестри“, и любимото ми — „Съединени американски щати“.

Наистина кипяха. Оставих ги, докато помисля какво да отговоря.

— Според мен това отговаря на въпроса ви, нали? Може да има едно или повече движения и някое от тях може да се казва „Екснет“.

— Мики, аз съм Дъг Кристенсен от „Уошингтън Интернет Дейли“. Какво мислиш, че трябва да направи СВС, за да предотврати нови атаки, щом сегашните им мерки са неуспешни?

Още приказки. Много хора твърдяха, че правителството и терористите са едни и същи. Или буквално, или че са еднакво лоши. Някои казваха, че държавата може да залавя терористи, но не го прави, защото войнолюбивите президенти ги преизбират.

— Не знам.

Наистина. Често си задавам този въпрос, защото не искам да има повече взривове в града ми. Ето какво смятам. Работа на СВС е да ни пази, но те се провалят. Всички глупости, които правят, не биха попречили мостът да бъде взривен. Следят ни из града. Отнемат свободата ни. Карат ни да бъдем подозрителни и ни настройват едни срещу други? Заклеймяват несъгласните като предатели. Целта на тероризма е да ни ужасява. Е, СВС ме ужасява.

Не мога да кажа какво ще ми направят терористите. Но в свободна страна би трябвало да знам какво ще ми направи полицията. Трябва да мога да предотвратя терора им.

Знам, че това не е достатъчно добър отговор. Съжалявам.

— Какво искаш да кажеш с това, че СВС не спира терористите? Откъде знаеш?

— Кой сте вие?

— Аз съм от „Сидни Морнинг Хералд“.

— Аз съм на седемнайсет години. Дори не съм

отличник. Въпреки това открих как да направя неподслушваем интернет. Открих как да заглушавам следящите им устройства. Мога да превърна невинни хора в заподозрени и обратно. Мога да вкарам метал на самолет и да променя списъка с пътниците. Открих тези неща с ровене в мрежата и с мислене.

Щом аз мога да го направя, и терористите могат. Казват, че ни отнемат свободата, за да бъдем в безопасност. Вие в безопасност ли се чувствате?

— В Австралия ли? Ами да.

Пиратите се засмяха.

Още журналистически въпроси. Някои бяха добронамерени, други враждебни. Когато се уморих, дадох клавиатурата на Анджи и тя пое ролята на Мики. И без това не се идентифицирах напълно с него. Мики говореше с чуждестранни журналисти и вдъхновяваше движения. Маркъс беше наказан от училище, караше се с баща си и се чудеше дали е достатъчно добър за страхотното си гадже.

Към единайсет реших, че е достатъчно. Родителите ми очакваха да се прибера. Излязох от играта и с Анджи се излегнахме за момент. Хванах дланта ѝ и тя ме стисна силно. Прегърнахме се.

Целуна ме по врата и промърмори нещо.

— Какво?

— Казах, че те обичам. Искаш да ти пратя телеграма ли?

— Еха!

— Толкова ли си изненадан?

— Не. Просто… Щях аз да ти го кажа.

— Разбира се. — Тя ме ухапа по носа.

— Само че не съм го казвал никога. Затова изчаквах случай.

— И все още не си го казал. Не мисли, че няма да забележа. Ние, момичетата, разбираме от тези неща.

— Обичам те, Анджи Карвели.

— И аз те обичам, Маркъс Ялоу.

Целунахме се и пак задишахме тежко. В този момент майка ѝ почука на вратата.

— Анджела, не мислиш ли, че е време приятелят ти да си тръгва?

— Да, мамо. — Тя направи жест като замахване с брадва и докато си обувах обувките, измърмори: — Тази Анджела беше толкова добро момиче, кой би помислил, че през цялото време е помагала на майка си да точи брадвата в задния двор.

Засмях се и казах:

— При теб е по-добре. Няма начин нашите да ни оставят в спалнята ми до единайсет.

— Единайсет и четирийсет и пет — каза тя, гледайки часовника.

— Мамка му! — извиках и се наведох да си завържа обувките.

— Тръгвай, бягай и живей на свобода! Оглеждай се внимателно, като пресичаш! Пиши, ако намериш работа! Дори не спирай за прегръдка! Ако си още тук, докато преброя до десет, ще си имаш неприятности, господинчо. Едно. Две. Три.

Скочих на леглото и я разцелувах, докато спря да брои. Доволен от победата, се понесох по стълбите, стискайки ексбокса под мишница.

Майка й беше долу. Бяхме се виждали само два пъти. Изглеждаше като по-висока и по-възрастна версия на Анджи, само че с лещи вместо с очила. Анджи каза, че баща й е ниският в семейството. Явно майка й ме беше определила като благонадежден и й бях благодарен за това.

— Лека нощ, мисис Карвели.

— Лека нощ, мистър Ялоу. — Това беше един от малките ни ритуали, след като я бях нарекъл така при първата ни среща.

Спрях неловко до вратата.

— Да? — попита тя.

— Ами — запънах се аз. — Благодаря, че ми позволихте да дойда.

— Винаги си добре дошъл, младежо.

— И ви благодаря за Анджи. — Знаех, че звучи глупаво, но тя се усмихна и ме прегърна.

— Няма защо.

Докато пътувах с автобуса, си мислех за пресконференцията, за голото тяло на Анджи, за тежкото й дишане и за усмивката на майка й, когато ме изпрати.

Мама ме чакаше. Попита ме за филма и аз й отговорих съгласно ревюто, което бях прочел предварително.

Преди да заспя, отново се замислих за пресконференцията. Бях наистина горд. Беше много готино. Всички тези надути журналисти се бяха появили в играта, за да чуят мен и останалите, които споделяха идеалите ми. Заспах с усмивка.

Трябваше да се досетя.

ЛИДЕРЪТ НА ЕКСНЕТ: МОГА ДА ВКАРАМ МЕТАЛ В САМОЛЕТ.

СВС НЕ УПРАВЛЯВА С МОЕТО СЪГЛАСИЕ.

ХЛАПЕТАТА ОТ ЕКСНЕТ: АМЕРИКА ВЪН ОТ САН ФРАНЦИСКО.

И това бяха „добрите“ заглавия. Всички ми изпращаха статии, но не исках да ги гледам.

Някак се бях провалил. От пресконференцията пресата беше заключила, че сме терористи или се правим на такива. Най-лоша беше репортерката от „Фокс“, която все пак се бе появила и говореше за нашето предателство в предаването си:

„Казват, че нямат име. Аз ще им дам. Да ги наричаме «Кал Каида». Вършат работата на терористите на домашния фронт. Когато нападнат Калифорния отново, тези малки негодници ще носят същата вина като арабите.“

Лидерите на антивоенните движения се разграничиха от нас. Един дори заяви, че сме изфабрикувани от СВС, за да ги дискредитират.

СВС също свикаха пресконференция и заявиха, че ще затегнат сигурността в Сан Франциско. Бяха намерили клониращо устройство и демонстрираха как действа при кражба на кола. Предупреждаваха всички да внимават за подозрителни действия на младежи, особено ако не им се виждат ръцете.

Не се шегуваха. Свърших есето си за Керуак и почнах да пиша за Лятото на любовта през 1967-а, когато хипитата превзели града. Имаше музей, както и други архиви, където да погледна.

Не беше лесно. До края на седмицата ме спираха средно по четири пъти на ден. Полицаите гледаха личната ми карта и ме разпитваха, пулейки се на писмото от „Чавес“.

Имах късмет. Не ме арестуваха. За разлика от мнозина други. Всяка вечер СВС обявяваше арести на „лидери“ и „оператори“ от Екснет. Камерите снимаха хора, които не познавах, показваха устройствата, намерени в джобовете им. Според СВС арестантите назовавали имена и компрометирали Екснет, така че скоро щели да последват нови арести. Често се споменаваше името „Мики“.

На татко това му харесваше. Гледахме заедно новините. Той сияеше, а аз треперех.

— Трябва да видиш как ще разнищят тези деца. Взимат две хлапета и почват да сравняват контактите в месинджърите и телефоните им. Сравняват ги и търсят нишка, за да заловят други. Ще разплетат всичко като стар пуловер.

Отмених вечерята с Анджи и взех да прекарвам повече време у тях. Сестра й Тина започна да ме нарича „гостът“. „Гостът ще

вечеря ли с нас и тази вечер?“ Харесвах Тина. Тя се интересуваше само от срещи и момчета, но беше забавна и обичаше Анджи. Една вечер, докато миехме чиниите, ме заговори.

— Маркъс, изглеждаш свестен тип. Сестра ми е луда по теб, а и аз те харесвам. Но трябва да ти кажа нещо. Ако разбиеш сърцето й, ще те намеря и ще ти издърпам скротума над главата. Не е красива гледка.

Уверих я, че по-скоро сам ще си издърпам скротума, отколкото да нараня Анджи.

— Радвам се, че се разбрахме — кимна тя.

— Сестра ти е откачена — казах по-късно на Анджи, докато преглеждахме блоговете.

— Да не ти приложи репликата за скротума? Мразя да прави така. Обожава думата „скротум“. Нищо лично.

Целунах я и продължихме да четем.

— Чуй това — обади се тя. — Полицията прогнозира между четиристотин и шестстотин ареста в най-голямата координирана операция срещу дисидентите от Екснет.

Имах чувството, че ще повърна.

— Трябва да спрем това. Знаеш ли, че има хора, които заглушават още повече само за да покажат, че не са сплашени? Това не е ли лудост?

— Според мен е храброст. Не можем да ги оставим да ни изплашат.

— Какво? Не, Анджи. Не можем да позволим стотици хора да отидат в затвора. Не си била там. Аз бях. По-зле е, отколкото си мислиш. Не можеш да си представиш.

— Имам доста богато въображение.

— Престани! Бъди сериозна поне за секунда. Няма да направя това. Няма да пратя тези хора в затвора. В противен случай ще съм човекът, за когото ме смята Ван.

— Маркъс, говоря сериозно. Мислиш ли, че тези хора не знаят, че ще отидат в затвора? Те вярват в каузата. И ти вярваш. Приеми, че знаят в какво се замесват. Не може ти да решаваш какви рискове да поемат.

— Отговорността е моя, защото ако им кажа да спрат, ще го направят.

— Мислех, че не си им лидер?

— Не съм. Но какво да направя, ако ме търсят за съвет? Нося отговорност за тяхната безопасност. Не разбираш ли?

— Разбирам, че си готов да побегнеш при първия сигнал за опасност. Страх те е, че ще научат кой си. Страх те е за собствената ти кожа.

— Това не е честно. — Станах и се отдръпнах от нея.

— Така ли? Кой щеше да получи инфаркт, като разбра, че тайната му самоличност е разкрита?

— Това беше различно. Сега не става дума за мен. Защо се държиш така?

— А ти защо се държиш така? Защо не искаш да си човекът, който имаше достатъчно смелост да започне всичко това?

— Това не е смелост, а самоубийство.

— Евтина тийнмелодрама, Мики.

— Не ме наричай така.

— Защо не, Мики?

Обух се, взех си чантата и си тръгнах.

Защо не заглушавам.

Няма да казвам на никого какво да прави, защото не съм ви лидер, без значение какво казва „Фокс“.

Но ще ви кажа какво ще направя аз. Ако решите, че съм прав, може би ще ме последвате.

Няма да заглушавам. Не и тази седмица.

Нито пък следващата. Не защото съм уплашен. А защото съм достатъчно умен и знам, че е по-добре да съм свободен, отколкото в затвора. Откриха как да спрат тактиката ни, така че трябва да измислим нова. Няма значение каква, важното е да работи. Тъпо е да те арестуват. От заглушаването има смисъл само когато можеш да се измъкнеш.

Не ви казвам, какво да правите.

Но онези в СВС са тъпи, а ние сме умни. Заглушаването доказва, че не могат да се борят с тероризма, защото не могат да се справят с група хлапета. Ако ви хванат, ще изглеждат по-умни от нас.

ТЕ НЕ СА ПО-УМНИ ОТ НАС! Ние сме умните. Нека да постъпим умно. Нека да открием начин да ги преборим, без значение колко горили ще пуснат по улиците на града ни.

Пуснах го и си легнах.

Анджи ми липсваше.

Не си проговорихме следващите четири дни, включително уикенда, и после пак стана време за училище. Милион пъти исках да й се обадя и да напиша хиляди съобщения.

Мисис Андерсън ме посрещна саркастично и попита как е минала „ваканцията“. Седнах, без да кажа нищо. Чух как Чарлз се подхилква.

Учехме за Манифеста на Съдбата, според който американците бяха предопределени да завладеят света. (Поне тя така го изкара.) Явно опитваше да ме провокира, за да може да ме изхвърли отново.

Усещах очите на класа, насочени към мен. Това ме подсети за Мики и за хората, които търсеха съвета му. Беше ми писнало всички да очакват нещо от мен. Анджи ми липсваше.

Изтиках остатъка от деня, без да предизвиквам внимание. Мисля, че не промълвих повече от осем думи.

Най-накрая свърши и тръгнах към портала, към гадния Мишън и глупавата ни къща.

Тъкмо излязох на улицата и някой ме блъсна. Беше млад бездомник, малко по-голям от мен. Носеше дълго палто, изсулени дънки и съвсем изтъркани маратонки. Имаше дълга коса и брада, която се губеше в плетения пуловер.

Видях всичко това, докато лежах до него на тротоара, а хората ни зяпаха. Явно ме беше блъснал, превит под тежестта на раницата, която бе паднала до него.

Изправи се на колене и започна да се клати като пиян. Или пък си беше ударил главата.

— Извинявай, приятел — каза ми. — Не те видях. Удари ли се?

Надигнах се. Нищо не ме болеше.

— Не. Всичко е наред.

Той стана и се усмихна. Зъбите му бяха шокиращо бели и равни, като от реклама за паста. Протегна ръка и стисна моята изненадващо силно.

— Наистина съжалявам. — Гласът му беше ясен, не като на пияниците, които обикаляха Мишън нощем. Звучеше като начетен продавач в книжарница.

— Няма проблем.

Той отново ми подаде ръка.

— Зеб.

— Маркъс.

— За мен беше удоволствие, Маркъс. Надявам се, че пак ще те блъсна някой път!

Засмя се, взе си раницата и се отдалечи.

Прибрах се вкъщи, мислейки за странната случка. Засякох майка ми и си поговорихме неангажиращо, както обичахме да правим, преди всичко да се промени.

Качих се в стаята си и се тръшнах на стола. Не ми се влизаше в Екснет. Бях погледнал преди училище. Изявлението ми беше

предизвикало противоречиви коментари. Имаше съгласни и други, които справедливо се дразнеха, че им казвам да зарежат любимия си спорт.

Имах три хиляди проекта, които бях започнал, преди всичко да се случи. Опитвах се да направя миниатюрна камера от лего. Играех си с хвърчило с камера, като спусъкът й бе залепен с маджун и снимаше на равни интервали, докато маджунът си връщаше оригиналната форма. Освен това се мъчех да направя система от тонколони, използвайки тенекия от зехтин, която приличаше на археологическа находка, и няколко консерви от риба тон.

Огледах работния тезгях и накрая се спрях на миниатюрната камера. Методичното сглобяване на лего беше точно като за моите нерви.

Махнах часовника и големия пръстен, изобразяващ нинджа и маймунка в схватка, и ги оставих в специална кутия. След това изпразних джобовете си от всички глупости: телефон, портмоне, ключове, уайфайндър, монети, батерии, кабели… Изсипах всичко в кутията и открих, че държа нещо, което не помнех да съм имал.

Сиво парче хартия, оръфано там, където беше откъснато. Беше покрито с най-дребния и внимателен ръкопис, който съм виждал. Листът беше изписан от двете страни, от най-горния ляв ъгъл, до подписа долу вдясно.

Подписът беше простичък: ЗЕБ.

Започнах да чета.

> Скъпи Маркъс.
>
> Не ме познаваш, но аз те познавам. През последните три месеца, след взривяването на моста, бях затворен на Трежър Айланд. Бях на двора в деня, когато ти заговори азиатското момиче и те биха. Беше смел. Браво на теб.
>
> На следващия ден получих възпален апандисит и се озовах в лечебницата. На съседното легло лежеше момче на име Дарил. Двамата се възстановявахме дълго и когато се оправихме, щеше да е твърде неудобно да ни пуснат.
>
> Затова решиха, че трябва да сме наистина виновни. Разпитваха ни всеки ден. Знам, че си минал през това. Представи си да продължава месеци. С Дарил бяхме съкилийници. Знаехме, че ни подслушват, затова си говорехме само глупости. Но нощем си тракахме по ръцете съобщения с морзовия код. (Знаех си, че един ден морзът ще се окаже полезен.)
>
> В началото въпросите бяха обичайно глупави. Кой го

направи? Как? След известно време започнаха да ни питат за Екснет. Разбира се, не бяхме чували за подобно нещо, но това не ги спря.

Дарил каза, че са му показвали клонери за чипове, ексбоксове и други устройства и са искали да знаят кой ги ползва и как се е научил да ги модифицира. Разказа ми за вашите игри и какви неща сте научили.

СВС ни разпитваше за нашите приятели. Кого познаваме? Какви хора са? Имат ли политически убеждения? Имат ли проблеми в училище или със закона?

Наричахме затвора Гитмо в Залива. Измъкнах се преди седмица и смятам, че хората не знаят, че синовете и дъщерите им са затворени насред Залива. През нощта чувахме звуците от града.

Измъкнах се миналата седмица. Няма да кажа как, в случай че бележката попадне в неподходящи ръце. Нека и други успеят да се възползват.

Дарил ми каза как да те открия и ме накара да обещая, че ще ти предам каквото зная. След като го направих, мисля да се омитам оттук. Махам се от тази страна. Майната й на Америка.

Бъди силен. Те се страхуват от теб. Наритай им задника и заради мен. Не се оставяй да те хванат.

Зеб.

Очите ми се напълниха със сълзи, щом стигнах до края. Някъде имах запалка, с която оголвах жици. Намерих я и я вдигнах към бележката. Знаех, че съм длъжен да я унищожа, заради Зеб. Никой не биваше да я вижда, за да не стигнат до него.

Вдигнах пламъка към бележката, но не можах да го направя.

Дарил.

Покрай всички мизерии с Анджи, Екснет и СВС бях забравил, че той съществува. Беше се превърнал в призрак, като стар приятел, който се е преместил, или е заминал на обменни начала. През цялото време са го разпитвали и са го карали да им обяснява за Екснет и заглушителите. Намираше се в Трежър Айланд, изоставена военна база, недалеч от взривения мост. Беше толкова близо, че буквално можех да доплувам дотам.

Оставих запалката и прочетох пак бележката. Този път се разплаках. Спомените се върнаха. Въпросите на късо подстригената жена, миризмата на урина, която бавно съхне по панталоните ми.

— Маркъс?

Вратата ми беше отворена. Мама стоеше на прага и ме гледаше тревожно. От колко ли време беше там?

Опитах да потисна сълзите си и издухах нос.

— Здрасти, мамо.

Тя влезе в стаята и ме прегърна.

— Какво става? Искаш ли да поговорим?

Бележката лежеше на масата.

— От приятелката ти ли е? Всичко наред ли е?

Беше ми дала изход. Можех да обясня всичко като проблем с Анджи и тя щеше да ме остави на мира. Отворих уста да го направя и всичко излезе от само себе си.

— Бях в затвор. След като взривиха моста. През цялото време бях в затвор.

Воплите въобще не звучаха като моя глас. По-скоро звучах като ранено животно. Ревах, докато не ме заболяха гърлото и гърдите.

Мама ме прегърна, както правеше, когато бях малък. Погали косата ми и зашепна, докато не се успокоих.

Поех си дъх, а тя ми донесе чаша вода. Седнах на леглото си, тя се настани на стола и аз й разказах всичко. Всичко.

Е, поне по-голямата част.

16.

В началото мама беше шокирана, после се разгневи, а накрая ме слушаше с отворена уста. Разказах й за разпитите, напикаването, торбата на главата, за Дарил. Показах й бележката.

— Но защо…

В тази дума се съдържаше всяко престъпление, което бях извършил, всеки момент, в който ми липсваше смелост да кажа на света защо се боря и какво точно е инспирирало Екснет.

Поех си дъх.

— Казаха, че ако проговоря, ще ида в затвора. Не за няколко дни. Завинаги. Бях… изплашен.

Мама седна до мен и дълго време не каза нищо.

— Ами бащата на Дарил?

Все едно заби кука за плетене в гърдите ми. Бащата на Дарил. Сигурно мислеше, че синът му е мъртъв.

И защо не? Ако СВС те държат незаконно три месеца, едва ли ще те пуснат някога.

Но Зеб се беше измъкнал. Може би и Дарил щеше да успее. Може би аз и Екснет можехме да му помогнем.

— Не му казах — признах.

Сега и мама се разплака, а тя не плаче лесно. Това е част от британското й наследство.

— Ще му кажеш — настоя тя. — Ще го направиш.

— Добре.

— Но първо трябва да кажем на баща ти.

Татко вече не се прибираше в определено време. Покрай консултирането на клиенти, които сега имаха много работа, заради нуждата на СВС от анализатори, и дългите пътувания до Бъркли, той се прибираше между шест часа и полунощ.

Тази вечер мама му звънна и му каза да се прибере веднага. Той отвърна нещо, но тя повтори: „Веднага.“

Очаквахме го в дневната, а бележката лежеше на масичката между нас.

Втория път беше по-лесно. Тайните излизаха леко. Не разкрасявах, нито криех нещо. Просто си казах всичко.

Не осъзнавах смисъла на този израз, преди да го направя. Пазенето на тайната ме беше омърсило, беше опетнило духа ми. Караше ме да се страхувам и да се срамувам. Беше ме направило такъв, какъвто ме нарече Анджи.

Татко стоеше вдървен през цялото време, а лицето му сякаш

беше издялано от камък. Когато му подадох бележката, той я прочете два пъти и я остави внимателно на масата.

Поклати глава, стана и тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — попита мама разтревожено.

— Трябва да се разходя — успя да просъска той.

С мама се спогледахме и го зачакахме да се върне. Опитах да си представя какво му минава през главата. Беше се променил след бомбите и знаех, че е защото ме е смятал за мъртъв. Беше повярвал, че терористите са убили сина му, и това го беше докарало почти до лудост, до такова състояние, че бе оставил СВС да го контролира като добра овчица.

Сега знаеше, че СВС са ме отвлекли и че държат децата на Сан Франциско като заложници в Гитмо в Залива. Като се замисля, беше си очевидно. Разбира се, че са ни държали на Трежър Айланд. Кое друго място е на десет минути с кораб от града?

Когато се върна, баща ми изглеждаше по-гневен от всякога.

— Трябваше да ми кажеш! — изръмжа той.

Мама застана между нас.

— Обвиняваш грешния човек. Не Маркъс отвлича и заплашва.

Баща ми поклати глава.

— Не обвинявам Маркъс. Знам кого точно да виня. Себе си. Себе си и тъпата СВС. Обличайте се.

— Къде отиваме?

— При бащата на Дарил. А след това при Барбара Стратфорд.

Бях чувал името на Барбара Стратфорд, но не можех да се сетя къде. Реших, че е приятелка на нашите.

Междувременно отивахме към къщата на Дарил. Никога не съм се чувствал комфортно близо до баща му. Той е бил радист във флота и поддържаше в домакинството си военна дисциплина. Беше научил Дарил на морзовия код, което смятах за готино. Това бе една от причините да вярвам в писмото на Зеб. Но бащата на Дарил имаше странни изисквания, например оправянето на леглата по устав. Тези неща често подлудяваха приятеля ми.

Майка му също не бе издържала дълго и се върна в Минесота, когато Дарил стана на десет. Той често прекарваше ваканциите и празниците там.

Седях отзад в колата и гледах как татко шофира. Мускулите на врата му пулсираха, защото стискаше зъби.

Мама го държеше за ръката, но мен нямаше кой да успокои. Искаше ми се да звънна на Анджи. Или на Хулу. На Ван. Може би щях да го направя след това.

— Сигурно вече е погребал сина си мислено — каза татко, докато се провирахме по завоите към Туин Пийкс. Беше паднала обичайната мъгла и фаровете се отразяваха в нея. При всеки завой виждах мигащите светлинни на долината.

— Тази ли е?

Не бях ходил отдавна у Дарил, но бях изкарал достатъчно време там, за да позная веднага къщата.

— Аха. Тази е.

Тримата излязохме от колата и се спогледахме кой ще натисне звънеца. За моя изненада, го направих аз.

Изчакахме мълчаливо минута. Звъннах отново. Колата на бащата на Дарил беше паркирана отпред, а в дневната светеше. Тъкмо щях да позвъня трети път, когато вратата се отвори.

— Маркъс? — Бащата на Дарил нямаше нищо общо с човека, когото помнех. Небръснат, по халат, бос и с кървясал поглед. Беше напълнял и имаше втора брадичка под стегнатата военна челюст. Рядката му коса беше разрошена.

— Мистър Гловър. — Родителите ми застанаха зад мен.

— Здравей, Рон — поздрави майка ми.

— Рон — кимна баща ми.

— И вие ли сте дошли? Какво става?

— Може ли да влезем?

Дневната му ми напомни за репортажите, в които показваха къщи, където са намерени изоставени от месеци деца. Кутии от замразена храна, празни кутии от бира и сок, мухлясали купи със зърнени закуски и купчини списания. Миришеше на котешка пикня, а боклукът хрущеше под краката ни. Дори без котешката пикня стаята миришеше на тоалетна на автогара.

Диванът беше застлан с мръсни чаршафи и възглавници, на които беше спано доста време.

Всички застинахме за момент, неудобството взе връх над другите емоции. Бащата на Дарил явно се беше предал.

Той махна бавно чаршафите от канапето и отнесе подносите с храна от два стола в кухнята. Ако се съди по звука, май ги хвърли на пода.

Седнахме и зачакахме да се върне.

— Съжалявам — каза той отнесено. — Не мога да ви предложа кафе. Утре ще ми доставят провизии и явно всичко е свършило.

— Рон — започна баща ми. — Чуй ни. Трябва да ти кажем нещо и няма да ти е лесно.

Той стоеше като статуя, докато му разказвах всичко.

Погледна бележката, прочете я, сякаш без да разбира, после я прочете пак. След това ми я подаде.

Трепереше.

— Той…

— Дарил е жив — казах аз. — Жив е и е затворен на Трежър Айланд.

Рон захапа юмрук и изстена.

— Имаме една приятелка — каза баща ми. — Тя пише за „Бей Гардиън“. Разследващ репортер е.

Сетих се откъде съм чувал името й. Седмичният „Гардиън“ често губеше репортерите си заради ежедневниците и интернет, но Барбара Стратфорд работеше там от години. Имах смътен спомен, че е идвала на вечеря, когато бях малък.

— Отиваме при нея — допълни майка ми. — Очаква ни. Ще дойдеш ли с нас, Рон. Ще разкажеш ли историята на Дарил?

Той захлупи лице с шепи и задиша тежко. Татко опита да сложи ръка на рамото му, но той го отблъсна.

— Трябва да се измия. Дайте ми минута.

Когато се появи, беше променен. Беше се обръснал и бе сресал косата си. Носеше военна униформа с почетни знаци на гърдите. Спря на стълбите и махна с ръка.

— В момента нямам много чисти дрехи. А и това ми се струва подходящо, ако тя реши да направи снимки.

С татко седнаха отпред и аз се озовах зад мистър Гловър. Миризмата на бира сякаш излизаше от порите му.

Стигнахме до къщата на Барбара Стратфорд към полунощ. Тя беше извън града, в Маунтин Вю, и пътувахме дотам, без да кажем дума. Профучавахме покрай високотехнологичните сгради, издигащи се до магистралата.

Маунтин Вю е различен район от този, в който живея. Прилича повече на американските предградия от филмите. Множество алеи с дървета и идентични къщи. Градчета, където няма бездомници, бутащи колички по тротоарите. Даже няма тротоари!

Мама бе позвънила на Барбара Стратфорд, докато чакахме мистър Гловър. Журналистката спеше, но мама беше толкова развълнувана, че преодоля обичайното си британско приличие и я събуди. Настояваше, да се видим лично.

Като видях къде живее, се сетих за сериала „Брейди Бънч“. Едноетажна къща с тухлена оградка и перфектна квадратна морава. На покрива имаше старомодна UHF телевизионна антена, а вътре светеше.

Журналистката отвори, преди да позвъним. Беше на годините на нашите. Висока жена с орлов нос и бръчки от смях около очите. Носеше бутикови дънни, каквито можеха да се купят на Валенсия Стрийт, и свободна индийска памучна блуза. Имаше кръгли очила, които отразяваха светлината в коридора.

Усмихна се и каза на мама:

— Виждам, че си довела целия клан.

Мама кимна.

— След минута ще разбереш защо.

Мистър Гловър пристъпи зад баща ми.

— О, повикали сте флота? — засмя се журналистката.

— Всичко по реда си — обяви мама.

Представихме се и си стиснахме ръцете.

Къщата ѝ беше обзаведена в минималистично японски стил. Няколко пропорционални мебели, големи саксии с бамбук и нещо като ръждясал дизелов двигател, поставен на мраморен постамент. Хареса ми. Подът беше от стари дъски и цепнатините не бяха запълнени. Това също ми хареса, особено като ходех по чорапи.

— Имам кафе — предложи Барбара. — Кой иска?

Всички вдигнахме ръце. Изгледах нашите предизвикателно.

— Добре.

Тя изчезна в друга стая и се върна с бамбуков поднос, на който имаше термос с кафе и чаши с грубовата украса. И това ми допадна.

— Така — започна тя, след като всички се обслужихме. — Много се радвам да ви видя. Маркъс, мисля, че последния път ти беше на седем години. Много се вълнуваше от новата си видеоигра и непрекъснато ми я показваше.

Това не го помнех, но явно беше вярно. Вероятно ставаше дума за старата ми „Сѐга Дриймкаст“.

Журналистката извади диктофон, тетрадка и химикал.

— Готова съм да чуя вашата история и обещавам да проявя доверие. Но не мога да обещая, че ще направя нещо с нея и че ще бъде публикувана. — Осъзнах, че мама е поискала голяма услуга, събуждайки тази жена, без значение дали бяха приятелки. Сигурно не беше лесно да си известен разследващ репортер. Вероятно имаше един милион хора, които искаха да я привлекат за каузата си.

Мама ми кимна. Въпреки че вече бях разказал историята си три пъти за една вечер, сега ми беше трудно. Беше някак по-различно, защото щеше да даде началото на изцяло нов ход в играта.

Започнах бавно, а Барбара си водеше бележки. Изпих цяла

чаша кафе само докато обясня какво е АРИ и как се измъкнахме от училище, за да играем. Родителите ми и бащата на Дарил слушаха напрегнато. Изпих нова чаша, докато разказвах за задържането. Като приключих, бях изпил голяма част от кафето в термоса и зверски ми се пикаеше.

Банята й беше в същия стил като дневната и имаше органичен сапун, миришещ на глина. Върнах се и видях, че възрастните ме очакват търпеливо.

След това заговори мистър Гловър. Обясни, че е ветеран и синът му е добро момче. Разказа как се е почувствал, когато решил, че детето му е мъртво, и че бившата му жена припаднала и била откарана в болница. Поплака малко, без да се срамува. Сълзите се стичаха по грубото му лице и мокреха яката на униформата.

Когато приключихме, Барбара отиде в другата стая и донесе шише уиски.

— Това е петнайсетгодишен „Бушмилс“ — каза тя и извади четири чаши. Мен ме прескочи. — Не се продава от десет години. Мисля, че е добър момент да го отворим.

Наля им по малко и пресуши половината от своята чаша на един дъх. Останалите я последваха. Наляха си още.

— Добре. Ето какво мога да ви кажа веднага. Вярвам ви. Не само защото познавам Лилиан. Историята звучи достоверно и потвърждава някои слухове. Но не мога да я пусна само на вашата дума. Трябва да проуча всеки аспект от нея и всеки момент от живота ви. Трябва да знам дали премълчавате нещо, което може да ви дискредитира. Трябва ми всичко. Вероятно ще минат седмици, преди да съм готова. Освен това трябва да помислите за вашата безопасност и за Дарил. Ако притиснем СВС, могат да го преместят някъде далече. Например в Сирия. А може да направят и нещо по-лошо. — Не го изрече, но очевидно имаше предвид убийство. — Ще сканирам тази бележка и искам да направя снимки. Сега и по-късно. Всичко трябва да се документира внимателно.

Отидох с нея до кабинета й, за да сканираме бележката. Очаквах някакъв старомоден компютър, който да пасне на дизайна, но там имаше абсолютно модерна машина с плоски екрани и скенер, който можеше да поеме цяла страница от вестник. С одобрение забелязах, че използва „ПараноидЛинукс“. Жената си вършеше работата сериозно.

Бръмченето на компютъра създаваше достатъчен щит, но въпреки това затворих вратата и се приближих до нея.

— Барбара?

— Да?

— Нали питаше за нещо, което може да ме дискредитира?

— Да?

— Нали не могат да те принудят да разкриеш това, което ще ти кажа?

— На теория. Но по-скоро бих отишла в затвора, отколкото да разкрия източник.

— Добре, добре. Вярвам ти. — Поех си дъх. — Нали си чувала за Екснет и Мики?

— Да?

— Аз съм Мики.

— Аха.

Тя обърна бележката, за да сканира и другата страна. Скенерът имаше невероятна резолюция, около десет хиляди точки на инч. На екрана текстът изглеждаше като под електронен микроскоп.

— Това малко усложнява нещата.

— Да — въздъхнах аз. — Сигурно.

— Родителите ти не знаят, нали?

— Не. И не съм сигурен дали искам да разбират.

— Ще трябва да го обмислиш. Аз също. Можеш ли да дойдеш в офиса ми? Искам да си поговорим подробно за това.

— Имате ли ексбокс „Юнивърсъл“? Аз ще донеса инсталационен диск.

— Да, сигурна съм, че ще се намери. Като дойдеш, кажи на рецепционистката, че се казваш „мистър Браун“. Те знаят какво значи това. Няма да се записва, че си идвал, и камерите ще бъдат изключени, докато си там.

— Иха! На една вълна сме.

Тя се усмихна и ме потупа по рамото.

— Хлапе, аз съм в играта от дяволски много време. Засега съм изкарала повече време на свобода, отколкото зад решетките. Параноята е мой приятел.

На другия ден бях като зомби в училище. Бях спал около три часа и дори трите чаши с кофеинова тиня от турчина не можаха да ме оправят. Проблемът с кофеина е, че като привикнеш, ти трябват все по-големи дози.

След училище исках само да се прибера и да поспя, но имах среща в „Бей Гардиън“. Тръгнах към портала със сведен поглед и завих по 24-а улица. Някой закрачи до мен. Познах обувките и спрях.

— Анджи?

Тя изглеждаше също като мен. Недоспала и с кървясал

поглед.

— Здравей. Изненада. Реших да си дам почивка от училище. И без това не мога се концентрирам.

— Аа…

— Млъкни и ме прегърни, идиот такъв.

Направих го. Беше приятно. Даже повече от приятно. Все едно ампутирана част от мен се беше завърнала.

— Обичам те, Маркъс Ялоу.

— Обичам те, Анджела Карвели.

— Добре. — Тя ме пусна. — Хареса ми публикацията защо не заглушаваш. Уважавам решението ти. Намери ли някакъв начин да ги заглушаваме, без да ни хванат?

— Отивам на среща с разследващ репортер. Ще публикува историята за задържането ми и за създаването на Екснет. Ще пише и че държат Дарил в таен затвор на Трежър Айланд.

— Аха. — Тя се озърна встрани. — Не можа ли да измислиш нещо по-амбициозно?

— Искаш ли да дойдеш?

— Естествено. И искам да ми обясниш подробностите, ако нямаш нищо против.

Разказах й всичко, не беше трудно. Тя държеше ръката ми и често я стискаше.

Качихме се в офиса на „Бей Гардиън“, като вземахме по две стъпала наведнъж. Сърцето ми биеше лудо. Изправих се пред отегченото момиче на рецепцията.

— Тук съм да видя Барбара Стратфорд. Името ми е мистър Грийн.

— Искате да кажете „мистър Браун“?

— Да — изчервих се аз. — Мистър Браун.

Тя направи нещо на компютъра и кимна.

— Седнете. Барбара ще дойде след минута. Да ви предложа ли нещо?

— Кафе — отвърнахме в унисон. Още една причина да обичам Анджи: пристрастени сме към еднаква дрога.

Секретарката — красива латиноамериканка, малко по-голяма от нас, облечена в ретро хипи стил — ни кимна и донесе две чаши с емблемата на вестника.

Отпивахме мълчаливо и наблюдавахме влизащите репортери и посетители. Най-сетне Барбара се появи. Носеше почти същите дрехи като миналата нощ. Отиваха й. Смръщи се, като видя, че си водя компания.

— Здрасти — казах аз. — Това е…

— Мис Браун. — Анджи протегна ръка. Вярно, че не трябваше да разкриваме самоличността си. — Работя с мистър Грийн. — Тя

ме сръга леко.

— Да вървим. — Барбара ни заведе в стая с фасаден прозорец и спуснати щори. Извади дигитален диктофон, нова тетрадка и органични бисквити.

— Искаш ли да запишем разговора?

Не бях се замислял. Можеше да се окаже полезно, ако решах да оспоря нещо от публикацията ѝ. Но ако не можех да ѝ имам доверие, бях обречен.

— Не, няма проблеми.

— Добре, да започваме. Госпожице, името ми е Барбара Стратфорд и съм разследващ репортер. Предполагам, знаеш защо съм тук, но ми е любопитно ти защо си дошла.

— Аз работя с Маркъс по Екснет. Трябва ли да си кажа името?

— Засега не е нужно. Може да останеш анонимна. Маркъс, исках да ми разкажеш всичко, за да видим как се връзва с историята за твоя приятел Дарил и бележката. Може да я изкараме повод за създаването на Екснет. „Създадоха си враг, когото няма да забравят.“ Но, честно казано, по-добре да не отиваме в тази посока.

Предпочитам чиста история за таен затвор в задния ни двор, без да трябва да споря дали задържаните са от хората, които щом се измъкнат, създават движение против правителството. Сигурна съм, че разбираш това.

Разбирах. Ако замесехме Екснет, щяха да се намерят хора, които ще решат, че е по-добре да сме в затвора.

— Това е твоето шоу — отвърнах. — Трябва да разкажеш на света за Дарил. Когато го направиш, от CBC ще разберат, че съм проговорил, и ще ме погнат. Може би ще разберат, че съм замесен с Екснет. Може би ще успеят да ме свържат с Мики. Искам да кажа, че щом публикуваш материала, за мен нещата така или иначе ще приключат. Примирил съм се.

— Поне ще знаеш, че си направил нещо добро. Значи се разбрахме. Искам да ми разкажете всичко за Екснет и да демонстрирате как работи. За какво го ползвате? Кой друг го ползва? Как се разпространи? Кой написа софтуера? Всичко.

— Това ще отнеме време — каза Анджи.

— Имам време — отвърна Барбара. — Това може да е най-важната история за войната срещу терора. Може да предизвика сътресения в правителството. Когато имаш такава история, трябва да подходиш внимателно.

17.

Разказахме й. Всъщност беше доста забавно. Винаги е вълнуващо да учиш хората как да ползват технологии. Виждаш как осъзнават, че технологиите могат да им помогнат и да ги улеснят. Анджи също беше страхотна. Двамата бяхме чудесен екип. Редувахме се да обясняваме. Естествено Барбара беше много добър ученик.

Оказа се, че е отразявала криптовойните. Период през деветдесетте, когато групи за граждански права като „Електроник Фронтиър Фаундейшън“ са се борили американците да имат право на силно крипто. Имах смътни познания по въпроса, но от обясненията на Барбара ме побиха тръпки.

Звучи невероятно, но е имало времена, когато правителството е смятало криптографията за оръжие и износът и употребата й били забранени. Схващате ли? В тази страна е имало незаконна математика.

Агенцията за национална сигурност е била основният двигател. Те разполагали със стандартна криптография, която била добра за банките, но не достатъчно силна, за да пази тайните на мафията. Според тях стандартът DES-56 бил напълно непробиваем. Един от създателите на ЕФФ написал програма, която пробивала шифъра за около два часа.

Въпреки това АНС не искала гражданите да имат тайни, до които те да нямат достъп. ЕФФ нанесли смъртоносния удар. През 1995-а завели Дан Бърнстейн, студент от Бъркли, в съда. Той бил написал компютърен код, който можел да създаде по-силен шифър от DES-40. Милиони пъти по-силен. Според АНС неговият труд бил оръжие и не подлежал на публикуване.

Сигурно е трудно да обясниш криптографията на един съдия, но апелативният съд нямал намерение да казва на студентите какво могат и какво не могат да публикуват. Криптовойните завършили с победа за добрите. Девети районен апелативен съд постановил, че кодът е форма на комуникация и попада под силата на Първата поправка — за свободата на словото. Ако някога сте купували нещо от интернет или сте проверявали банковата си сметка, използвате крипто, узаконено от ЕФФ. Още нещо. Хората от АНС не били достатъчно умни. Ако те могат да разбият код, бъдете сигурни, че терористите и престъпниците също могат.

Барбара бе изградила репутация, отразявайки този проблем. Осъзнаваше приликите между борбата за конституционни права в реалния живот и в киберпространството.

Така че го схвана. Не мисля, че щях да успея да го обясня на нашите, но с нея беше лесно. Задаваше умни въпроси, на някои от които дори не можах да отговоря. Намери и няколко потенциални слабости в процедурата.

Включих ексбокса и влязох в мрежата. Имаше четири отворени уай-фай връзки. Научих я да прескача между тях на интервали. На практика останалото беше като при нормалния интернет, само дето нещата ставаха малко по-бавно, но пък беше анонимно и неподслушваемо.

— Сега какво? — попитах, когато приключихме. Устата ми беше пресъхнала и имах киселини от кафето. Пък и Анджи стискаше ръката ми така, че копнеех да се усамотим и да довършим одобряването след първото скарване.

— Сега ще се захвана с журналистическата работа. Ще проуча всичко и ще опитам да го потвърдя. Ще ти покажа готовия материал и ще ти се обадя, преди да излезе. Бих искала да не говорите с други хора. Трябва да напипам историята, преди да затъне в блатото на СВС. Ще трябва да им се обадя за коментар, преди да публикувам, но ще го направя така, че да ви предпазя максимално. Естествено, ще ви предупредя. Трябва да изясним още нещо. Това вече не е твоята история. Беше много щедър, като ми я предостави, и аз ще ти се отплатя, но нямаш право да променяш нищо или да ме спираш. Всичко вече е задействано. Разбираш ли това?

Не бях се замислял за тези условия, но като ги постави така, си бяха очевидни. Ракетата беше изстреляна и нямаше връщане. Не знаех дали ще уцели, или ще промени курса, но това беше положението. В близко бъдеще щях да се превърна в публична личност. В човека, който е обявил война на СВС.

Ходещ мъртвец.

Вероятно Анджи мислеше за същото, защото бе добила бледозеленикав тен.

— Да си тръгваме — каза тя.

Майка й и сестра й пак ги нямаше, което определи избора ни къде да прекараме вечерта. Вечерята беше минала, но нашите знаеха, че имам среща с Барбара, и нямаше да се сърдят, ако закъснея.

Когато пристигнахме, нямах желание да включвам ексбокса. Бях се наситил на Екснет за днес. Можех да мисля само за Анджи. Анджи. Анджи. Как ми се разсърди. Как нямаше да ми проговори повече. Как нямаше да ме целуне повече.

Тя мислеше за същото. Прочетох го в очите й, когато

затворихме вратата на спалнята. Изпитвах глад за нея, сякаш не бях ял от дни. Като жаждата след три часа футбол.

Нещо повече. Нещо, което не бях изпитвал преди. Исках да я погълна, да я разкъсам.

Досега тя беше сексуално агресивната в нашата връзка. Оставях я да контролира темпото. Имаше нещо много еротично в това да ме съблича и да придърпва лицето ми към своето.

Но тази вечер не можех да се сдържам. Нямаше да се сдържам.

Вратата изщрака и аз хванах тениската на Анджи, без да й дам време да вдигне ръце. Изхлузих моята през главата и шевовете й изпращяха.

Очите на Анджи блестяха, устата й беше отворена, дишаше плитко и често. Чувах бученето на кръвта в главата си.

Смъкнах останалите ни дрехи със същата бързина и ги хвърлих на пода. По леглото имаше книги и списания и аз ги изметох с един замах. След секунда се въргаляхме в омачканите завивки, като се прегръщахме толкова силно, сякаш искахме буквално да се слеем един с друг. Тя изстена в устата ми и усетих звука с гласните си струни. Никога не бях изпитвал толкова интимно чувство.

Анджи посегна към нощното шкафче. Отвори го и извади найлонова торбичка. Погледнах вътре. Презервативи. Неразпечатани. Усмихнах се и отворих кутията.

От години си мислех как ще бъде първият път. Представях си го постоянно. Имаше дни, в които не мислех за нищо друго.

Нямаше нищо общо с представите ми. Отчасти беше по-добре, отчасти много по-лошо. Докато траеше, ми се стори цяла вечност. След това имах чувството, че е било само миг.

Когато свършихме, усетих срам. Но и бях вече някак различен. Нещо се беше променило между нас.

Беше странно. И двамата се срамувахме и не срещахме погледи, докато се обличахме. Увих презерватива в салфетки, занесох го в банята и го напъхах дълбоко в кошчето.

Когато се върнах, Анджи беше седнала на леглото и човъркаше ексбокса. Настаних се внимателно до нея и я хванах за ръка. Тя се обърна и ми се усмихна. И двамата треперехме от изтощение.

— Благодаря — казах й.

Тя не отвърна. Усмихваше се широко, а по бузите й течаха едри сълзи.

Прегърнахме се силно.

— Ти си добър човек, Маркъс Ялоу — прошепна Анджи. — Благодаря ти.

Не знаех какво да отговоря и просто я притиснах. Най-накрая се пуснахме. Беше спряла да плаче и още се усмихваше.

Посочи към моя ексбокс на пода. Схванах намека. Включих го и влязох в Екснет.

Все същото. Много писма. Нови публикации във влоговете. Спам. Боже, колко спам получавах. Шведската ми поща често се използваше за обратен адрес от милиони спам акаунта, така че всичките гневни отговори идваха при мен. Не знаех кой стои зад това. Може би СВС опитваше да претовари кутията ми. Може би просто някой се ебаваше. Пиратската партия имаше доста добри филтри, освен това даваха по 500 гигабайта пространство, така че нямаше да се препълни скоро.

Филтрирах всичко и натиснах клавиша за изтриване. Имах отделна кутия за неща, които бяха криптирани с обществения ми ключ, защото вероятно бяха свързани с Екснет и чувствителни теми. Спамърите още не бяха усетили, че ако използват обществени ключове, ще пласират по-добре боклуците си, така че всичко беше наред.

Имаше двайсетина съобщения от хора в мрежата на доверие. Прегледах ги набързо. Линкове към снимки, клипчета за злоупотребите на СВС, ужасяващи истории за сполучливи измъквания, мрънкане за предишните ми публикации. Обичайните неща.

След това попаднах на нещо, което беше криптирано с обществения ми ключ. Никой друг не можеше да го прочете, но аз не знаех кой го е писал. Подателят беше Маша, което можеше да е име или ник. Нямаше как да знам.

> Мики,
>
> Ти не ме познаваш, но аз те познавам.
>
> Арестуваха ме в деня, когато взривиха мостовете. Разпитваха ме. Решиха, че съм невинна. Предложиха ми работа: да им помогна да заловят хората, които са убили моите съграждани.
>
> Тогава звучеше като добра идея. Не осъзнавах, че работата ми ще е да следя хлапета, които не искат градът им да се превърне в затвор.
>
> Внедрих се в Екснет в деня на създаването й. В твоята мрежа на доверие съм. Ако исках да издам самоличността си, можех да ти пиша от мейл, на който вярваш. Даже от три. Влязла съм изцяло в мрежата ти, както само друг седемнайсетгодишен може. Някои от

писмата, които получаваш, са внимателно подбрани дезинформации от мен и шефовете ми.

Не знаят кой си, но се доближават. Продължават да пречупват хора и да ги компрометират. Превръщат хлапетата в информатори. В момента в Екснет има стотици хора, работещи за CBC. Имам техните имена, никове и ключове. Обществени и лични.

Още от появата на Екснет опитваме да пробием „ПараноидЛинукс“. Резултатите са незначителни, но успехът е неминуем. Направим ли го, ти си мъртъв.

Ако началниците ми разберат, че ти пиша това, ще лежа в Гитмо в Залива, докато не стана на осемдесет и пет.

Дори да не успеят да пробият „ПараноидЛинукс“, има фалшиви копия на „ПараноидЕксбокс“. Отметките не съвпадат, но колко хора ги проверяват, освен мен и теб? Много хлапета са вече мъртви, въпреки че не го осъзнават.

На шефовете ми им остава само да подберат подходящия момент да те арестуват, за да извлекат най-голяма медийна изгода. Това ще се случи съвсем скоро. Повярвай ми.

Сигурно се чудиш защо ти казвам това.

Аз също.

Ето какво. Съгласих се на тази работа, защото исках да се боря с терористи. Вместо това шпионирам американци, които вярват в неща, които CBC не харесва. Не хора, които искат да взривят мостове, а демонстранти. Не мога повече.

Нито пък ти. Както казах, въпрос на време е да се озовеш в окови на Трежър Айланд. Не дали, а кога.

На мен ми писна. Познавам хора в Лос Анджелис. Казаха, че ще ме покрият, ако искам да се измъкна.

Искам.

Готова съм да те взема с мен, ако поискаш. По-добре да си боец, отколкото мъченик.

Ако дойдеш с мен, ще измислим заедно как да ги победим. Умна съм колкото теб. Повярвай.

Какво ще кажеш?

Ето обществения ми ключ.

Маша.

Когато не знаеш какво става ти, тичай наоколо и пищи.
Чували ли сте тази рима? Не е добър съвет, но се спазва

лесно. Скочих от леглото и закрачих из стаята. Сърцето ми препускаше, а главата ми бучеше, но вече не от сексуална възбуда, а от неподправен ужас.

— Какво има? — попита Анджи.

Посочих екрана от моята страна на леглото. Тя се извъртя, взе клавиатурата и зачете.

Продължавах да крача.

— Това трябва да е блъф — каза тя. — CBC си играе с теб.

Погледнах я. Хапеше устни, сякаш сама не си вярваше.

— Мислиш ли?

— Естествено. Не могат да те победят, затова използват всякакви методи.

— Аха.

Седнах на леглото. Още дишах учестено.

— Спокойно. Това са само психоигрички. Ето. Преди не ми беше вземала клавиатурата, но сега между нас имаше нова интимност. Написа бърз отговор.

> Добър опит.

Пишеше като Мики. Бяхме станали още по-близки.

— Криптирай го. Да видим какво ще отговори.

Не знаех дали това е най-добрата идея, но нямах друга. Заключих го с личния си ключ и с обществения, който Маша беше посочила.

Отговорът дойде мигновено.

> Предполагах, че ще кажеш нещо такова.
>
> Ето хак, за който не си се сетил. Мога да изпратя тунелно видео през DNS. Ето няколко клипчета. Виж ги, преди да решиш дали да ми повярваш.
>
> *Маша.*

Беше прикрепила сорскод за програма, която предаваше видео през Домейн Нейм Сървис протокол.

Нека ви обясня. Всеки интернет протокол е поредица от текст, изпратена в определен ред. Все едно имаш камион и вкарваш кола в него, в багажника й слагаш мотоциклет, към него завързваш колело, а на колелото окачваш ролери. Само че ако искаш, можеш да прикачиш камиона към ролерите.

Например вземете Симпъл Мейл Транспорт Протокол или SMTP, който се ползва за изпращане на поща.

Ето примерен разговор между мен и сървъра, ако пращам съобщение до себе си:

ЗДРАВЕЙ littlebrother.com.se

250 mail.pirateparty.org.se Здравей mail.pirateparty.org.se, радвам се да те видя

MAIL FROM: m1k3y@littlebrother.com.se

250 2.1.0 m1k3y@littlebrother.com.se… Изпращач ок

RCPT TO: m1k3y@littlebrother.com.se

250 2.1.5 m1k3y@littlebrother.com.se… Получател ок

DATA

354 Въведи писмо, свърши с „.“ на нов ред

Когато не знаеш какво става ти, тичай наоколо и пищи

250 2.0.0 k5SMW0xQ006174 Съобщението прието за доставяне.

КРАЙ

221 2.0.0 mail.pirateparty.org.se затваряне на връзката

Връзката затворена от чуждестранния хост.

Граматиката на този разговор е разработена през 1982 от Джон Постел, един от интернет пионерите, който буквално държал бавните сървъри под бюрото си в Южнокалифорнийския университет. През палеолита.

Сега си представете, че вържете мейл сървър към месинджър сесия. Може да пратите съобщение „ЗДРАВЕЙ littlebrother.com.se“ и той ще ви отговори „P250 mail.pirateparty.org.se ЗДРАВЕЙ mail.pirateparty.org.se радвам се да те видя“. С други думи, може да водиш същия разговор през месинджъра, както през SMTP. С малко настройки цялата работа с писмата може да се извършва в чат. Или в уебсесия. Или в каквото и да е.

Това се нарича „тунел“. Слагаш SMTP в чат тунел. След това можеш да сложиш чата в SMTP, вмъквайки тунел в тунела.

На практика всеки интернет протокол е податлив на процеса. Готино е, защото дори само да имаш достъп до уебстраници, може да създадеш тунел за пощата. Или пък да се вържеш към любимото си P2P. Може дори да направиш тунел за Екснет, който на свой ред е тунел за десетина протокола.

Домейн Нейм Сървис е интересен и древен интернет протокол, датиращ от 1983-а. Това е системата за конвертиране на името на компютъра, например pirateparty.org.se в IP номер, който компютрите използват, за да си комуникират в мрежата, например 204.11.50.135.

Работи като магия, въпреки милионите си вариации. Всеки доставчик има DNS сървър, както държавата и много от частните оператори. Всички си говорят през цялото време, изпращайки и

приемайки заявки. Колкото и да е странно името на компютъра, то се превръща в номер.

Преди DNS е имало файл HOSTS. Ако щете вярвайте, това е било списък с името и адреса на всеки компютър, свързан към интернет. Всяка машина имала копие от него. Накрая файлът станал твърде голям, за да се обменя, и измислили DNS. Преди, ако със сървърите на Джон Постел се случело нещо, всички машини в интернет губели способността да се свързват една с друга. Сериозно.

Днес има DNS навсякъде. Всяка мрежа си има сървър и той е конфигуриран да си говори с останалите и със случайни хора из интернет.

Маша бе открила начин да създаде тунел за видео стрийм през DNS. Раздробяваше видеото на милиони парченца и го криеше в нормалните съобщения на системата. Чрез нейния можех да го изтегля от всички сървъри в мрежата с изумителна скорост. Сигурно изглеждаше странно на хистограмите. Все едно преглеждах адреса на всеки компютър по света.

Но пък имаше две предимства, които оцених веднага. Получих картина още щом цъкнах на линка и нямах никаква идея къде се намира. Беше абсолютно анонимно.

В началото дори не погледнах съдържанието на клипа. Бях възхитен от идеята на хака. Видео стрийм през DNS? Това беше толкова умно и шантаво, че на практика бе почти извратено.

Постепенно осъзнах какво виждам.

Беше конферентна маса в стая, с огледало на едната стена. Познавах тази стая. В нея късо подстриганата жена ме беше накарала да кажа паролата си. Около масата имаше пет удобни стола, а в тях се бяха разположили петима униформени от СВС. Разпознах генерал-майор Ли Гелман, който командваше силите в района, както и късо подстриганата жена. Останалите не бях виждал. Всички гледаха към видеоекран в единия край на масата, от който грееше доста по-познато лице.

Кърт Руни, главен стратег на президента. Човекът, който бе довел партията до три поредни мандата и се точеше за четвърти. Наричаха го Безмилостния и бях гледал репортажи за него. Държеше персонала си изкъсо. Беше възрастен, с бледосиви очи, широки ноздри и тънки устни. Все едно постоянно надушваше нещо лошо.

Това беше човекът от екрана. Той говореше, а останалите слушаха внимателно и прилежно си водеха бележки.

— … казват, че са сърдити на властите, но трябва да покажем на страната, че трябва да вини терористите, а не правителството. Разбирате ли ме? Нацията не обича този град. За нея това е

Содом и Гомор, пълен с педали и атеисти, които трябва да гният в ада. Единствената причина, заради която на хората им пука какво мислят те, е, че Сан Франциско имаше късмета да бъде взривен от ислямски терористи. Тези хлапета от Екснет може да са ни истински полезни. Колкото по-радикални стават, толкова повече нацията ще разбира, че има заплахи навсякъде.

Публиката му спря да пише.

— Мисля, че можем да го контролираме — каза късо подстриганата жена. — Хората ни в Екснет вече имат голямо влияние. Ръководят около петдесет блога, наводняват чат каналите, свързват се един с друг, предимно следвайки линията, наложена от Мики. Вече доказаха, че могат да провокират радикални действия, въпреки че Мики се опитва да ги спре.

Генерал-майор Гелман кимна и каза:

— Мислехме да ги оставим до месец преди междинните. — Явно говореха за изборите, а не за моите изпити. — Това беше първоначалният план, но явно…

— Имаме друг план за междинните — каза Руни. — Няма да ви го разкривам, но по-добре не правете планове за пътуване. Насъскайте Екснет колкото се може по-скоро. Докато са умерени, те са ни в тежест. Трябва да са радикални.

Клипчето свърши.

Двамата с Анджи седяхме на леглото и гледахме екрана. Анджи се пресегна и го пусна отново. Изгледахме го. Втория път беше още по-лошо.

Избутах клавиатурата и станах.

— Омръзна ми да се страхувам. Да го занесем на Барбара и нека публикува всичко. Да го пуснем в мрежата. Нека ме затворят. Поне ще знам какво ще се случи. Поне ще имам нещо сигурно в живота си.

Анджи ме прегърна и ме успокои.

— Знам, скъпи. Знам. Ужасно е. Но ти се съсредоточаваш върху лошото и игнорираш доброто. Ти създаде движение. Надхитри смотаняците в Белия дом и главорезите от СВС. В позиция си да изринеш цялата гнилоч оттам. Естествено, че те преследват. Нима си се съмнявал? Аз винаги съм била сигурна. Но те не знаят кой си. Помисли за това. Всичките пари, хора, оръжия, шпиони и ти, седемнайсетгодишният, ги надхитряш. Те не знаят за Барбара. Не знаят за Зеб. Заглушаваше ги по улиците на Сан Франциско и ги унижи пред света. Спри да хленчиш. Ти печелиш.

— Въпреки това ще дойдат за мен. Знаеш го. Ще ме затворят завинаги. Дори не в затвор. Ще изчезна като Дарил. Или още по-лошо. Ще ме пратят в Сирия. Защо да ме оставят в Сан

Франциско? Докато съм в Щатите, ще съм заплаха.

Тя седна на леглото до мен.

— Да. Така е.

— Така е.

— Знаеш какво трябва да направим, нали?

— Какво?

Тя посочи клавиатурата. По бузите ѝ имаше сълзи.

— Ти си полудяла! Мислиш, че ще избягам с някаква откачалка от мрежата? С някаква шпионка?

— По-добра идея ли имаш?

Ритнах купчина мръсни дрехи.

— Добре. Ще говоря с нея.

— Говори — отвърна Анджи. — Кажи ѝ, че искаш да се измъкнеш с гаджето си.

— Какво?

— Стига, смотаняко. Да не мислиш, че само ти си в опасност? И аз съм вътре, Маркъс. Нарича се съучастничество. Където и да идеш, аз съм с теб. — Брадичката ѝ беше вирната бунтовно. — Заедно сме. Трябва да разбереш това.

Отново седнахме на леглото.

— Освен ако не ме искаш — допълни тя с тих глас.

— Шегуваш се, нали?

— Изглежда ли ти, че се шегувам?

— Няма начин да тръгна без теб, Анджи. Не бих те накарал да дойдеш, но много се радвам, че сама предложи.

Тя се усмихна и ми подаде клавиатурата.

— Пиши на тази Маша. Да видим какво може да направи за нас.

Изпратих криптирано писмо и зачаках отговора. Анджи ме погъделичка, а аз я целунах. Опасността и решението да заминем заедно премахнаха неудобството от секса и аз се възбудих отново.

Бяхме полуголи, когато пристигна отговорът на Маша.

> Двама ли? Боже, сякаш не е достатъчно трудно!
>
> Не ми позволяват да излизам, освен за да събирам информация след голям удар на Екснет. Схващаш ли? Следят всяко мое движение, но отпускат каишката, когато се случи нещо с екснетърите. Тогава излизам на терен.
>
> Правиш нещо голямо. Пращат мен. Аз измъквам и двама ни. И трима ни, щом настояваш.
>
> Направи го бързо. Не мога да ти пращам много писма. Наблюдават ме. Приближават се до теб. Нямаш много време. Може би само дни.

Имам нужда от теб, за да се измъкна. Затова го правя, в случай че се чудиш. Не мога да избягам сама. Трябва ми Екснет диверсия.

Това е по твоята част. Не ме проваляй, Мики, или и двамата сме мъртви. Твоето гадже — също.

Маша.

Телефонът ми иззвъня и ние подскочихме. Майка ми искаше да знае кога ще се прибера. Казах й, че пътувам. Не спомена Барбара. Бяхме се разбрали да не говорим за това по телефона. Идеята беше на баща ми. Той може да е параноичен колкото мен, когато поиска.

— Трябва да вървя — казах на Анджи.

— Родителите ни ще бъдат…

— Знам. Разбрах как са се почувствали нашите, когато са ме мислили за мъртъв. Като знаят, че съм беглец, едва ли ще им е по-леко. Но биха предпочели да съм беглец, отколкото затворник. Както и да е, когато изчезнем, Барбара може да публикува всичко, без да се тревожи за нас.

Целунахме се на вратата на стаята й. Не беше от похотливите влажни целувки. Беше по-скоро сладка, бавна целувка за сбогом.

Пътуванията с влака са интроспективни. Вагонът се клати напред-назад, а ти се опитваш да не гледаш останалите в очите и да не четеш рекламите за пластична хирургия, за тестове за СПИН и облигации. Постепенно мозъкът ти започва да кипи.

Клатиш се напред-назад, а умът ти премисля всички неща, които може би си пропуснал. Прожектира онези филми от живота ти, в които си бил не герой, а губещ.

Мозъкът ти създава всякакви теории:

„Ако СВС иска да хване Мики, какъв по-добър начин да го примами от това да го подтикне да организира голямо Екснет събитие? Няма ли да си струва да се пусне едно компрометиращо видео за примамка?“ Мислиш си за тези неща дори да пътуваш само няколко спирки. Когато влакът потегли, кръвта ти се раздвижва и това понякога помага на мозъка. Понякога освен проблеми намираш и решения.

18.

Едно време любимото ми занимание беше да си сложа наметало и да вися по хотели, преструвайки се на невидим вампир, въпреки че всички се взираха в мен.

Сложно е и не е толкова странно, колкото звучи. Ролевата игра на живо (ЛАРП) съчетава най-доброто от „Подземия и дракони“ и театралните кръжоци.

Разбирам, че може да не ви звучи толкова зарибяващо, колкото за мен тогава, но бях на четиринайсет.

Най-добрите игри ставаха на скаутските лагери извън града. Стотици тийнейджъри, момчета и момичета се преборваха с петъчния трафик, играеха на преносими игри и се перчеха с часове. След това заставаха пред група по-възрастни мъже и жени с готини домашно изработени брони. Очукани и издрани, точно както трябва да изглеждат доспехите на ветераните след месец в пущинака, а не както ги представят по филмите.

Тези хора получаваха пари да организират игрите, но човек не се захваща с това, ако не е готов да го прави и безплатно. Вече ни бяха разделили на отбори, в зависимост от анкетите, които бяхме попълнили. После получавахме отборната задача.

Накрая ни даваха индивидуалните брифинг пакети. Бяха като инструкции за шпиони. Ето твоята самоличност, ето мисията, ето тайните за твоя отбор, които са ти известни.

След това беше време за вечеря — огньове, месо на скара и тофу, защото в Северна Калифорния е пълно с вегетарианци. Подобно нещо може да се опише само като пир.

По-запалените хлапета влизаха в образ. В първата ми игра бях магьосник. Бяха ми дали торбичка с бобени зърна, които представляваха заклинания. Хвърлях зърно и извиквах името на магията — огнено кълбо, магическа стрела, светлинно копие. Ако уцелех, играчът или „чудовището“ трябваше да понесат щети. Или пък не. Някой път се налагаше да викнем съдия, но през повечето време имаше феърплей. Никой не обичаше спорещите.

Докато си легнехме, всички влизахме в образ. На четиринайсет не бях сигурен как трябва да се държи един магьосник, но имах някаква представа от книгите и филмите. Говорех бавно и спокойно, като се опитвах да докарам мистично изражение и мистични мисли.

Мисията беше сложна. Трябваше да върнем една свещена реликва, откраднатa от огре, което искаше да наложи властта си над хората. Това не беше толкова важно. Аз имах и лични задачи. Трябваше да заловя определен тип имп, за да ми стане

познайник. Освен това имах таен враг. Един от отбора беше участвал в нападението, убило родителите ми преди години. Сега не знаеше, че съм се върнал за отмъщение. Естествено в играта имаше друг участник, който таеше подобен гняв, към мен. Радвах се на дружбата в отбора, но непрекъснато внимавах за нож в гърба и отрова в храната.

През следващите два дни играехме. Някои части приличаха на криеница, други — на оцеляване в дивата природа, а трети — на решаване на пъзел. Организаторите бяха свършили страхотна работа. Сприятелявахме се с децата в отбора. Дарил беше цел на първото ми убийство и го опознах, докато го дебнех цял уикенд. Готин човек. Жалко, че трябваше да го убия.

Нацелих го с огнено кълбо, докато претърсваше за съкровище група орки, които бяхме убили, играейки на камък-лист-ножица. Доста по-вълнуващо е, отколкото звучи.

Беше като лагер за театрални ентусиасти. Говорехме си до късно в палатките и скачахме в реката, когато ни станеше горещо. Ставахме най-добри приятели и кръвни врагове.

Не знам защо родителите на Чарлз го бяха пратили на ЛАРП. Не беше от децата, които се радваха на такива неща. По-скоро бе от онния, дето късаха крилата на мухите. Или пък не. Но във всички случаи не му допадаше да обикаля с костюм из горите. През цялото време мрънкаше и се оплакваше, опитвайки да ни убеди, че не си прекарваме чак толкова добре. Несъмнено сте попадали на такива хора, които се мъчат да провалят забавлението на всички.

Другият проблем на Чарлз бяха симулираните битки. Когато търчиш из горите и участваш в тези полувоенни игри, е лесно да се надъхаш дотам, че да си готов да разкъсаш гърлото на противника. А това не е добро състояние, ако разнасяш меч, копие или друга екипировка. Затова при никакви обстоятелства не ни даваха да се удряме. Ако се доближахме достатъчно за схватка, сядахме и изиграхме няколко бързи рунда на камък-лист-ножица с модификации на основата на нивото и екипировката на героите. Референтите разрешаваха възникналите спорове. Беше доста цивилизовано и малко странно. Гониш някого през горите, настигаш го, оголваш зъби и сядате да играете. Но пък беше забавно и не се наранявахме.

Чарлз не можеше да свикне. Напълно разбираше правилата, но не искаше да се подчини и не му пукаше. Съдиите непрекъснато му правеха забележки. Той обещаваше да внимава, но продължаваше да нарушава правилата. Беше доста едричък и много обичаше да събаря „без да иска“ хора по време на гонитбите. Никак не е приятно да те съборят върху камъните.

Тъкмо се бях разправил с Дарил и двамата се смеехме на подмолното ми изпълнение. Той мислеше да мине към чудовищата. Убитите играчи можеха да поемат ролята на чудовища, така че колкото по-дълго играехме, толкова повече противници имаше. Така всички оставаха в играта и се получаваха епични битки.

В този момент Чарлз изскочи зад мен и ме събори на земята, като ми изкара въздуха.

— Спипах те! — извика той. Почти не се познавахме, но нямах добро мнение за него. Сега бях готов направо за убийство. Изправих се бавно и го изгледах, а той се усмихваше. — Мъртъв си. Направо те размазах.

Усмихнах се и усетих, че нещо не е наред. Докоснах устната си. Имаше кръв. Носът ми беше разбит, а устната — разцепена, защото бях паднал върху някакъв корен.

Избърсах ръка в крачола си и се усмихнах. Преструвах се, че всичко е на шега. Засмях се и пристъпих към него.

Чарлз не се заблуди и опита да побегне, но Дарил го заклещи от другата страна. Той се обърна, но Дарил го препъна. Тъкмо му налитахме, когато прозвуча съдийска свирка.

Съдията не беше видял падането ми, но имаше наблюдения върху играта на Чарлз. Отпрати го в лагера и го дисквалифицира. Чарлз се оплакваше, но съдията не му обърна внимание, а след това се скара и на нас, защото не било оправдано да отвръщаме на агресията.

Нямаше проблем. След като играта свърши, се изкъпахме в скаутските общежития. С Дарил откраднахме дрехите и кърпата на Чарлз. Вързахме ги на възли и ги тикнахме в кенефа. Много от момчетата помогнаха да ги напоим. Чарлз бе успял да събори доста хора през уикенда.

Ще ми се да бях видял реакцията му, когато е излязъл от банята и е видял дрехите си. Бе изправен пред тежко решение. Дали да тръгне гол през лагера, или да развърже опиканите дрехи и да ги облече.

Той избра голотата. Вероятно и аз бих направил същото. Бяхме се наредили между банята и бараката с багажа и го аплодирахме. Стоях на първия ред й сияех.

Скаутските лагери се провеждаха само три-четири пъти в годината, което оставяше мен, Дарил, а и мнозина други със сериозен ЛАРП дефицит.

За щастие в градските хотели играехме друга игра с враждуващи вампирски кланове и ловци. Играчите разполагаха

със специални карти, за да разрешават изхода от битките, така че имаше и стратегическа мисъл. Вампирите можеха да стават невидими, като се завиеха с наметалото и скръстеха ръце на гърдите си. Така останалите трябваше да се преструват, че не ги виждат, и продължаваха разговора си. Добрите играчи се определяха по това, че бяха честни и издаваха тайните си пред „невидимия“ враг, все едно той не беше в помещението.

Имаше по две игри всеки месец. Организаторите наемаха по десет стаи в петък вечер, а играчите ползваха като терен хотела, хранеха се в ресторанта и заплащаха за уай-фай. Изпращаха ни писма в петък следобед и се замъкваме там направо от училище. Спяхме по шест-седем души в стая, хранехме се с боклуци и играехме до три през нощта. Беше добро забавление и родителите ни нямаха нищо против.

Организаторите бяха от известен клуб, който помагаше на писателски и театрални кръжоци. Занимаваха се с това от десет години, без да допуснат инцидент. Следваха стриктна политика и не позволяваха алкохол и дрога, за да не загазят. Събирахме се между десет и сто играчи, в зависимост от уикенда. На цената на два-три билета за кино можеше да получиш два дни и половина яко забавление.

Веднъж успяха да намерят стаи в „Монако“, хотел в Тендърлоин, пълен с възрастни културни туристи. Беше от онези места, където във всяка стая има аквариум, а фоайето е пълно със старци със скъпи дрехи, фукащи се с постиженията на пластичната хирургия.

Обикновено простосмъртните, както наричахме не-играчите, не ни обръщаха внимание. Но този път имаше някакъв редактор на италианско туристическо списание, който се заинтересува. Заварди ме, докато се промъквах през фоайето, за да спипам водача на противниковия клан и да му източа кръвта. Стоях със скръстени ръце до стената, което ме правеше невидим, когато мъжът ме попита със силен акцент какво всъщност правим в хотела.

Опитах да го разкарам, но той не ме оставяше на мира. Затова реших, че ако измисля нещо, ще си тръгне.

Не предполагах, че ще вземе да го публикува, нито че ще стигне до американската преса.

— Тук сме, защото принцът ни умря и сега търсим нов владетел — казах му аз.

— Принц ли?

— Да. Ние сме Старият народ. Дойдохме в Америка през 16-и век и установихме династия в Пенсилвания. Живеем в горите. Не използваме модерни технологии. Но принцът беше последен от

рода си и почина миналата седмица. Отне ни го ужасна болест. Младите мъже от клана ни тръгнаха да търсят потомците на прачичо му, който ни е напуснал преди време и се е преместил при модерните хора. Ще намерим последния наследник и ще го върнем в истинския му дом.

Четях доста фентъзи романи. Тези неща лесно ми идваха на ум.

— Открихме жена, която знае нещо за наследниците. Каза ни, че един от тях е в този хотел, и дойдохме да го намерим. Само че враговете ни ни проследиха дотук. Те искат да сме слаби, за да ни подчинят. Затова се спотайваме. Не говорим с Новите хора, ако не е наложително. Разговорът с теб ми причинява голям дискомфорт.

Гледаше ме намръщено. Бях пуснал ръце, което значеше, че съм видим за вражеските вампири. Един от тях се промъкваше бавно към нас. В последния момент я видях да налита с разперени ръце и съскане.

Аз също вдигнах ръце и изсъсках, след това се втурнах през фоайето, прескачайки един кожен диван. Хукнах към стълбите за мазето и успях да се измъкна.

Повече не засякох журналиста, но споделих случката с приятелите си, които прегърнаха идеята и доукрасиха историята.

В италианското списание имаше служителка, която беше проучвала колониите на амиши — общества, които не използват модерни технологии. Тя сметна, че сме доста интересни. Благодарение на интервютата от Сан Франциско тя написа увлекателна и затрогваща история за малолетните култисти, които търсят своя „принц“ из Америка. Хората публикуват какви ли не глупости.

Само че подобни истории се разпространяват. Първо в италиански блогове, после в американски. Започнаха да се появят очевидци, които твърдяха, че са срещали Стария народ. Не знаех дали си измислят, или пък играят същата игра.

Накрая историята стигна до „Ню Йорк Таймс“, който има нездравословния навик да проверява фактите. Репортерът се добра до хотел „Монако“, оттам до организаторите на ЛАРП-а и те признаха, че всичко е шега.

От този момент игрите не бяха особено готини. Цялата нация смяташе, че сме патологични лъжци. Пресата искаше да се оправдае и обясняваше колко странни са хората, които се занимават с ЛАРП. Чарлз успя да оповести на цялото училище, че ние с Дарил сме най-големите фенове в града.

Беше тежък сезон. Някои хора нямаха против, но не и ние. Бъзикаха ме постоянно. Начело с Чарлз. Намирах пластмасови

зъби в чантата си, а хлапетата по коридора говореха с трансилвански акцент и се хилеха като вампири от анимационните филмчета.

Скоро след това се прехвърлихме към АРИ. В някои отношения беше по-забавно и не толкова странно. Въпреки това понякога ми липсват наметалото и уикендите в хотела.

Обратното на есприт д'ескалие е начинът, по който продължаваме да се измъчваме от отминалите срамни моменти. Помнех с мъчителна яснота абсолютно всяко глупаво нещо, което бях казал или направил. Всеки път, когато ми беше гадно, започвах да си спомням предишни неприятни моменти. В ума ми се въртеше парад от унижения.

Докато опитвах да се концентрирам върху Маша и предстоящите ми премеждия, инцидентът със Стария народ продължаваше да ме тормози. Спомних си срама, който изпитвах, докато вестниците раздухваха все повече историята. Боях се, че някой ще разбере, че аз съм надрънкал глупостите на гадния италиански журналист с маркови джинси, риза без яка и големи очила с метални рамки.

Има алтернатива на това да подсмърчаш над грешките си. Можеш да се поучиш от тях.

Звучи добре, поне на теория. Може би съзнанието постоянно връща тези призраци, защото трябва да приключиш с тях по някакъв начин, преди да се преселят в отвъдния свят на унижения. Подсъзнанието ми ме тормозеше с надеждата, че ще сторя нещо, за да им дам вечен покой.

Замислих се какво мога да направя, в случай че Маша ме разиграва. Имах нужда от застраховка.

Когато стигнах вкъщи и потънах в меланхоличните прегръдки на нашите, бях намерил отговора.

Номерът беше да се случи достатъчно бързо, за да не може СВС да се подготви, но да има достатъчно време, за да се прояви пълната сила на Екснет.

Номерът беше да сме твърде много, за да не арестуват всички, но да е на място, където има възрастни и журналисти, за да не ни обгазят отново.

Номерът беше да измислим нещо интересно и неагресивно за медиите, от ранга на левитирането на Пентагона. Трябваше да повторим изпълнението на трите хиляди студенти от Бъркли, които не бяха позволили на полицията да отведе един от техните.

Номерът беше да има преса, за да видят какво прави полицията, както се бе случило в Чикаго през 1968-а.

Трябваше да е страхотен номер.

Измъкнах се по-рано от училище, използвайки обичайните си техники. Не ми пукаше, ако СВС бяха въвели нещо ново и нашите получеха писмо.

Срещнах се с Анджи у тях. Тя беше избягала още по-рано, оправдавайки се с женски проблеми.

Започнахме да разпространяваме мълвата по Екснет. Изпратихме писма на доверените си приятели и съобщения на останалите. Обиколихме пристанищата на „Денонощно плячкосване“ и казахме на играчите. Беше сложно да предоставим достатъчно информация, за да ги заинтригуваме, без да се издадем пред СВС, но мисля, че напипах баланса.

> ВАМП ИГРА УТРЕ.
>
> Ако сте фенове на готиката, издокарайте се. Ако не сте, намерете някого и вземете дрехи назаем. Мислете си за вампири.
>
> Играта почва в осем сутринта. ТОЧНО. Бъдете готови да се разделите на отбори.
>
> Ще продължи точно трийсет минути, така че ще имате време да стигнете до училище след това.
>
> Ще разберете мястото утре. Пратете публичните си ключове на
>
> **m1k3y@littlebrother.pirateparty.org.se**
>
> и проверете в седем сутринта. Ако ви е твърде рано, не си лягайте. Ние ще направим така.
>
> Гарантирам, че това ще е най-забавното нещо за годината.
>
> *Мики.*

След това изпратих съобщение на Маша.

> Утре. Мики.

Отговори ми след минута.

> Предположих. Вампирска игра, а? Бърз си. Носи червена шапка. И без багаж.

Какво вземате с вас, когато бягате? Бях мъкнал достатъчно тежки раници по скаутските лагери. Знаех, че и сто грама допълнително при милион стъпки се превръщат в тон.

— Точно така — каза Анджи. — А и не ти трябват дрехи за повече от три дни. Ще ги переш. По-добре да си с изцапана тениска, отколкото да мъкнеш куфар, който не може да се събере под самолетна седалка.

Беше извадила куриерска чанта, която се носеше диагонално на гърба. Презрамката минаваше точно между гърдите ѝ и ме караше леко да се потя. В чантата имаше доста място и в момента Анджи я пълнеше с дрехи.

— Три тениски, панталони, къси гащи, три чифта бельо, чорапи и пуловер.

Тя извади несесера си.

— Трябва да не си забравям четката, като тръгна сутринта.

Гледката беше впечатляваща. Тя събираше багажа, без да се притеснява. Осъзнах, че заминавам на следващия ден. За много дълго време. Може би завинаги.

— Какво да правя с ексбокса? — попита тя. — Има много неща на харда, бележки, писма, картинки. Не искам да попаднат в лоши ръце.

— Всичко е криптирано — отвърнах. — Стандартна процедура на „Параноид“. Остави ексбокса, ще си намерим друг в Ел Ей. Просто изпрати съдържанието на харда в пощата си на сървъра на Пиратската партия. Мисля да направя същото, като се прибера.

Тя ме послуша и изпрати писмото. Щяха да минат няколко часа, докато цялата информация се провре през връзката на съседа чак до Швеция.

Анджи затвори ципа на чантата и затегна каишките. Направо се възхитих, като видях, че торбата е с големината на футболна топка. С нея Анджи нямаше да привлича внимание. Все едно отива на училище.

— Още нещо — каза тя и взе презервативите от нощното шкафче. Натика ги в торбата и ме плесна по задника.

— Сега какво? — попитах.

— Сега ще идем у вас да съберем твоя багаж. Време е да се запозная с вашите, нали?

Пусна торбата сред останалите неща на пода. Беше готова да загърби всичко и да замине, за да бъде с мен и за да подкрепи каузата. Това ми вдъхваше смелост.

Мама си беше вкъщи, когато се прибрахме. Беше отворила лаптопа си на кухненската маса и говореше със слушалки и микрофон с някакъв беден човек от Йоркшир, който опитваше да се установи в Луизиана.

Влязох през вратата и Анджи ме последва. Усмихваше се широко, но стискаше ръката ми така, че костите ми пукаха. Не знаех защо се притеснява толкова. Едва ли щеше да прекарва много време с родителите ми, както вървяха нещата.

Мама затвори на йоркширеца.

— Здравей, Маркъс. — Целуна ме по бузата. — Кой е това?

— Мамо, това е Анджи. Анджи, това е майка ми Лилиан. — Двете се прегърнаха.

— Радвам се да се запознаем, скъпа. — Мама я огледа внимателно. Според мен Анджи изглеждаше съвсем приемливо. Беше облечена нормално и от пръв поглед си личеше колко е интелигентна.

— И за мен е удоволствие, мисис Ялоу. — Звучеше съвсем уверено. По-добре от мен, когато се запознавах с нейното семейство.

— Наричай ме Лилиан, скъпа. — Майка ми продължи да оглежда детайлите. — Ще останеш ли за вечеря?

— С удоволствие.

— Ядеш ли месо? — Мама е свикнала с начина на живот в Калифорния.

— Ям всичко, което не би ме изяло първо.

— Тя е пристрастена към лютото — добавих аз. Ще яде и автомобилни гуми, ако може да ги наръси с лют сос.

Анджи ме сръчка по рамото.

— Мислех да поръчам тайландско. Ще ги накарам да добавят и люто.

Анджи благодари учтиво и майка ми потъна в кухнята. Донесе ни сок и бисквити и три пъти ни предложи чай. Намръщих се леко.

— Благодаря. Ще се качим горе за малко.

Мама се смръщи за секунда, но след това се усмихна.

— Разбира се. Баща ти ще си дойде след час и тогава ще ядем.

Бях прибрал вампирската дегизировка в дъното на гардероба. Анджи я разглеждаше, докато си събирах дрехите. Трябваше да стигна само до Ел Ей. И там щях да си купя всичко необходимо. Взех няколко любими тениски, едни дънки, дезодорант и конец за зъби.

— Пари! — присетих се изведнъж.

— Аха. Мисля да изпразня сметката си от някой банкомат на връщане. Имам към хиляда и петстотин.

— Вярно?

— Че за какво да харча? Откакто има Екснет, не плащам даже нета.

— Аз имам към триста.

— Ще ги изтеглиш утре, преди да тръгнем към кметството.

Имах голяма торба, с която разнасях разни неща из града. Беше по-малко подозрителна от раницата ми. Анджи прерови безмилостно дрехите ми и подбра само нейните любими.

Когато приключихме, седнахме на леглото.

— Утре трябва да станем рано — каза тя.

— Да, голям ден ще е.

Според плана щяхме да изпратим съобщения с множество фалшиви локации, които се намираха на няколко минути път от кметството. На тези места щеше да има надписи със спрей „ВАМП ИГРА КМЕТСТВО -> ->“ които щях да нарисувам към пет сутринта. Така СВС не можеше да отцепи района, преди да стигнем дотам. Бях нагласил мейлбота да изпрати писмата точно в седем. Просто трябваше да оставя ексбокса включен, когато тръгна.

— За колко време… — тя не довърши.

— И аз се чудя. Предполагам, че може да е за дълго. Но кой знае? Когато излезе статията на Барбара — и тя щеше да получи писмо сутринта, — може да се окажем герои след две седмици.

— Може — въздъхна Анджи.

Прегърнах я. Трепереше.

— И аз съм ужасен. Би било лудост да не те е страх.

— Аха.

Мама ни извика на вечеря. Татко стисна ръката на Анджи. Беше небръснат и имаше разтревожен вид, откакто бяхме ходили у Барбара, но сега се усмихна. Анджи го целуна по бузата, а той настоя да го нарича Дрю.

Вечерята всъщност мина доста добре. Ледът се разтопи съвсем, когато Анджи извади спрея си и обясни за скалата на Сковил. Татко опита от нейната храна и хукна към кухнята, за да изпие един галон мляко. Въпреки това мама също опита и май наистина й хареса. Оказа се, че е прикрит ценител на лютото.

Анджи й подари спрея, преди да си тръгне.

— Имам още вкъщи. — Бях видял, че взе един в торбата си. — Струва ми се, че ще ви свърши работа.

19.

Ето писмото, което тръгна на следващата сутрин, докато с Анджи пишехме „ВАМП ИГРА КМЕТСТВО -> ->“ на стратегически места.

ПРАВИЛА ЗА ВАМП ИГРАТА

Вие сте клан дневни вампири. Открили сте тайната да оцелявате под ужасяващото слънце. Тайната е в канибализма. Кръвта на друг вампир може да ви даде сила да бродите между живите.

За да останете в играта, трябва да ухапете колкото се може повече други вампири. Ако мине една минута, без да ухапете някого, изгаряте. Ако изгорите, обърнете фланелките си наобратно и станете съдии. Гледайте дали останалите спазват правилата.

За да ухапете вампир, трябва да кажете „Хапя!“ пет пъти преди него. Заставате пред някого, поглеждате го в очите и викате: „Хапя, хапя, хапя, хапя, хапя!“ и ако успеете, той се разпада на прах.

Останалите вампири, с които сте на сборния пункт, са от вашия отбор. Те са вашият клан. Не може да се храните от тях.

Може да станете невидими, като скръстите ръце на гърдите. Докато сте невидими, не можете да хапете и не могат да ви хапят.

Играйте почтено. Целта е да се забавлявате, а не да спечелите.

Ще има финална игра, за която ще оповестим от ухо на ухо, когато се видят победителите. Организаторите ще пуснат новината и целта е да я разпространите възможно най-бързо и да чакате сигнала.

Мики.

Хапя, хапя, хапя, хапя, хапя!

Надявахме се да привлечем поне стотина души. Бяхме изпратили по около двеста покани всеки. Но когато станах в четири и пуснах ексбокса, имаше четиристотин отговора. Четиристотин.

Нагласих адресите в бота и се изнизах от къщи. Докато

слизах по стълбите, чух как баща ми хърка. Заключих вратата след себе си.

В четири и петнайсет Потреро Хил беше тих като провинцията. Само една кола мина покрай мен. Спрях до банкомат и изтеглих 320 долара в двайсетачки. Стегнах банкнотите с ластик и ги мушнах в джоба на вампирските си панталони.

Носех наметало, надиплена риза и панталони от смокинг, които имаха доста пришити джобове. Обувките ми бяха с остри върхове и черепи на закопчалките. Анджи щеше да донесе грим и да лакира ноктите ми в черно. Защо не, по дяволите? Кога друг път щях да имам възможност за такава игра?

Тя ме чакаше пред къщата си. Беше облечена с готическа рокля на прислужница и мрежести чорапогащи. Имаше и силен грим и беше накичена със сребърни бижута.

Казахме си едновременно, че изглеждаме страхотно, и се засмяхме. След това тръгнахме по улицата, а спрейовете издуваха джобовете ни.

Представих си как ще изглежда площадът с четиристотин играчи. Очаквах да се появят след десетина минути. Мястото вече гъмжеше от костюмари, които заобикаляха внимателно бездомните просяци.

Винаги съм мразил този район. Там е пълно с многоетажни постройки, музеи, съдилища и общински сгради, боядисани в бяло. В туристическите справочници са докарали мястото като много модерно и футуристично.

Но всъщност е мрачно и гадно. По пейките спят бездомници. Кварталът се опразва към шест часа, защото няма къде да се мотаеш след работно време. Повече прилича на мол. Работят само бюрата за гаранции и магазините за алкохол, които обслужват пияниците.

Осъзнах тези неща, когато прочетох интервю с една стара архитектка на име Джейн Джейкъбс. Тя обясняваше защо не е добре да се строят магистрали в градовете и всички да живеят в предградията, попадайки под стриктен зонален контрол.

Според нея истинските градове са органични и разнообразни — в тях живеят черни, бели, англо- и испаноговорящи, собственици и наематели, има дори индустриални зони. Подобни квартали са непрекъснато оживени и има магазини, които задоволяват всички нужди на хората.

Виждали сте такива места. Старите центрове на градовете, пълни с малки магазинчета, семейни ресторанти, тук-там по

някое кино. Хора с костюми и с модни парцали. Естествено има и „Старбъкс“, но до него ще намерите открит зеленчуков пазар и цветарница, в която тристагодишната продавачка подрежда букети на витрината. Точно обратното на планираното строителство. Прилича на дива градина, все едно кварталът е израснал от земята.

Нашият граждански център е абсолютно различен. В интервюто Джейкъбс казваше, че за да го построят, са съборили страхотен стар квартал, в който нещата се случвали без изрично разрешително.

Според нея след няколко години това ще е един от най-лошите квартали в града. Запустял нощно време, само с магазини за алкохол и въшкави мотели. Сякаш описваше покоен приятел.

В момента бе пиков час и площадът беше препълнен. Освен това тук има станция на влака и спирка на тролеите, така че е добро място за прекачване. В осем часа имаше хиляди хора, които слизаха и се качваха по стълбите. Нареждаха се край контролните пунктове на CBC пред обществените сгради и минаваха проверките. Хората миришеха на шампоан и одеколон, носеха костюмите си като брони и стискаха лаптопи и куфарчета. Това беше средище на бизнеса.

Ето ги и вампирите. Две дузина се появиха от „Ван Нес“. Още от „Маркет“. Трета група идваше от другата страна на улицата. Придържаха се близо до сградите. Носеха грим, черни дрехи, кожени якета и големи ботуши. Някои имаха мрежести ръкавици без пръсти.

Започнаха да пълнят площада. Минувачите ги поглеждаха и извръщаха очи. Не искаха да ги допуснат в личната си реалност, мислеха за глупостите, които щяха да правят през следващите осем часа. Вампирите се трупаха, несигурни дали играта е започнала. Бяха се събрали на групи, като черни нефтени петна. Носеха старовремски шапки, а момичетата бяха с високи обувки и готически одежди.

Някой ме стисна за задника. Обърнах се и видях Анджи. Смееше се така, че чак се превиваше.

— Виж ги, човече. Виж ги! — Площадът беше два пъти по-пълен от преди малко. Нямах представа колко са, но сякаш поне хиляда души бяха откликнали на поканата ми. Боже!

Започнаха да прииждат полицаи, които говореха по радиостанциите си. В далечината се чу сирена.

— Добре — казах аз и дръпнах Анджи. — Да почваме.

Разделихме се в тълпата. Насочих се към най-близкия вампир и извиках: „Хапя, хапя, хапя, хапя, хапя!“ Жертвата ми беше смаяно, но симпатично момиче с изрисувана паяжина по ръцете и

кървави сълзи по бузите. Тя изпсува и се отдалечи, признавайки поражението си.

Викът „Хапя, хапя, хапя, хапя, хапя!“ беше задействал вампирите. Някои се атакуваха, а други търсеха убежище. Имах цяла минута, така че се задвижих, използвайки простосмъртните за прикритие. Навсякъде се носеха викове, проклятия и смях.

Звукът се разпространи като вирус в тълпата. Всички вампири бяха разбрали, че играта е започнала, и тези, които бяха в групи, падаха като мухи. Смееха се и викаха, разчиствайки място за още живите. Междувременно продължаваха да прииждат играчи.

8:16. Беше време за ново ухапване. Клекнах и запълзях покрай краката на хората към стълбите на станцията. Минувачите отскачаха изненадано и се опитваха да ме заобиколят. Бях се съсредоточил върху два крака в обувки с огромни платформи и стоманени дракони на носовете. Не очаквах да се сблъскам с друг вампир. Беше на 15 или 16 години с гелосана коса, яке като на Мерилин Менсън и огърлица от фалшиви бивни с интересни символи.

— Хапя, хапя, хапя… — започна момчето, но в този момент един простосмъртен се препъна в него и двамата паднаха на земята. Скочих до хлапето и извиках: „Хапя, хапя, хапя, хапя, хапя!“, преди да се е опомнило.

Продължаваха да прииждат вампири. Костюмарите започнаха да откачат. Играта се разпростираше по „Ван Нес“ към „Маркет“. Коли и автобуси надуха клаксони. Чуваха се още сирени, но вече се бе образувало задръстване.

Страхотно!

ХАПЯ, ХАПЯ, ХАПЯ, ХАПЯ, ХАПЯ!

Викът се носеше навсякъде. Имаше толкова много запалени играчи, че звучеше като рев. Рискувах и се надигнах. Бях в средата на голяма тълпа вампири.

ХАПЯ, ХАПЯ, ХАПЯ, ХАПЯ, ХАПЯ!

Беше по-яко и от концерта в Долорес Парк. Тогава бяхме възбудени и ядосани, а сега беше забавно. Все едно отново се намирахме на детската площадка и играехме на гоненица. Това, че сега имаше възрастни и коли, само правеше нещата по-забавни.

Точно това беше: забавно. Всички се смеехме.

Полицията се мобилизираше сериозно. Чувах хеликоптери. Беше време за финалната игра.

Сграбчих един вампир и му казах:

— Финална игра: когато ченгетата наредят да се разпръснем, се преструваме на обгазени. Предай нататък. Повтори какво

казах.

Беше момиче, толкова дребно, че реших, че е малко, но ако се съдеше по усмивката и лицето й, беше поне на седемнайсет.

— Това е изродско — каза тя.

— Повтори какво ти казах.

— Финална игра: когато ченгетата наредят да се разпръснем, се преструваме на обгазени. Предай нататък.

— Точно така. Давай.

Тя изчезна в тълпата. Дръпнах нов играч. Казах му същото. Той тръгна да предаде на останалите.

Някъде сред хората Анджи правеше същото. Може би сред играчите имаше шпиони на СВС, но какво можеха да сторят с информацията? Ченгетата нямаха избор. Щяха да ни наредят да се разпръснем. Това беше сигурно.

Трябваше да стигна до Анджи. Планът беше да се срещнем пред статуята на площада, но трудно щях да стигна дотам. Тълпата вече не се движеше, всички се блъскаха като в деня, когато избухнаха бомбите. Опитах да си пробия път, но в този момент прогърмяха говорителите на един хеликоптер.

— ГОВОРИ СЛУЖБАТА ЗА ВЪТРЕШНА СИГУРНОСТ. РАЗПРЪСНЕТЕ СЕ НЕЗАБАВНО.

Стотици вампири около мен се свлякоха на земята и започнаха да кашлят, сякаш се задушаваха. Не беше трудно да се преструваме на обгазени. Всички бяхме разучили материалите от нападението в Долорес Парк.

— РАЗПРЪСНЕТЕ СЕ НЕЗАБАВНО.

Паднах на земята и измъкнах смачканата червена бейзболна шапка, която носех в джоба на панталоните си. Нахлупих я на главата си и започнах да издавам звуци, сякаш се задушавах.

Само простосмъртните бяха останали на крака. Огледах обстановката, доколкото можах.

— ГОВОРИ СЛУЖБАТА ЗА ВЪТРЕШНА СИГУРНОСТ. РАЗПРЪСНЕТЕ СЕ НЕЗАБАВНО. РАЗПРЪСНЕТЕ СЕ НЕЗАБАВНО. — Звукът направо разтърси вътрешностите ми. По гръбнака ми пропълзяха тръпки.

Възрастните бяха изплашени. Движеха се бързо, но без посока. Хеликоптерите сякаш висяха над теб, където и да застанеш. По края на тълпата се появиха полицаи. Някои носеха шлемове и щитове. Други имаха противогази. Задишах още по-тежко.

Нормалните хора се разбягаха. Предполагам, че и аз бих го направил. Видях как един тип съдра скъсаното си сако и закри лицето си, но се спъна и падна. Псувните му се смесиха с кашлянето на тълпата.

Това не биваше да се случва. Фалшивото обгазяване трябваше да обърка хората, а не да предизвика паника.

Вече се чуваха писъци, които познавах от нощта в парка. Писъците на безумно изплашени хора, готови да се изпогазят, но да избягат.

След това завиха сирените за въздушно нападение.

Не бях чувал този звук от деня на взривовете, но никога няма да го забравя. Преряза ме чак до топките и превърна краката ми в желе. Паникьосах се. Изправих се, придърпвайки шапката на главата си. Мислех само за едно: Анджи. Анджи при статуята на площада.

Всички се изправиха и се разбягаха с писъци. Разбутвах хората по пътя си, като държах торбата и шапката си. Маша сигурно ме търсеше, но аз търсех Анджи, която беше някъде до статуята.

Бутах хората и псувах. Ударих някого с лакът, някой ме настъпи и ходилото ми каза „пук“. Блъснах човека и той падна. Опита се да стане, но някой стъпи отгоре му. Продължих напред.

Опитах да избутам следващия и в този момент някой изви силно ръката ми зад гърба. Имах чувството, че рамото ми ще излезе от ставата. Превих се и извиках, но викът ми беше заглушен от тълпата, рева на хеликоптерите и виенето на сирените.

Силните ръце ме изправиха, сякаш бях марионетка. Хватката беше толкова здрава, че дори не можех да мръдна. Тръгнах покорно натам, накъдето ме водеше похитителят ми. Завъртя ме и аз видях кой е.

Беше момичето с остро като на гризач лице и огромни слънчеви очила. Косата ѝ беше яркорозова и стърчеше във всички посоки.

— Ти! — възкликнах. Познавах я. Беше ни снимала и заплаши да ни издаде пет минути преди атентатите. Грубата и коварна мацка. И двамата бяхме побягнали през Тендърлоин и бяхме заловени от ченгетата. Аз се бях държал враждебно и се превърнах във враг.

А Маша беше станала техен съюзник.

— Здрасти, Мики — изсъска в ухото ми, като любовница. По гърба ми полазиха тръпки. Тя ме пусна и аз започнах да разтривам ръката си.

— Боже, ти!

— Да, аз. След две минути ще пуснат газ. Да се омитаме.

— Приятелката ми Анджи е при статуята.

Маша плъзна поглед над тълпата и каза:

— Няма шанс. Обречени сме, ако опитаме да стигнем дотам.

Нали ти казах, след две минути ще пуснат газ.

Заковах на място.

— Не тръгвам никъде без Анджи.

Тя сви рамене и извика в ухото ми.

— Както искаш. Това си е твоето погребение.

Започна да разбутва тълпата на север, към центъра, а аз тръгнах към статуята. След секунда ръката ми отново беше извита и заключена в ужасяваща хватка.

— Знаеш твърде много, смотаняко — каза Маша. — Видя лицето ми. Идваш с мен.

Изпищях и започнах да се съпротивлявам, въпреки че ръката ми щеше да се счупи. Маша ме буташе напред. Контузеният ми крак предизвикваше агония при всяка крачка и имах чувството, че рамото ми ще се извади.

Маша ме използваше като таран и напредвахме бързо през тълпата. Бръмченето на хеликоптерите се промени и Маша ме блъсна напред.

— ТИЧАЙ! Пускат газ!

Шумът на тълпата също се промени. Звуците от задушаване станаха много по-силни. Все едно бяхме пак в парка и валеше сълзотворен газ. Затаих дъх и побягнах.

Изтръгнахме се от тълпата и Маша ме пусна. Разтърках ръката си. Куцуках по тротоара, а тълпата ставаше все по-рехава. Вървяхме към група агенти на СВС, с щитове, шлемове и противогази. Те ни препречиха пътя, но Маша показа някаква значка и ни пуснаха. Сякаш беше Оби Уан Кеноби и казваше: „Това не са дроидите, които търсите.“

— Проклета кучка — извиках, докато бързахме по Маркет Стрийт. — Трябва да се върнем за Анджи.

Тя сви устни и поклати глава.

— Съчувствам ти, приятел. И аз не съм виждала гаджето си от месеци. Сигурно ме мисли за мъртва. Съдбата на войника. Ако се върнем за твоята Анджи, сме мъртви. Ако продължим, имаме шанс. Докато ние имаме шанс, и тя има. Не всички хлапета ще отидат в Гитмо. Вероятно ще приберат няколкостотин за разпит и ще изпратят останалите по домовете им.

Продължих по „Маркет“, покрай стипклубовете и сборищата на клошари, които смърдяха на кенеф. Маша ме придърпа до един свод. Свали якето си и го обърна наобратно. Сега беше раирано. Извади вълнена шапка и скри розовата си коса. След това започна да трие грима от лицето си. След минута изглеждаше съвсем различно.

— Време е за промяна. Твой ред е. Разкарай обувките, якето и шапката. — Имаше логика. Ченгетата щяха да търсят всеки, който

прилича на играч във вампирската игра. И без това не обичах бейзболни шапки. Набутах якето си в торбата и измъкнах тениска с дълги ръкави и снимка на Роза Люксембург. Маша изтри грима ми и след миг бях чист.

— Изключи си телефона. Носиш ли някакви чипове?

Имах лична, дебитна и транзитна карта. Отидоха в сребриста торбичка, която беше радиопоглъщащ джоб на Фарадей. Осъзнах, че съм й дал всичките си документи. Ако беше на противниковата страна…

Започнах да осъзнавам какво се случва. По план Анджи трябваше да е с мен. Така щяхме да сме двама срещу един. Щеше да ми помогне да надуша, ако нещо не е наред, ако Маша не е тази, за която се представя.

— Сложи тези камъчета в обувките си…

— Спокойно, навехнах си крака. Камерите за походка няма да ме разпознаят.

Тя кимна и метна раницата си на рамо. Аз взех моята торба и я последвах. Цялото дегизиране беше отнело само минута. Вече изглеждахме като двама съвсем различни човека.

Маша си погледна часовника и поклати глава.

— Хайде, трябва да стигнем до мястото на срещата. Не опитвай да бягаш. Избирай: или мен, или затвора. Ще анализират снимките от тълпата с дни, но щом приключат, ще вкарат всяко лице в базата данни. Бягството ни ще бъде забелязано. Вече и двамата сме търсени престъпници.

На следващата пресечка зарязахме „Маркет“ и завихме към Тендърлоин. Точно по тези места търсехме сигнала от „Хараджуку Фън Меднес“ в деня, когато гръмнаха бомбите.

— Къде отиваме? — попитах аз.

— Ще си намерим транспорт. Млъкни и ме остави да се концентрирам.

Движехме се бързо и потта се стичаше по гърба ми към цепката на задника. Кракът наистина ме болеше. Може би виждах улиците на Сан Франциско за последен път.

Това, че вървяхме нагоре по хълма, никак не ми помагаше. Тендърлоин отстъпи място на по-скъпарски квартал. Дишах накъсано. Минавахме по страничните алейки и избягвахме големите улици.

Тъкмо навлязохме в една подобна алея, Сабин Плейс, когато зад нас прозвуча глас.

— Спрете на място. — Беше наситен със злобна насмешка. Спряхме и се обърнахме.

На входа на алеята стоеше Чарлз, облечен със зле скалъпена маскировка за вамп играта.

— Здравей, Маркъс. Отиваш ли някъде? — Той се усмихна широко. — Кое е гаджето ти?

— Какво искаш, Чарлз?

— Вися в предателския Екснет, откакто те видях да раздаваш дисковете в училище. Като чух за вампирската игра, реших да се завъртя по края и да видя какво ще направиш. Знаеш ли какво видях?

Не казах нищо. Беше извадил телефона си и го държеше насочен към нас. Записваше. Може би се готвеше да набере 911. Маша беше замръзнала до мен.

— Видях, че ти водиш цялата работа. И те записах. Сега ще извикам полицаите и ще ги изчакаме. Ще хвърлят задника ти в пандиза за много, много дълго време.

Маша пристъпи напред.

— Стой на място, маце. Видях как го измъкна. Видях всичко.

Тя направи още една крачка, изтръгна телефона му с една ръка, а с другата размаха портфейла си.

— СВС, глупако — извика тя. — Аз съм от СВС. Бягах с този смотаняк, за да видя дали ще ме заведе до шефовете си. Ти провали всичко. Знаеш ли как се казва това? Застрашаване на националната сигурност. Ще чуваш тази фраза доста често отсега нататък.

Чарлз отстъпи назад и вдигна ръце. Беше станал бял като платно.

— Какво? Не знаех! Само исках да помогна!

— Последното, от което имаме нужда, са гимназисти, играещи си на полицаи. Запази си обясненията за съдията.

Той отстъпи отново, но Маша беше бърза. Изви ръката му със същата джудо хватка, с която бе озаптила и мен. Извади от джоба си пластмасови белезници и бързо омота китките му.

Това беше последното, което видях, преди да побягна.

Стигнах почти до края на алеята, преди Маша да ме събори. Не бях много бърз заради контузения крак и тежестта на торбата. Паднах по лице и си одрах бузата на асфалта.

— Исусе! Наистина си голям идиот. Нали не повярва на онова, което му надрънках?

Сърцето ми биеше лудо. Тя стана бавно от мен и ми позволи да се изправя.

— Трябва ли да те оковавам, Маркъс?

Всичко ме болеше. Исках да умра.

— Хайде — каза Маша. — Не е далече.

Оказа се, че търсим камион с шестнайсет колела, подобен на тези на СВС, които обикаляха кварталите, окичени с антени.

Този обаче имаше надпис „Трима мъже и камион“. Тримата мъже действително присъстваха. Влизаха и излизаха от висока сграда със зелен сенник. Изнасяха покъщнина в сандъци и внимателно ги товареха в камиона.

Маша обиколи улицата веднъж, очевидно недоволна от нещо. На второто минаване установи контакт с възрастен чернокож мъж с добродушно лице, който надзираваше товаренето. Той ни се усмихна и ни поведе към стъпалата на камиона.

— Скрийте се под масата. Оставили сме място.

Камионът беше натоварен наполовина, но имаше тясно проходче към голяма маса, покрита с кувертюра.

Маша ме придърпа под масата. Беше тясно и прашно и едва потиснах напиращата кихавица. Практически бяхме един върху друг. Не мисля, че щяхме да се съберем с Анджи.

— Кучка — казах аз и погледнах Маша.

— Млъкни. Трябва да ми целуваш краката от благодарност. Щеше да си в затвора след седмица, най-много две. Не в Гитмо в Залива. Може би в Сирия. Мисля, че там пращат онези, които трябва да изчезнат.

Сложих глава между коленете си и задишах дълбоко.

— Защо изобщо направи нещо толкова глупаво, като това да обявиш война на СВС?

Разказах й как ме арестуваха и какво се случи с Дарил.

Тя прерови джобовете си и извади телефон. Оказа се, че е на Чарлз.

— Грешка. — Порови още и извади друг. Включи екрана, поигра си малко и ми го показа.

Беше снимката от момента преди бомбите да избухнат. На нея бяхме аз, Хулу, Ван и…

Дарил.

Държеше доказателство, че Дарил е бил с нас малко преди от СВС да ни задържат. Доказателство, че е бил жив и здрав в нашата компания.

— Искам копие — казах аз. — Трябва ми.

— Като стигнем в Ел Ей. — Прибра телефона. — Когато се научиш как да се укриваш. Не искам да ни спипат и да ни заточат в Сирия. Да не ти хрумнат идеи за спасяване на твоя човек. Той е на достатъчно безопасно място… засега.

Замислих се дали да й отнема телефона, но вече беше

демонстрирала физическото си превъзходство. Сигурно имаше черен колан или нещо подобно.

Седяхме в тъмното и слушахме как мъжете товарят камиона. Опитах да заспя, но не се получаваше. Маша нямаше такива проблеми. Направо захърка.

През тясното коридорче още се процеждаше малко светлина. Гледах натам и мислех за Анджи.

Моята Анджи. Виждах как косата й пада по раменете, докато се смее на нещо, което съм направил. Бях я зърнал за последно, когато падна сред тълпата. Всички хора от вамп играта кашляха и плюеха. Мъжете от CBC пристъпваха с палки.

Дарил, заключен в Трежър Айланд. Извеждан от килията за безкрайни разпити за терористите.

Баща му, впиянчен и смазан от мъка, се появява с униформа „за снимките“. Плаче като дете.

Моят баща и начинът, по който се беше променил след изчезването ми. Беше почти толкова разбит, колкото и бащата на Дарил. Изражението му, когато разбра къде съм бил.

В този момент осъзнах, че не мога да избягам.

В този момент осъзнах, че трябва да остана и да се боря.

Маша дишаше дълбоко и равномерно, но когато посегнах бавно към джоба й, изсумтя и се размърда. Замръзнах и затаих дъх за две минути. Броях, един хипопотам, два хипопотама.

Тя постепенно се успокои. Извадих телефона й милиметър по милиметър, а ръката ми трепереше от усилието.

Обърнах го към светлината и се сетих как Чарлз ни снимаше с телефона си и ни се подиграваше. Държеше сребрист апарат с лого на десетина компании. От онези, при които трябва да слушаш реклама всеки път, преди да се обадиш.

Беше тъмно, но напипах рекламните стикери. Бях откраднал телефона на Чарлз.

Обърнах се и съвсем бавно посегнах към джоба на Маша. Нейният телефон беше по-обемист, с по-добра камера и кой знае какви екстри.

Вече бях успял веднъж, така че втория път беше по-лесно. Измъкнах го милиметър по милиметър, спирайки на два пъти, защото тя се размърдваше.

Отдръпнах се назад, но ръката й се изстреля като змия и ме сграбчи за китката. Костите ми изпукаха.

Изпъшках и се взрях в широко отворените й очи.

— Голям идиот си. — Тя взе телефона си и започна да натиска копчетата с другата ръка. — Как точно смяташе да го

отключиш?

Преглътнах. Усещах как костите в китката ми се търкат една в друга. Стиснах зъби, за да не изпищя.

— С това ли мислеше да се измъкнеш? — Тя показа снимката с Дарил, Хулу и Ван. — Тази снимка?

Не казах нищо. Имах чувството, че ще ми счупи ръката.

— Ще взема да я изтрия, за да премахна изкушението. — Натисна копчетата, телефонът я попита дали е сигурна и тя трябваше да погледне за правилния бутон.

В този момент се задействах. Все още държах телефона на Чарлз. Ударих с него ръката, която ме стискаше, и си ожулих кокалчетата в масата. Ударът беше толкова як, че телефонът се счупи. Маша изпищя и ме пусна, а аз посегнах към нейния телефон.

Залазих по тясното проходче. Маша се опитваше да хване краката ми и аз избутах някои от кутиите, които ограждаха фараонската ни гробница. Няколко паднаха зад мен и чух, че Маша изръмжа.

Вратата на камиона беше отворена съвсем леко. Бяха махнали стълбите и аз се изсипах по очи на асфалта. Ударих си главата и ушите ми запищяха. Хванах се за бронята, надигнах се и отчаяно тръшнах вратата. Маша изпищя. Сигурно бях притиснал пръстите ѝ. За момент ми прилоша, но се овладях.

Изправих се и залостих вратата на камиона.

20.

Нито един от товарачите не беше наоколо, така че се ометох. Главата ме болеше силно, но не напипах кръв. Навехнатият глезен се беше схванал в камиона и сега подтичвах като счупена марионетка. Спрях само веднъж, за да отменя командата за изтриване от телефона. Изключих радиото, за да пестя батерия и да не ме проследят. Нагласих времето за заспиване на два часа — максимално възможното. Опитах да махна паролата за отключване, но и това действие искаше парола. Налагаше се да натискам клавиатурата поне веднъж на два часа, докато не извадя снимката. Щеше да ми трябва и зарядно.

Нямах план. Време беше да измисля. Трябваше да вляза онлайн и да преценя какъв ще е следващият ми ход. Беше ми писнало други хора да планират вместо мен. Не исках да действам заради Маша, СВС или заради баща ми. В, може би щях да действам заради Анджи. С това нямаше проблем.

Спусках се по хълма по задните улички. Нямах конкретна посока. На всеки няколко минути пъхах ръка в джоба и натисках телефона на Маша, за да не заспи. Така отворен, той образуваше странна издутина в джоба ми.

Подпрях се на една сграда. Глезенът ме болеше много. Къде ли се намирах?

Хайд Стрийт. Пред запустелия салон за азиатски масаж. Предателските ми крака ме бяха върнали там, където бе започнало всичко. На мястото от снимката секунди преди да избухнат бомбите и животът ми да се промени завинаги.

Исках да седна на тротоара, но това нямаше да разреши проблемите ми. Трябваше да се обадя на Барбара Стратфорд и да й разкажа. Да й покажа снимката на Дарил.

Какви ги мислех? Трябваше да й покажа клипчето от Маша. Как президентският съветник се присмива на атаките над Сан Франциско. Как признава, че знае за следващи атаки, но няма да ги спре, защото ще помогнат за преизбирането на неговия човек.

Ето че имах план: ще се свържа с Барбара и ще й дам доказателствата за публикуване. Вамп играта сигурно наистина бе уплашила хората, смятаха ни за терористи. Естествено, когато я планирах, мислех каква добра диверсия ще бъде, а не как ще изглежда на някой НАСКАР фен от Небраска.

Ще бъда умен. Ще се обадя от автомат и ще си сложа качулката, за да не ме снимат многобройните камери. Изрових една монета и обърсах отпечатъците си с тениската.

Слязох към станцията на влака, където имаше телефони. На

една тролейбусна спирка забелязах „Бей Гардиън“. Някакъв чернокож бездомник беше събрал цяла купчина вестници и се усмихваше.

— Гледането е безплатно, но ако искаш да прочетеш, ще ти струва петдесет цента.

Заглавието беше с най-големия шрифт, който бях виждал след 9/11.

В ГИТМО В ЗАЛИВА

Отдолу имаше подзаглавие:

Как CBC държи децата и приятелите ни е таен затвор под носа ни.

От Барбара Стратфорд, специален кореспондент на „Бей Гардиън“

— Можеш ли да повярваш? — поклати глава човекът. — Точно тук, в Сан Франциско. Шибаните управници.

Теоретично вестникът трябваше да е безплатен, но човекът явно беше монополизирал разпространението в района. Вече държах четвърт долар. Порових за още една монета и му я подадох. Не си направих труда да бърша отпечатъците.

„Казаха ни, че светът се е променил завинаги, след като неизвестни лица взривиха Бей Бридж. Хиляди наши приятели и съграждани загинаха този ден. Много малко тела бяха извадени, а останалите вероятно са в залива.

Но невероятната история на един младеж, арестуван от CBC минути след взрива, предполага, че правителството държи незаконно мнозина от смятаните за мъртви на Трежър Айланд, който бе евакуиран и забранен за цивилни след атентата.“

Седнах на пейка — същата, на която бяхме подпрели Дарил, след като се измъкнахме от станцията — и прочетох статията. Барбара беше изровила няколко наши снимки. Бяха от миналата година, но все едно изглеждах на десет-единайсет. Бях пораснал много през последните месеци.

Статията беше много добре написана. Разгневих се заради съдбата на бедните деца и после осъзнах, че всъщност става дума за мен. Беше приложила дори и бележката на Зед. Освен това бе

изровила имената на още изчезнали деца и питаше колко от тях са затворени само на няколко мили от домовете им.

Посегнах за нова монета, но промених плана си. Какъв беше шансът да не подслушват телефона й? Нямаше как да й се обадя директно. Трябваше ми посредник, който да установи контакт. Дотук с плановете.

Определено ми трябваше Екснет.

Как, по дяволите, да вляза онлайн? Телефонът имаше уайфайндър, но не разполагах с ексбокс, телевизор и диск с „Параноид“. Поне засичаше множество мрежи…

Тогава ги забелязах. Две хлапета на моята възраст се движеха бавно из тълпата на стълбите на станцията.

Това, което привлече вниманието ми, беше начинът им на придвижване. Вървяха безцелно, бутайки се сред туристите. Държаха ръка в джоба си и всеки път, като засечаха нечий поглед, се усмихваха. Едва ли можеха да покажат по-очевидно, че заглушават, но тълпата не им обръщаше внимание. В този квартал бе пълно с клошари и откачалки, така че човек се стараеше да гледа предимно в краката си.

Помахах на единия. Изглеждаше млад, но едва ли беше по-малък от мен.

— Ей, момчета, елате за малко?

Той се направи, че не ме чува. Погледна през мен, все едно бях бездомник.

— Айде де. Нямам много време. — Хванах го за рамото и изсъсках в ухото му. — Ченгетата ме търсят. Аз съм от Екснет.

Изглеждаше уплашен, сякаш се готвеше да побегне. Приятелят му идваше към нас.

— Сериозен съм. Изслушайте ме.

Другият се приближи. Беше доста едър, като Дарил.

— Проблем ли има?

Приятелят му прошепна нещо. Очевидно щяха да побегнат.

Обърнах вестника към тях.

— Вижте на пета страница, моля ви?

Направиха го. Погледнаха заглавието. Снимката.

Мен.

— Леле, пич — каза първият. — Не сме достойни за честта. — Усмихваше се като откачен. По-едрият ме тупна по гърба.

— Няма начин. Ти си М…

Сложих длан на устата му.

— Елате с мен.

Заведох ги до пейката. Забелязах, че под нея има старо кафяво петно. Кръвта на Дарил? Кожата ми настръхна. Седнахме.

— Аз съм Маркъс. — Преглътнах фактът, че си казвам името

на хора, които ме знаят като „Мики“. „Бей Гардиън“ вече бе разкрил самоличността ми.

— Нейт — представи се малкият.

— Лиам — добави едрият. — За нас е огромна чест да се запознаем. Ти си нашият герой…

— Не казвай това. Не го казвай. Двамата сте като неонова реклама: „Ние заглушаваме, хвърлете задниците ни в Гитмо в Залива“. Направо се набивате на очи.

Лиам сякаш щеше да заплаче.

— Спокойно, още не са ви спипали. После ще ви дам няколко съвета. — Те се озариха отново. Очевидно Мики бе техен идол и щяха да направят каквото им кажа. Хилеха се като идиоти. Това ме накара да се почувствам доста неудобно.

— Вижте, имам нужда да вляза в Екснет, а не мога да припаря вкъщи. Вие наблизо ли живеете?

— Аз да — каза Нейт. — На върха на Калифорния Стрийт. Трябва да изкачим хълма. — Тъкмо бях слязъл оттам. Маша вероятно още беше горе, но нямах друг изход.

— Да вървим.

Нейт ми зае якето и шапката си. Не се тревожех за разпознаването на походката си. Куцах като статист от каубойските филми.

Нейт живееше в огромен четиристаен апартамент на върха на Ноб Хил. Сградата имаше портиер с червена ливрея, който го поздрави и ни отвори. Вътре миришеше на препарат за полиране. Опитах се да не зяпам апартамента, който струваше поне два милиона.

— Баща ми беше инвестиционен банкер — обясни Нейт. — Имаше голяма застраховка. Почина, когато бях на четиринайсет. С майка ми са разведени от години, но той й остави всичко.

Имаше огромна панорамна гледка чак до Рибарския кей и грозните остатъци от моста. В мъглата различавах Трежър Айланд.

Влязох онлайн с ексбокса и огромния плазмен телевизор в хола. На тази височина имаше двайсет-трийсет отворени връзки. Страхотно място за екснетър.

Имах много писма — 20 000 нови съобщения от сутринта. Искания за интервю от медиите. Голям брой бяха от екснетъри, прочели статията в „Гардиън“. Казваха, че ще направят всичко, за да ми помогнат.

Не издържах. По бузите ми потекоха сълзи.

Нейт и Лиам се спогледаха. Исках да спра, но не можех.

Ридаех на глас. Нейт отиде до едно шкафче и отвори барче, пълно с блестящи бутилки. Наля ми нещо златистокафяво.

— Рядко ирландско уиски. Любимото на мама.

Имаше вкус на разтопено злато. Отпих и едва не се задавих. Не съм почитател на концентратите, но този беше различен. Поех си дълбоко дъх.

— Благодаря, Нейт. — Все едно току-що му бях връчил медал. Беше добро хлапе.

— Добре. — Взех клавиатурата. Момчетата ме гледаха с благоговение как проверявам пощата.

Исках да видя дали има съобщение от Анджи. Можеше да се е измъкнала. Винаги има шанс.

Напразни надежди. Нямаше нищо от нея. Започнах да преглеждам останалото максимално бързо. Разделях съобщенията от пресата, привържениците, спама…

В този момент стигнах до писмо от Зеб.

> Стана ми гадно, когато се събудих тази сутрин и видях писмото, което трябваше да унищожиш, по вестниците. Много гадно. Почувствах се наранен.
>
> Но разбирам защо си го направил. Не съм сигурен, че одобрявам тактиката ти, но разбирам мотивите.
>
> Ако четеш това, вероятно си се покрил. Не е лесно. Научих го от собствен опит. Още се уча.
>
> Мога да ти помогна. Трябва да го направя.
>
> Ти правиш, каквото е нужно. Дори да не е с моето съгласие.
>
> Отговори, ако бягаш и си сам. Отговори и ако са те спипали нашите приятели в Гитмо и искаш болката да престане. Ако те хванат, ще направиш, каквото ти кажат. Знам го. Готов съм да поема риска.
>
> Заради теб, Мики.

— Ихаааа, пич — възкликна Лиам. Исках да го ударя. Обърнах се, готов да кажа нещо грубо, но видях, че се пули, сякаш е готов да падне на колене и да ме обожестви.

— Мога ли да кажа — обади се Нейт, — че това да ти помогна е най-голямата чест в живота ми?

Изчервих се. Двамата страдаха от звездна треска, въпреки че въобще не се виждах като звезда.

— Момчета. — Преглътнах. — Може ли да остана сам за малко?

Излязоха като послушни кутрета и ми стана кофти. Започнах да пиша бързо.

Измъкнах се, Зеб. Бягам. Имам нужда от всяка помощ. Искам да приключим с това.

Сетих се да натисна телефона на Маша, за да не заспи.

Позволиха ми да взема душ и ми дадоха нови дрехи, както и половината им комплект за земетресения — шоколад, лекарства и стар спален чувал. Дори тикнаха един зареден ексбокс в раницата. Чудесна идея. Все пак отказах сигналния пистолет.

Проверявах за съобщение от Зеб. Отговорих на феновете, както и на журналистите. Очаквах да видя нещо от Маша, но тя сигурно бе на половината път до Ел Ей и не беше в състояние да пише. Отново задействах телефона.

Момчетата предложиха да дремна. За един кратък срамен момент се притесних, че искат да ме предадат. Това беше идиотско. Можеха да го направят и докато бях буден. Не можех да повярвам, че имат толкова високо мнение за мен. Знаех, че много хора са готови да последват Мики. Бях видял част от тях тази сутрин да викат ХАПЯ ХАПЯ ХАПЯ на площада. Но тези бяха по-различни. Бяха добри момчета, както повечето ми приятели преди Екснет. Просто двама приятели, търсещи тийнейджърски приключения. Бяха станали доброволци в армия, моята армия. Носех отговорност за тях. Ако ги оставех сами, беше въпрос на време да ги заловят. Бяха твърде доверчиви.

— Момчета, чуйте ме за секунда. Искам да обсъдим нещо сериозно.

Почти застанаха мирно. Щеше да е смешно, ако не беше плашещо.

— Ето какво. След като ми помогнахте, става много опасно. Ако ви хванат, ще стигнат и до мен. Ще изтръгнат всичко, което знаете. — Вдигнах ръка, за да спра протестите. — Недейте. Не сте го преживели. Всеки проговаря. Всеки се пречупва. Ако ви хванат, кажете им всичко каквото знаете колкото се може по-бързо. Така или иначе ще го научат. Такива са методите им.

— Но ето защо няма да ви хванат. Вече няма да заглушавате. Не сте на действаща служба. Вие сте… — Замислих се за точния термин от шпионските трилъри. — Вие сте спяща клетка. Скатайте се. Правете се на нормални. По всякакъв начин. Аз ще приключа всичко. Или евентуално ще ме довършат. Ако не чуете нещо от мен до 72 часа, значи са ме хванали. Тогава правете каквото искате. Но ако успея, през следващите три дни, а и след това, ще стоите мирни. Обещавате ли?

Те обещаха тъжно. Съгласих се да дремна, но ги накарах да ме будят по веднъж на час. Трябваше да поддържам телефона на Маша и чаках съобщение от Зеб.

Срещата беше във влака, което ме изнерви. Там е пълно с камери. Но Зеб знаеше какво прави. Беше избрал последния вагон на влака от Пауъл Стейшън в час, когато беше пълно с народ. Провря се през тълпата и добрите граждани на Сан Франциско се отдръпнаха, създавайки обичайното празно пространство около бездомниците.

— Радвам се да те видя отново — каза той, като гледаше към вратата. Наоколо нямаше кой да подслушва, освен ако не разполагаха с високочувствителни микрофони. Ако имаше такива, и двамата бяхме мъртви.

— И аз, братко. Съжалявам.

— Млъкни. Няма за какво. Ти си по-храбър от мен. Готов ли си да се покриеш? Готов ли си за бягство?

— Трябва да ти кажа нещо.

— Да?

— Имам друг план.

— Аха.

— Чуй ме. Разполагам със снимки и видео. — Бръкнах в джоба си и натиснах телефона на Маша. По пътя купих зарядно и спрях в едно кафе, докато батерията не вдигна четири от пет чертички. — Трябва да стигна до Барбара Стратфорд, жената от вестника. Само че ще я наблюдават, ще чакат да се появя.

— Мислиш ли, че няма да търсят и мен? Ако планът ти включва да се доближа на миля от дома или офиса й…

— Искам да накараш Ван да се срещне с мен. Дарил разказвал ли ти е за Ван? Момичето…

— Да, да, разказа ми. Но не мислиш ли, че наблюдават и нея?

— Вероятно. Но не толкова съвестно. Ван е тотално чиста. Тя не участва в моите… — Преглътнах. — Проекти. Така че може да са се отпуснали. Ако се обади в „Бей Гардиън“ и поиска среща, за да обясни, че говоря глупости, може и да я пуснат.

Той се загледа продължително във вратата.

— Знаеш какво ще стане, ако ни хванат пак. — Не беше въпрос.

Кимнах.

— Сигурен ли си? Някои от хората в затвора бяха отведени с хеликоптери. Карат ги отвъд океана. Има страни, в които мъченията се толерират повече. Страни, в които ще гниеш вечно. Места, където ще мечтаеш да те накарат да изкопаеш ров и да те гръмнат в главата, докато си вътре.

Преглътнах и кимнах.

— Струва ли си риска? Можем да се покрием за много дълго

време. Някой ден вероятно ще си върнем страната. Можем да изчакаме.

Поклатих глава.

— Не може да свършиш нещо, ако не правиш нищо. Това е нашата страна. Те ни я отнеха. Терористите са на свобода, а ние не. Не мога да се крия година, десет или цял живот и да чакам да ми подарят свобода. Свободата е нещо, което трябва да извоюваш сам.

Този следобед Ван си тръгна от училище както обикновено. Седна в дъното на автобуса с приятелките си и започна да се шегува. Останалите пътници я забелязаха, защото носеше глупава широкопола шапка, достойна за декор в ренесансова пиеса.

Никой не обърна внимание на дребното азиатско момиче, което слезе след няколко спирки. Беше облечено с проста училищна униформа и гледаше срамежливо. Освен това в момента шумната корейка в автобуса се хилеше така, че шофьорът се обърна да й направи забележка.

Ван вървеше с наведена глава, а плитката й бе скрита в яката на старото яке. Беше сложила подплънки в обувките си, които я правеха по-висока, и бе заменила лещите с омразните очила с огромни стъкла, които криеха половината й лице. Едва я познах, въпреки че я очаквах. Тръгнах след нея, на около половин пресечка разстояние.

Хората, които минаваха край мен, бързо извръщаха поглед. Приличах на бездомно хлапе. Бях с оцапано яке и издута окъсана раница. Никой не обръща внимание на бездомниците, защото ако ги погледнеш, може да ти поискат пари. Цял следобед обикалях из Оукланд и ме заговориха само един сциентолог и един Свидетел на Йехова. И двамата искаха да ме покръстят. Беше гадно, все едно бях попаднал на педофили.

Ван следваше внимателно написаните инструкции. Зеб й ги беше предал по обичайния начин, блъскайки се в нея пред училище. Бях описал всичко просто и ясно: „Знам, че не одобряваш. Разбирам. Но това е най-важната услуга, която съм искал. Моля те. Моля те.“

Щеше да дойде. Знаех го. Двамата имахме дълга история. И тя не харесваше какво се случва със света. Освен това злият насмешлив глас в главата ми повтаряше, че и тя е заподозряна след статията на Барбара.

Вървяхме така шест-седем пресечки, като оглеждахме минувачите край нас. Зеб ми беше обяснил за петчленните проследявания. Петима души под прикритие се редуваха и беше

почти невъзможно да ги засечеш. Трябваше да отидем на някое изолирано място, където всеки щеше да се отличава.

Имаше надлез на няколко пресечки от станцията на влака и Ван стигна дотам съвсем скоро въпреки цялото обикаляне. Шумът над нас беше почти оглушителен. Наоколо нямаше никого, доколкото виждах. Бях посетил мястото, преди да го избера за среща, за да се уверя, че няма къде да се скрият преследвачи.

Щом Ван спря на уреченото място, побързах да я настигна. Когато ме видя, тя примигна като бухал зад големите очила.

— Маркъс. — Очите ѝ се насълзиха. Осъзнах, че и аз плача. Наистина приличах на пропаднал клошар. Твърде сантиментално.

Прегърна ме толкова силно, че не можех да дишам. Отвърнах ѝ със същото.

След това ме целуна.

Не по бузата, а по устните — гореща и влажна целувка, която сякаш продължи вечно. Бях така смаян, че…

Глупости. Много добре знаех какво правя. Отвръщах на целувката ѝ.

Спрях и я избутах малко грубо.

— Ван.

— О…

— Ван — повторих аз.

— Съжалявам. Аз…

Тогава осъзнах нещо, което трябваше да забележа още преди години.

— Ти ме харесваш, нали?

Тя кимна тъжно.

— От години.

О, Боже! През всичките тези години Дарил беше влюбен в нея, а тя тайно е харесвала мен. След това се хванах с Анджи, с която бяха във вражда, и се забърках във всички тези неприятности.

— Ван. Съжалявам.

— Забрави. — Тя извърна поглед. — Знам, че няма шанс. Просто исках да го направя поне веднъж, в случай че вече никога… — Не довърши.

— Ван, трябва да направиш нещо за мен. Нещо важно. Искам да се срещнеш с журналистката, която написа статията, Барбара Стратфорд. Искам да ѝ предадеш нещо. — Обясних ѝ за телефона и видеото, което Маша ми изпрати.

— Какво ще постигнеш, Маркъс? Какъв е смисълът?

— Ван, ти беше права донякъде. Не можем да оправим света, като застрашаваме хората. Трябва да разреша проблема, като

разкрия какво знам. Трябваше да го направя от самото начало — да отида при бащата на Дарил и да му кажа всичко още щом ни освободиха. Но сега има доказателства. Тези неща могат да променят света. Това е последната ми надежда. Единственият шанс да измъкнем Дарил и да не се налага да бягам и да се крия от полицаите. Само ти можеш да го направиш.

— Защо аз?

— Шегуваш ли се? Виж как добре се справи дотук. Ти си най-добрата от нас. Само на теб мога да се доверя.

— Защо не накара приятелката си Анджи? — Изрече името без емоция, сякаш беше парче бетон.

Сведох поглед.

— Мислех, че знаеш. Арестуваха я. Тя е в Гитмо… на Трежър Айланд. От няколко дни. — Опитвах се да не мисля какво се случва с нея, но не издържах и заплаках. Чувствах болка в стомаха, сякаш ме бяха ритнали. Докато се опомня, стоях превит под магистралата и ревях.

Ван коленичи до мен.

— Дай ми телефона. — Гласът й приличаше на ядно съскане. Извадих апарата от джоба си и й го подадох.

Спрях да плача и се надигнах. Знаех, че лицето ми е омазано със сълзи и сополи. Ван ме гледаше с отвращение.

— Трябва да внимаваш да не се изключи. Имам зарядно. — Порових в раницата. Не бях спал като хората, откакто го бях отмъкнал. Алармата звънеше на всеки деветдесет минути, за да не го оставя да се заключи. — Не го затваряй.

— Ами видеото?

— Това е по-трудно. Изпратих го до пощата си, но вече нямам достъп до Екснет. — Можех да се свържа отново с Нейт и Лиам, но не исках да рискувам. — Ще ти дам потребителското име и паролата за пощата ми в сървъра на Пиратската партия. Внимавай, като влизаш. От Вътрешна сигурност вероятно следят за хора, които ползват подобни пощи.

— Потребителското име и паролата? — Тя беше леко изненадана.

— Вярвам ти, Ван. Знам, че мога да ти се доверя.

Тя поклати глава.

— Маркъс, ти никога не си даваш паролите.

— Мисля, че вече няма значение. Или ще успееш, или това ще е краят на Маркъс Ялоу. Може да получа нова самоличност, но ме съмнява. Мисля, че ще ме хванат. През цялото време знаех, че един ден ще ме спипат.

Ван ме погледна гневно.

— Каква загуба! И за какво беше всичко?

Едва ли нещо можеше да ме нарани повече. Беше като нов ритник в стомаха. Всичко е било напразно. Анджи и Дарил ги нямаше. Можеше вече да не видя семейството си. Въпреки това СВС продължаваше да държи града и страната в масивни клещи и правеше каквото иска в името на борбата с тероризма.

Ван сякаш очакваше да отговоря нещо, но нямах какво да кажа. Обърна се и ме остави сам.

Зеб беше донесъл пица, когато се прибрах вкъщи — в навес под надлеза на магистралата, където прекарвахме нощите. Беше разпънал армейски одеяла с надпис КООРДИНАЦИОНЕН БОРД ЗА БЕЗДОМНИТЕ САН ФРАНЦИСКО.

Пицата беше от „Домино“, студена и жилава, но въпреки това вкусна.

— Не знаех, че обичаш пица с ананас.

Зеб се усмихна заговорнически.

— Фриганите не могат да избират.

— Фригани?

— Като вегетарианците, но ядем само безплатна храна.

— Безплатна ли?

— Нали се сещаш? От безплатния магазин.

— Откраднал си я?

— Не глупчо. От другия магазин. Дето е зад големия? От синя стомана е и мирише малко гадно.

— Изровил си я от боклука?

Той отметна глава и се засмя.

— Точно така. Да можеше да си видиш лицето. Пич, всичко е наред. Не е изгнила. Беше съвсем прясна. Объркана поръчка. Изхвърлиха я с кутията. Нощно време пръскат с отрова за плъхове, но ако си бърз, няма проблем. Трябва да видиш какви неща изхвърлят магазините! Изчакай закуската. Ще ти направя невероятна плодова салата. Ако една ягода започне да загнива, изхвърлят цялата кутия…

Спрях да го слушам. Нищо й нямаше на пицата. В контейнера не можеше да се зарази или нещо такова. Единственото гадно нещо беше, че е от „Домино“ — най-скапаното заведение в града. Никога не съм обичал храната им. Освен това разбрах, че спонсорират ултраненормални политици, които смятат, че глобалното затопляне и еволюцията са сатанински заговор.

Трудно беше да се отърся от отвращението.

Но можеше да погледна и от друг ъгъл. Зеб ми беше показал нещо, което не оценявах до момента. Имаше цял скрит свят, който оцеляваше, без да участва в системата.

— Фригани, а?

— Има и кисело мляко — кимна той оживено. — За плодовата салата. Изхвърлят го на следващия ден, след като изтече срокът. Няма да се скапе за една вечер. В крайна сметка то си е прокиснало поначало.

Преглътнах. Пицата имаше странен вкус. Отрова за плъхове. Загнили ягоди. Прокиснало мляко. Щеше да ми трябва малко време, за да свикна.

Нова хапка. В крайна сметка пицата беше безплатна.

Спалният чувал на Лиам беше топъл и комфортен след емоционално изтощителния ден. Ван трябваше да е установила контакт с Барбара. Щеше да й предаде видеото и снимката. Трябваше да й се обадя, за да решим какво да правим. След публикуването на историята трябваше да се разкрия и да подкрепя всичко.

Затворих очи и се замислих как камерите следват известния Мики в някоя от големите сгради на централния площад.

Звукът от преминаващите коли се превърна в шум на океан, докато се унасях. До нас имаше подслони на други бездомници. Бях се засичал с някои от тях. Всички бяха по-възрастни и груби, но не изглеждаха ненормални или агресивни. Просто хора, които имаха лош късмет или бяха взели грешни решения, а може би и двете.

Явно съм заспал, защото не помнех нищо, докато една ярка светлина не блесна в очите ми.

— Той е — произнесе глас зад светлината.

— Вържете го — произнесе друг глас. Бях го чувал и преди, когато настояваше да си кажа паролите. Късо подстриганата жена.

Нахлупиха торба на главата ми толкова бързо и стегнато, че се задавих и повърнах безплатната пица. Докато се давех, овързаха китките и глезените ми. Замъкнаха ме до някакво превозно средство и ме метнаха на пода. След като затвориха вратите, не чувах нищо. Само собственото си кашляне.

— Здравей отново — каза жената. Ванът се задвижи. Все още не можех да си поема дъх. Повръщаното беше попаднало в трахеята ми.

— Няма да те оставим да умреш. Ако спреш да дишаш, ще те съживим. Не се притеснявай.

Продължих да се задушавам. Успях да поема малко въздух. Закашлях се дълбоко и изхвърлих още от повърнатото. Нова глътка въздух.

— Виждаш ли? Не е толкова зле. Добре дошъл вкъщи, Мики. Ще те заведем на едно много специално място.

Лежах по гръб и усещах клатенето на вана. Миризмата на повърнато беше гадна в началото, но постепенно мозъкът се адаптира. Друсането на машината беше почти комфортно.

Изведнъж ме обзе невероятно спокойствие. Сякаш лежах на плажа и океанът ме бе повдигнал нежно, като родител. Най-сетне бях заловен, но това нямаше значение. Бях предал информацията на Барбара. Бях организирал Екснет. Бях победил. Поне бях сторил всичко по силите си. Повече, отколкото се надявах. Докато пътувахме, направих мислена равносметка на постигнатото. Градът, страната, светът беше пълен с хора, които не искаха да живеят според прищевките на СВС. Щяхме да се борим вечно. Не можеха да затворят всички.

Въздъхнах и се усмихнах.

Осъзнах, че жената продължава да говори. Бях толкова навътре в щастливото си убежище, че съвсем бях изключил.

— … умно хлапе като теб. Мислех, че ще си по-умен и няма да се бориш с нас. Наблюдаваме те, откакто си на свобода. Щяхме да те спипаме, дори да не се беше разревал пред предателската лесбо журналистка. Все пак не разбирам. Мислех, че имаме споразумение…

Минахме по метална рампа и клатенето се промени. Вече пътувахме по вода. Към Трежър Айланд. Е, Анджи беше там. Може би и Дарил.

Махнаха ми качулката чак когато се озовах в килията. Само че не си направиха труда да свалят оковите на ръцете и краката. Просто ме изсипаха от носилката на пода. Беше тъмно, но на лунната светлина нахлуваща от малкото прозорче, видях, че нарът няма дюшек. В стаята имаше само рамка от легло, тоалетна и мивка.

Затворих очи и отново се понесох в океана. Отплувах. Тялото ми остана някъде далеч. Знаех какво ще се случи. Бяха ме оставили да се напикая. Отново. Познато ми беше. Миришеше лошо. Беше унизително, все едно съм бебе.

Но го бях преживял.

Засмях се. Звукът беше странен и ме върна към настоящето. Продължих да се смея. Бях преживял най-лошото, на което ме бяха подложили, и ги победих. Побеждавах ги с месеци, показвайки какви тирани са. Спечелих.

Освободих мехура си. И без това беше препълнен, така че нямаше защо да стискам.

Океанът ме отнесе.

На сутринта двама безизразни пазачи отрязаха връзките на китките и глезените ми. Още не можех да вървя. Краката ми поддадоха като на марионетка без конци. Твърде дълго бях стоял в една поза. Пазачите ме хванаха под мишниците и ме завлачиха по познатия коридор. Баркодовете на вратите се бяха свили от соления въздух.

Хрумна ми нещо.

— Анджи! Дарил! — започнах да крещя. Пазачите ме помъкнаха по-бързо, защото явно не знаеха какво друго да направят. — Хора, аз съм. Маркъс! Дръжте се!

Някой се разрева зад едната врата. Друг завика нещо на арабски. След това настана какофония.

Заведоха ме в нова стая. Явно беше някогашна баня, защото душовете още стърчаха от стените.

— Здравей, Мики — каза жената и сбърчи нос. — Явно си имал тежка сутрин.

— Напиках се — отвърнах весело. — Пробвай и ти някой път.

— Може би трябва да те изкъпем. — Тя кимна. Пазачите ме сложиха на друга носилка, на която имаше ограничителни каиши. Беше мокра и студена. Преди да се усетя, закопчаха ръцете, бедрата и глезените ми. След това още три каишки. Освободиха някакъв механизъм и се озовах с главата надолу.

— Да започнем с нещо простичко — каза тя. Извих глава, за да я видя. На бюрото имаше ексбокс и скъп плосък телевизор. — Искам да ми кажеш паролата и потребителското име за пощата ти на сървъра на Пиратската партия.

Затворих очи и оставих океана да ме отнесе.

— Знаеш ли какво е водно легло, Мики? — пробуди ме гласът ѝ. — Връзваме те така и започваме да изливаме вода върху главата ти. Не можеш да потиснеш преглъщането. Наричат го симулирана екзекуция и доколкото съм виждала, определението е точно. Не можеш да се отърсиш от усещането, че умираш.

Отново опитах да се измъкна. Бях чувал за водното легло. Съвсем истинско мъчение. И това беше само началото.

Не можах. Океанът не ме понесе. Гърдите ми бяха стегнати, а клепачите ми трептяха. Усещах засъхналата урина по краката си и потта по главата. Кожата ме сърбеше.

Жената се появи над мен.

— Да започнем с потребителското име.

Затворих очи.

— Дайте му да си пийне.

Чух как другите се размърдаха. Поех си дъх и го задържах.

Водата започна да се стича бавно по брадичката и устните

ми, в обърнатите ми нагоре ноздри. Влезе в гърлото ми и започна да ме задушава, но нямаше да се изкашлям и да я поема в дробовете си. Задържах дъх и стиснах очи още по-силно.

Навън настана някаква суматоха, чуха се викове. Спряха да ме поливат.

Жената прошепна нещо на някого и отново се обърна към мен.

— Само името, Маркъс. Простичко искане. Какво бих могла да направя само с него?

Този път беше цяла кофа наведнъж. Потокът не искаше да спре. Не издържах. Поех си дъх, глътнах вода, закашлях се и глътнах още. Знаех, че няма да ме убият, но не можех да убедя тялото си в това. С всяка фибра усещах, че ще умра. Дори не можех да извикам заради шуртящата вода.

Не спирах да кашлям. Под този ъгъл обаче струйките продължаваха да влизат в носа ми.

От кашляне ме заболяха ребрата и бедрата. Умът не можеше да контролира тялото.

Най-накрая се поуспокоих и видях какво става наоколо. Хора крещяха и се чуваше шум от боричкане. Отворих очи и примигнах. Извих врат и се закашлях отново.

В стаята имаше много хора. Повечето бяха с бронежилетки и шлемове. Те крещяха на надзирателите, които им отвръщаха с викове, а вратните им вени бяха изпъкнали от напрежение.

— Стойте! — извика един от бронираните. — Горе ръцете! Арестувани сте!

Късо подстриганата жена говореше по телефона, но един от новодошлите го изби бързо от ръката й. Всички млъкнаха и проследиха полета на апарата, който се пръсна на парчета на пода.

Скоро още бронирани нахлуха в стаята и арестуваха моите мъчители. Почти успях да се усмихна, когато сграбчиха жената и й сложиха пластмасови белезници.

Появи се мъж с камера и силен прожектор. Обиколи стаята два пъти и спря пред мен. Усетих, че заставам мирно, сякаш позирам за портрет.

Беше абсурдно.

— Бихте ли ме свалили? — успях да продумам със съвсем малко кашляне.

Двама бронирани, мъж и жена, се приближиха и започнаха да разхлабват каишките. Вдигнаха визьорите на шлемовете си и ми се усмихнаха. Имаха червени кръстове на раменете.

Под кръстовете имаше друг знак: КМП. Калифорнийски моторизиран патрул. Бяха щатски полицаи.

Понечих да попитам какво правят тук и забелязах Барбара Стратфорд. Явно беше изчакала щурма в коридора, но сега ги разбутваше, за да се добере до мен.

— Ето те — каза тя, коленичи и ме притисна в най-яката прегръдка в живота ми.

В този момент осъзнах, че Гуантанамо в Залива е паднал в ръцете на неприятелите си. Бях спасен.

21.

Оставиха ме сам в стаята с Барбара и бързо пуснах един от работещите душове, за да се измия. Чувствах се неловко, покрит с урина и повръщано. Когато свърших, забелязах, че Барбара плаче.

— Родителите ти… — започна тя.

Отново ми стана лошо. Бедните ми родители. Кой знае как го бяха преживели.

— Тук ли са?

— Не. Сложно е.

— Кое?

— Маркъс, още си арестуван. Както и всички тук. Не може просто да отворят вратите. Всички трябва да бъдат изправени пред съда. Може да минат… месеци.

— Ще трябва да стоя тук месеци?

Тя стисна дланите ми.

— Не. Мисля, че ще уредим да те пуснат под гаранция доста бързо. Но това е относителен термин. Не очаквай да стане днес, но поне няма да е като преди. Ще получавате истинска храна. Няма да има разпити. Ще има свиждания. Това, че СВС не е начело, не значи, че ще ви пуснат. Просто отменяме методите им и се връщаме към старата система. Със съдия, процес и адвокат. Може да те прехвърлим в център за малолетни на континента, но там е доста гадно. Мисля, че ще е най-добре да изчакаш тук, докато уредим гаранцията.

Гаранция, разбира се. Бях престъпник. Все още не ме бяха обвинили, но сигурно щеше да има доста обвинения. Все пак беше незаконно да имаш лоши помисли за правителството.

Тя ме прегърна отново.

— Гадно е, но няма какво да се направи. Важното е, че свърши. Губернаторът изхвърли СВС от щата и премахна всички контролни пунктове. Главният прокурор нареди задържането на всеки служител, замесен в силовите разпити и секретните затвори. Ще отидат в затвора заради това, което ви причиниха.

Бях застинал. Чувах думите, но не долавях смисъла им. Уж беше свършило, но явно не беше.

— Виж — каза Барбара. — Имаме час-два, преди нещата да се уталожат и да те затворят отново. Какво искаш да правим? Разходка по брега? Да хапнем? Минахме през кухнята. Невероятна е.

Най-сетне въпрос, на който можех да отговоря.

— Искам да намеря Анджи. И Дарил.

Опитах да използвам компютъра, за да открия в кои килии са, но той искаше парола. Тръгнахме по коридора и започнахме да викаме имената им. Затворниците също завикаха, умоляваха да ги пуснем. Не бяха разбрали какво се е случило. Не можеха да видят бившите си надзиратели, подкарани към пристана от калифорнийските полицаи.

— Анджи! Анджи! Дарил! Аз съм Маркъс!

Обходихме целия коридор, без да получим отговор.

Просълзих се. Бяха ги преместили отвъд океана. В Сирия или някъде другаде. Повече нямаше да ги видя.

Седнах, облегнах се на стената и закрих лице с длани. Виждах как късо подстриганата жена ми се присмива. Тя беше виновна. Затворът не беше достатъчно наказание за нея. Мислех, че ако я видя, ще я убия. Заслужаваше го.

— Хайде — каза Барбара. — Не се предавай, Маркъс. Тук има още килии.

Права беше. Вратите, които подминахме, бяха стари и датираха от времето, когато беше построена базата. В дъното имаше нова врата с модерна система. Отворихме я и попаднахме в тъмен коридор.

Там имаше още четири килии без баркодове. На всяка врата имаше ключалка с електронна клавиатура.

— Дарил? Анджи?

— Маркъс?

Анджи викаше от най-далечната врата. Анджи, моето ангелче.

— Анджи! Аз съм, аз съм!

— О, Боже, Маркъс! — Тя започна да ридае.

Заблъсках по другите врати.

— Дарил! Дарил, тук ли си?

— Тук съм. — Гласът му беше тих и много прегракнал. — Тук съм. Много, много съжалявам. Моля ви. Съжалявам.

Звучеше… пречупен. Разбит.

— Аз съм, Ди. — Подпрях се на вратата. — Маркъс. Всичко свърши. Арестуваха надзирателите. Изритаха Службата за вътрешна сигурност. Ще получим процес, отворен процес. Ще можем да свидетелстваме срещу тях.

— Съжалявам. Моля ви. Наистина много съжалявам.

Появиха се няколко щатски полицаи. Още носеха камерата.

— Мис Стратфорд. — Единият беше махнал визьора си и вече не изглеждаше като спасител, а като ченге.

— Капитан Санчес, намерихме двама от търсените затворници. Искам да бъдат освободени и лично да проверя

състоянието им.

— Все още нямаме достъп до кодовете на тези врати.

Тя вдигна ръка.

— Уговорката не беше такава. Позволен ми е пълен достъп. Такива са нарежданията на губернатора. Няма да си тръгна, докато не отворите тези килии. — Лицето й не трепваше. Наистина държеше на своето.

Капитанът очевидно имаше нужда от сън. Направи гримаса и каза:

— Ще видя какво може да се направи.

Успяха да отворят вратите след около половин час. Трябваха им три опита, за да налучкат точните кодове, които да съвпадат с чиповете от значките на надзирателите.

Първо отключиха килията на Анджи. Тя беше облечена с болнична нощница с отвор на гърба. Килията й беше по-мизерна и от моята. Без мивка, легло и светлина. Тя излезе и примигна, защото прожекторът на камерата бе насочен право в лицето й. Барбара пристъпи и я заслони. Анджи се олюляваше леко. Нещо не беше наред с очите й. Плачеше, но проблемът не бе само в това.

— Упоиха ме — каза тя, — защото не спирах да крещя за адвокат.

Прегърнах я. Тя потръпна, но после се притисна към мен. Миришеше на пот и мръсотия, но и аз не бях по-добре. Не исках да я пусна.

В този момент отвориха килията на Дарил.

Беше разкъсал своята нощница. Лежеше гол и свит в дъното на килията и се заслоняваше от камерата и погледите ни. Изтичах до него.

— Ди — прошепнах в ухото му. — Ди, аз съм. Маркъс. Всичко свърши. Надзирателите са арестувани. Ще ни пуснат под гаранция, прибираме се.

Той потрепери и стисна клепачи.

— Съжалявам.

Един полицай и Барбара ме отведоха до моята килия и изкарах нощта там.

Не помня много от пътуването до съда. Бях окован заедно с петима други, които бяха изкарали много повече време в затвора от мен. Единият, възрастен и треперещ мъж, говореше само арабски. Другите бяха младежи. Аз бях единственият бял. Като се

качихме на ферибота, забелязах, че повечето затворници са цветнокожи.

Дори една вечер в затвора беше твърде много. Ръмеше леко. Друг ден щях да свия рамене и да не се оглеждам много, но днес всички бяхме вдигнали глави и гледахме сивото небе, радвайки се на дъжда, докато прекосявахме залива.

Превозиха ни с автобуси. Оковите създаваха малко проблеми и мина известно време, преди да се натоварим. След като се преборихме с геометричното уравнение — шест човека, една верига, тесен автобус, — загледахме прелитащите покрай нас сгради.

Мислех само за Дарил и Анджи, но не можех да ги открия. Тълпата беше голяма. Полицаите се отнасяха внимателно, но въпреки това бяха бронирани и въоръжени. Всеки път, когато ми се струваше, че виждам Дарил, се оказваше някой друг със същия изтерзан поглед. Явно не бяха пречупили само него.

В съда ни вкараха в стаи за разпит, както бяхме по шестима. Появи се една адвокатка и когато стигна до мен, се усмихна и ме поздрави по име. След това ни заведоха при съдията. Той носеше истинска роба и явно беше в добро настроение.

Очевидно всеки със семейство, което можеше да внесе гаранция, беше свободен, а останалите се връщаха в затвора. Адвокатката поиска още няколко часа, за да се уведомят родните на арестантите. Съдията беше благосклонен, но когато осъзнах, че някои са затворени още от атентатите, без съд, подложени на мъчения и тормоз и смятани за мъртви от родните си, ми идеше да разкъсам оковите и да ги освободя лично.

Когато дойде моят ред, съдията махна очилата си и сведе поглед. Беше уморен. И адвокатката беше уморена. Приставите също. Съдията разтърка очите си, без да ме поглежда.

— Мистър Ялоу, обвинението ви определя като „високо рисков“. Мисля, че са прави. Със сигурност имате повече „история“ от останалите тук. Изкушавам се да ви задържа до процеса, без значение каква гаранция ще внесат родителите ви.

Адвокатката понечи да каже нещо, но той я прекъсна с поглед и отново разтърка очи.

— Ще кажете ли нещо в своя защита?

— Имах шанс да избягам. Едно момиче предложи да ме измъкне от града и да ми даде нова самоличност. Вместо това откраднах телефона ѝ и избягах. Предадох телефона, на който имаше доказателства за моя приятел Дарил, на журналист и се покрих в града.

— Откраднали сте телефон?

— Не можех да замина. Реших, че трябва да се изправя пред правосъдието. Свободата ми нямаше да значи нищо, ако бях беглец, ако градът останеше в клещите на СВС, ако приятелите ми бяха в затвора. Моята свобода не е по-важна от тази на страната.

— Но сте откраднали телефон?

Кимнах.

— Да. Мисля да го върна, ако някога видя въпросната млада дама.

— Благодаря ви за речта. Вие сте добре образован младеж. — Той се обърна към прокурора. — Някои биха казали и че сте много храбър. По новините имаше интересен видеоматериал. Предполага се, че имате основателни причини да се укриете от властите. Заради това и заради малката ви реч ще разреша гаранция, но искам да се впише към обвиненията и дребна кражба заради телефона. Това ще добави 50 000 към гаранцията ви.

Той удари с чука си и адвокатката ми стисна ръката.

Съдията погледна към мен и вдигна очилата си.

Имаше пръхот по робата. Още малко падна от косата му, докато наместваше очилата.

— Свободен сте, младежо. Не се забърквайте в неприятности.

Обърнах се и някой ме сграбчи. Татко. Направо ме вдигна и ме прегърна така, че ребрата ми изпукаха. Така правеше, когато бях малък. Тогава ме въртеше във въздуха, подхвърляше ме и ме хващаше, прегръщаше ме почти до болка.

Някой по-нежен ме издърпа от ръцете му. Мама. Тя се вгледа в лицето ми и сълзите ѝ потекоха. Усмивката ѝ премина в плач и тримата се прегърнахме отново.

— Дарил? — успях да промълвя, когато най-сетне ме пуснаха.

— В болница е. Баща му е с него.

— Кога мога да го видя?

— Веднага. — Татко беше мрачен. — Той… Казват, че ще се отправи. — Гласът му беше сподавен.

— Ами Анджи?

— Майка ѝ я прибра. Искаше да те изчака, но…

Разбирах. Знаех как се чувстват семействата на всички затворени. Съдебната зала беше пълна със сълзи и прегръдки, а приставите не можеха да направят нищо.

— Да вървим при Дарил. Ще може ли да ползвам телефона ти?

Обадих се на Анджи, докато отивахме към болницата, която

беше съвсем наблизо. Уговорихме се да се видим след вечеря. Говореше шепнешком. Майка й още не беше решила дали да я накаже, но тя не искаше да предизвиква съдбата.

Пред вратата на Дарил имаше двама щатски полицаи. Те отблъскваха тълпата журналисти, който стояха на пръсти и опитваха да правят снимки. Тръснах глава, за да се освестя от блясъка на светкавиците. Родителите ми бяха донесли чисти дрехи и се преоблякох на задната седалка, но все още се чувствах мръсен, въпреки че се измих в тоалетните на съда.

Някои от репортерите извикаха името ми. Да, вярно. Вече бях известен. Полицаите също ме изгледаха.

Бащата на Дарил се появи и заговори шепнешком. Носеше дънки и пуловер, но си беше закачил отличията от военната служба.

— Спи — каза той. — Преди известно време се събуди и заплака. Не можеше да спре. Затова му дадоха успокоителни.

Влязохме в стаята. Дарил спеше с отворена уста, а косата му бе чиста и сресана. По ъгълчетата на устата му имаше засъхнала бяла пяна. На другото легло в стаята лежеше възрастен арабин. Осъзнах, че е човекът, с когото бяхме оковани заедно на път за съда. Махнахме си смутено.

Обърнах се към Дарил и хванах ръката му. Ноктите му бяха изгризани. Имаше този навик като малък, но го беше зарязал в гимназията. Ван бе успяла да го откаже.

Чух как родителите ни отстъпиха и дръпнаха завесата. Наведох се към Дарил. Беше му пораснала проскубана брада като на Зеб.

— Хей, Ди. Успяхме. Ще се оправиш.

Той изхърка. Щях да му кажа „обичам те“. Нещо, което съм казвал само на един човек извън семейството. Но тази фраза звучи малко странно, отнесена към друг мъж. В крайна сметка отново му стиснах ръката. Бедният Дарил.

Епилог

Барбара се обади в офиса през уикенда на Четвърти юли. Не бях единственият, който работеше по празниците, но само моето извинение беше, че не ми дават да напускам града.

В крайна сметка ме осъдиха за кражбата на телефона на Маша. Можете ли да повярвате? Прокурорът сключи сделка с адвоката ми. Свалиха обвиненията за „електронен тероризъм“ и „разпалване на бунт“, но в замяна трябваше да призная дребната кражба. Получих три месеца полудневна присъда. Нощно време спях в интернат за малолетни, заедно с наркоманчета и истински престъпници. През деня можех да ходя на „работа“.

— Маркъс, пускат я — каза Барбара.

— Кого?

— Джонстън. Кари Джонстън. Военният трибунал я оправда. Досието е запечатано. Връща се на служба. Ще я пратят в Ирак.

Кари Джонстън е името на късо подстриганата жена. Само това излезе от предварителните изслушвания на Върховния съд. Тя не каза от кого е получавала заповеди, какво е правила и кой и защо е бил затварян. Просто ден след ден стоеше мирно в съда.

Федералните вдигнаха голям шум заради незаконното затваряне на Трежър Айланд от страна на губернатора и защото кметът бе изгонил ченгетата от Сан Франциско. Много от тях бяха в затвора, заедно с надзирателите от Гитмо в Залива.

Един ден нямаше никакви изявления от Белия дом, а на следващия дадоха пресконференция, на която губернаторът и директорът на CBC оповестиха, че са се споразумели.

Щеше да има затворен военен трибунал, който да разследва „възможни грешки“ след взривяването на моста. Трибуналът трябваше да накаже строго всеки криминален акт. В замяна на това контролът над CBC се поемаше от Сената, който имаше правомощия да проверява и приоритизира мерките за сигурност.

Ревът на репортерите беше оглушителен, а Барбара успя да зададе първия въпрос:

— Губернаторе, при цялото ми уважение, имаме неоспоримо видео, че Маркъс Ялоу, гражданин на държавата, е бил подложен на симулирана екзекуция от служители на CBC, действащи по заповед от Белия дом. Нима щатът няма да въздаде правосъдие за това варварско мъчение? — Гласът й трепереше леко, но не се пречупи.

Губернаторът разпери ръце.

— Военният трибунал ще раздаде правосъдие. Ако мистър Ялоу, или някой друг, пострадал от CBC, иска допълнително

правосъдие, може да съди държавата за обезщетение.

Това и направих. След изявлението срещу СВС бяха заведени повече от двайсет хиляди дела. Засега съдилищата се отнасяха благосклонно.

Но не очаквах подобно нещо.

— Освобождават я напълно?

— Прессъобщението не казва много. „След внимателно преглеждане на събитията в Сан Франциско и специалният антитерористичен затвор, този трибунал намира, че действията на мис Джонстън не изискват допълнително наказание.“ Допълнително, все едно вече са я наказали.

Изсумтях. Сънувах Кари Джонстън почти всяка нощ. Виждах надвесеното й усмихнато лице и чувах как нарежда на надзирателя да ми даде да пийна.

— Маркъс?

— Да. Всичко е наред. Ще направя видео за това. Понеделниците са добри за такива неща. Хората се връщат от уикенда и търсят нещо интересно за работа или училище.

Част от сделката бе да ходя два пъти седмично на психиатър. Не беше толкова зле, щом реших да не го възприемам като наказание. Помагаше ми да се концентрирам и да бъда конструктивен, когато нещо ме яде отвътре. Видеоклиповете помагаха.

— Трябва да затварям. — Преглътнах, за да скрия емоцията в гласа си.

— Пази се, Маркъс — отвърна Барбара.

Анджи ме прегърна отзад, докато затварях.

— Прочетох в мрежата. — Тя преглеждаше милиони новини със специална търсачка за заглавия. Беше нашият блогър и се справяше много добре. Непрекъснато надушваше интересни истории и ги публикуваше.

Обърнах се към нея. Честно казано, не бяхме свършили много работа този ден. Не ми позволяваха да излизам след вечеря, а тя не можеше да ме посещава в интерната. Виждахме се в офиса, но обикновено там имаше твърде много хора, за да се заиграваме. Сега изкушението беше сериозно. Освен това беше жега и носехме летни дрехи, което означаваше много контакт кожа върху кожа.

— Ще направя видео. Искам да го пусна днес.

— Добре — отвърна тя. — Давай.

Анджи прочете прессъобщението. Аз добавих монолог на фона на известните кадри, в които съм на водното легло, целият в сълзи и повръщано.

— Това съм аз. На водно легло — казах в микрофона. — Подлагат ме на симулирана екзекуция. Мъченията са ръководени

от жена на име Кари Джонстън. Тя работи за правителството. Сигурно я помните от това видео.

Добавих видеото с Кърт Руни.

— Това е Джонстън с държавния секретар Кърт Руни, главен стратег на президента.

„Нацията не обича този град. За нея това е Содом и Гомора, пълен с педали и атеисти, които трябва да гният в ада. Единствената причина, заради която на хората им пука какво мислят те е, че Сан Франциско имаше късмета да бъде взривен от ислямски терористи.“

— Говори за моя град. По последни данни 4215 мои съграждани загинаха при атентатите. Но някои от тях може би не са убити. Може да са изчезнали в затвора, в който ме измъчваха. Майки и бащи, мъже и жени няма да видят любимите си хора, защото те бяха задържани в незаконен затвор в залива на Сан Франциско и оттам прехвърлени отвъд океана. Има досиета, но Кари Джонстън пази кодовете. — Отново показах кадър, как тя се смее заедно с Руни.

Добавих кадрите от арестуването й.

— Когато я арестуваха, мислех, че ще получим правосъдие. Заради всички изчезнали и пострадали. Но президентът — кадър как се смее и играе голф — и държавният секретар — снимка, на която се здрависва с известен терористичен лидер, който уж е на наша страна, — се намесиха. Изпратиха я на секретен военен трибунал и той я оправда. Явно не са видели нищо нередно в действията й.

Добавих фотомонтаж от стотиците снимки на освободени затворници, публикувани от Барбара в „Гардиън“.

— Ние избрахме тези хора. Ние им плащаме заплатите. Те трябва да са на наша страна. Да защитават свободите ни. Но те предадоха доверието ни. Изборите са след четири месеца. Има доста време. Достатъчно, за да намерите петима от приятелите си, които са спрели да гласуват, защото няма за кого. Говорете с тях. Накарайте ги да обещаят да гласуват. Нека си върнем страната от ръцете на палачите и главорезите, които се присмиваха на мъртвите ми приятели.

— Повечето от нас избират да не гласуват — продължих, — защото системата не работи. Вие трябва да изберете свободата. Казвам се Маркъс Ялоу. Бях измъчван от държавата си, но все още я обичам. На седемнайсет години съм. Искам да израсна в свободна страна. Искам да живея в свободна страна.

Завърших с логото на сайта ни. Бяха го направили Анджи и Хулу, който ни предоставяше безплатен хостинг, благодарение на „Пигсплийн“.

Офисът е интересно място. Технически се казваме Коалиция на гласоподаватели за свободна Америка, но всички ни наричат екснетъри. Организацията бе създадена от Барбара и нейни приятели адвокати след затварянето на Трежър Айланд. Получихме финансиране от няколко техномилионери, които не можеха да повярват, че група хлапета са сритали задника на СВС. Понякога ни карат да правим презентации на Екснет пред инвестиционни капиталисти. Много народ се опитва да изкара по някоя пара от Екснет.

Аз получих офис на Валенсия Стрийт, където раздаваме дискове с „Параноид“ и правим лекции за построяването на по-добри уай-фай антени. Много нормални граждани ни помогнаха с дарения, в пари и техника. „ПараноидЛинукс“ може да се подкара практически на всичко.

Големият план е да си пуснем собствена АРИ през септември, навреме за изборите, и да я вържем към привличането на гласоподаватели. При последните избори имаше едва 42% активност. Негласуващите бяха мнозинство. Опитах да привлека Дарил и Ван, но те отказаха. Прекарваха много време заедно, въпреки че, според Ван, нямали романтични отношения.

С Дарил не си говорехме много, но ми пращаше дълги писма за всичко друго, освен за Ван, за тероризъм и затвори.

Анджи стисна ръката ми.

— Боже, мразя тази жена.

Кимнах.

— Поредната гадост, която страната ни причинява на Ирак. Ако я пратят в моя град, сигурно ще стана терорист.

— Че ти стана терорист, когато я пратиха в твоя град.

— Така е.

— Ще ходиш ли на изслушването на мис Галвес в понеделник?

— Естествено. — Бях ги запознал преди няколко седмици, когато учителката ми ме покани на вечеря. Профсъюзът й беше издействал изслушване пред Образователния борд, за да си върне работата. Фред Бенсън щеше да се появи след ранното си пенсиониране, за да свидетелства срещу нея. Нямах търпение.

— Искаш ли да хапнем бурито?

— Естествено.

— Само да си взема лютия сос.

Проверих си старата поща още веднъж. Много екснетъри не бяха разбрали за Коалицията.

Последното съобщение идваше от един анонимен бразилски сайт.

Мерси, открих я. Не си ми казвал, че е толкова яка.

— От кого е?

— От Зеб — засмях се аз. — Помниш ли го? Дадох му пощата на Маша. Реших, че след като и двамата се укриват, мога да ги запозная.

— Мисли, че Маша е готина?

— Остави го. Очевидно мозъкът му е замъглен от обстоятелствата.

— А ти?

— Аз?

— Твоят беше ли замъглен от обстоятелствата?

Придърпах я и я огледах от горе до долу. Взрях се през очилата в големите й пакостливи очи. Прокарах пръсти през косата й.

— Анджи, никога не съм мислил по-ясно.

Тя ме целуна, аз отвърнах и мина известно време, преди да отидем за бурито.

Благодарности

Тази книга дължи огромни благодарности на много писатели, приятели, ментори и герои, без които нямаше да е възможна.

За хакерите и криптографите: Бъни Хуанг, Сет Шоен, Ед Фелтън, Алекс Халдерман, Гуидс, Натали Еременко, Еманоел Голдстейн, Арън Шварц.

За героите: Мич Капур, Джон Гилмор, Джон Пери Барлоу, Дари Лесиг, Шари Стийл, Синди Кон, Фред фон Лохман, Джейми Бойл, Джордж Оруел, Аби Хофман, Джо Трипи, Брус Шнайер, Рос Доусън, Хари Копайт, Тим О'Райли.

За писателите: Брус Стърлинг, Кейт Коя, Скот Уестърфилд, Джъстин Ларбалестиер, Пат Йорк, Анали Нюиц, Дан Гилмор, Даниел Пинкуотър, Кевин Поуслен, Уенди Гросман, Джей Лейк, Бен Розенбаум.

За приятелите: Куин Нортън, Дани О'Брайън, Джон Гилбърт, Дана Бойд, Зак Хана, Емили Хърсън, Град Кон, Джон Хенсън, Аманда Фубистър, Ксени Жарден, Марк Фрауенфелдер, Дейвид Песковиц, Джон Бател, Карл Левескю, Кейт Майлс, Нийл и Тара-Ли Доктороу, Раел Дорнфест, Кен Снайдер.

За менторите: Джуди Мерил, Роз и Горд Доктороу, Хариет Улф, Джим Кели, Деймън Найт, Скот Еделман.

Благодаря, че ми дадохте инструментите да измисля и опиша тези идеи.

notes

1

Сезар Чавес (1927–1993) — американски работнически лидер от мексикански произход, борец за човешки права. — Б.ред.

2

Muy prohibido (исп.) — строго забранени. — Б.ред.

3

R2D2 (Ар Ту Ди Ту) — името на малкия робот от „Междузвездни войни“ — Б.ред.

4

В рекламите на дрехите „Бенетон“ често участват хора от различни раси. — Б.ред.

5

Участнички в женското движение за извоюване право на глас за жените, което получило разпространение през 2-та половина на XIX и началото на XX век. — Б.ред.

6

Британски математик, логик и криптограф. Един от създателите на основата на съвременния компютър. — Б.ред.

7

Героиня от японски анимационен сериал. — Б.ред.

8

От Youth International Party (Международна младежка партия.) — Б.ред.